

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ДАЙ МИ СМОКИНОВ ЛИСТ

Превод от английски: Владимир Германов, 1993

chitanka.info

ГЛАВА 1

Интеркомът иззвъня.

Чък Барли, който пиеше второ уиски от сутринта, разля малко от чашата си, след което натисна бутона. От кутията се разнесе силното, металическо грачене на Гленда Кери:

— Дърк при полковника. Веднага! — И линията прекъсна.

Чък вдигна поглед към бюрото ми.

— Чу какво каза дамата, нали? Бедата на това маце е, че не си го получава редовно. Когато едно маце не си го получава редовно...

Но аз вече бях излязъл и крачех надолу по дългия коридор към кабинета на полковник Виктор Парнъл.

Работех в детективска агенция „Парнъл“ точно от една седмица. Агенцията — най-добрата и най-скъпата по цялото Атлантическо крайбрежие, се намиреше на последния етаж на „Трумън билдинг“ на авеню „Парадайз“ в Парадайз Сити, Флорида. Тя обслужваше богатите и охолните, а аз все още изпитвах страхопочитание към лукса, с който беше обзаведена.

Полковник Парнъл, ветеран от Виетнам, беше основал агенцията с пари, наследени от баща си преди около пет години и още от самото начало я беше направил преуспяваща. При него работеха двадесет оперативни служители, повечето от които бивши ченгета или военни, разпределени по двойки. Аз бях заел едно освободило се място и имах късмета да работя с Чък Барли — едър, сламенорус бивш лейтенант от военната полиция, когото смятаха за най-добрия детектив на полковник Парнъл.

Имах щастие, че получих тази работа, защото се бяха явили много кандидати и конкуренцията беше голяма. Получих я единствено защото на времето баща ми беше направил на Парнъл някаква услуга. Не знаех какво точно е направил за него баща ми, но полковникът не беше от хората, които имат склонност да забравят.

През последните тридесет години баща ми ръководеше „Детективски услуги Уолъс“ в Маями — агенция, специализирана в

разводите. След като избутах колежа, започнах работа във фирмата и останах в нея като детектив в продължение на десет години. Баща ми ме научи на всичко, което знаеше, а то никак не беше малко, но накрая възрастта му си каза думата и той реши да се оттегли от занаята. Дотогава агенцията вече беше западнала. В началото при него работеха трима души, плюс мен. Когато реши, че е време да се пенсионира, аз бях единственият детектив и по цели дни се чудех какво да правя.

Полковник Парнъл търсеше с кого да замени един от своите хора, който се бе оказал непочтен. Баща ми се свърза с него и му каза, че не е изключено да попадне и на по-лош кандидат от мен. Разговорът с полковника мина добре и сега бях назначен на работа в агенция „Парнъл“. Това беше голяма крачка напред в сравнение с окаяната фирма на баща ми, която той закри веднага след заминаването ми за Парадайз Сити.

Тъй като бях новак, първата седмица работих с Чък Барли върху един случай на системни кражби от магазин на самообслужване. Задачата беше доста отегчителна, но повечето колеги са свикнали с отегчителните задачи — да следиш нечий съпруг или съпруга, да издирваш изчезнали хора и какво ли още не. За да имаш успех в нашата професия, трябва да си търпелив, загрубял и най-вече умът ти да работи както трябва. Освен че притежавах тези три качества, аз бях и амбициозен.

Парнъл работеше в тясно сътрудничество с градската полиция. Ако възникнеше подозрение, че задачата, която му възлагат, по някакъв начин е свързана с криминално престъпление, той веднага се обаждаше на шефа на полицията Теръл. По този начин си осигуряваше пълното съдействие на официалната власт, а за хората от нашия бранш това е много съществено.

Но имаше и други, много по-важни задачи, възлагани от богатите, за които ченгетата не знаеха нищо — шантажи, дъщери, избягали с непрокопсаници, съпруги алкохолички, синове хомосексуалисти и така нататък. Те се пазеха в пълна тайна и от тях агенцията печелеше най-много. Богатите идваха при Парнъл и на четири очи му разкриваха кирливите си ризи. Тези неща ми разказа Чък Барли. Рано или късно, според него, съм щял да напредна в службата, така че и аз да мога да помагам на богатите да прикриват нечистотиите си.

Почуках на вратата на Парнъл, изчаках секунда и влязох в просторния, добре обзаведен кабинет, така различен от тъмната, малка стаичка, в която някога работеше баща ми.

Полковникът стоеше до прозореца и гледаше навън към авеню „Парадайз“, океана и дългия с мили плаж. Обърна се.

Беше истински гигант, прехвърлил шестдесетте. Месестото му, обгоряло от слънцето лице, малките, пронизващи сини очи и устата, подобна на капан за плъхове, издаваха безпогрешно войника ветеран и не ти позволяваха да забравиш това нито за миг.

— Влез, Дърк — каза полковникът. — Седни. — Той се върна зад бюрото и отпусна килограмите си върху मेкия стол. — Как ти се струва при нас?

Дръпнах един стол и седнах на ръба му. Парнъл ме караше да се чувствам неловко. Дори и Чък, който работеше при него от години, признаваше, че се чувства неловко в присъствието му.

— Много добре, сър.

— Чък Барли спомена, че те бива. Така и трябва. Баща ти беше опитен детектив. Получил си добра школовка.

— Благодаря, сър.

— Имам една работа за теб. Прочети това.

Той бутна един лист хартия през бюрото към мен.

Писмото беше написано с разкритен почерк и доста зацапано, сякаш беше писано върху мръсна маса.

„Алигейтър Лейн“

Уест Крийк

Уважаеми полковник Парнъл,

Когато синът ми загина през войната, вие проявихте добрината да ми пишете и да ми разкажете как е умрял, и че сте го представили за награждаване с медала за храброст, който той получи посмъртно.

Научих, че в момента ръководите детективска агенция в Парадайз Сити — не е далеч от нашия град. Нуждая се от помощта на детектив. Изчезна внукът ми. Местната полиция не проявява никаква загриженост. Трябва да знам какво се е случило с момчето. Изпращам ви

сто долара, за да натоварите с издирването някой от хората си. Не мога да платя повече, но разчитам на вас, заради това, което синът ми е направил за вашия полк.

Искрено ваш Фредерик Джаксън.

Бях говорил с Гленда Кери, която заедно със счетоводителя Чарлз Едуардс се грижеше за финансовата страна на нещата и знаех, че агенцията никога не поема ангажименти към клиент, който не е готов да плати поне 5000 долара такса плюс 1000 долара на ден за разноски. Погледнах Парнъл и повдигнах вежди.

— Аха! — каза полковникът, сякаш беше прочел мислите ми. — Доста често получаваме подобни писма от хора, които нямат пари. Обикновено Гленда ги отправя любезно, но този случай е малко по-различен. — Той замълча, за да запали цигара и продължи: — Чувал ли си някога за Мич Джаксън?

— Да, сър.

Наистина бях чул нещо бегло, но реших, че сега е времето да се направя на осведомен.

— Мич Джаксън беше сержант при мен. Най-добрият войник, който някога съм имал. — Парнъл присви очи и се замисли. — Какъв човек! Беше смел и решителен като никой друг. Така че, Дърк, ще трябва да помогнем на стареца му. Ще приемем тези сто долара и с това той става наш клиент. Трябва да положим всички усилия, за да разрешим проблема му както подобава. Разбираш ли ме?

— Да, сър.

— Тази работа ще поверя лично на теб — продължи Парнъл и ме изгледа строго. — Срещни се със стареца и виж какво го тормози. Вземи нещата присърце и го считай за много важен клиент. Разбираш ли?

— Да, сър.

— Научи подробностите и ела да ми докладваш. След това ще видим какво можем да направим. Тръгваш утре сутринта. — Полковникът ме погледна изпитателно. — Това е твоят шанс да ми покажеш на какво си способен, така че искам да действаш както трябва. Ясно ли е? — Той хвърли сто долара на бюрото и се усмихна

лукаво. — Това е за разноските. И нито дума на Гленда. Ако научи, че поемам клиент за сто долара, ще си скъса чорапогащника от яд.

— Да, сър.

— О'кей, Дърк. Действай бързо. Не искам да пилеем време, но пък трябва да свършим работа.

Той ми махна с ръка да си вървя.

Върнах се в кабинета при Чък. Той преглеждаше една дебела папка, в която бяха събрани данни за всички служители от магазина на самообслужване, който наблюдавахме.

— Какво има? — вдигна поглед той.

Седнах зад бюрото си и му разказах.

— Мич Джаксън! — Чък подсвирна продължително с уста. — Биваше си го! Служих с него при полковника, но не знаех, че е бил женен. Трябва да го е направил, когато ни пуснаха в отпуск за един месец. Не е споменавал такова нещо. — Той ме погледна замислено. — Каза ли ти полковникът как умря Мич?

— Не.

— Беше военна тайна. По-добре е да знаеш, за да не изтърсиш някоя глупост, когато разговаряш с баща му. Но не казвай на никого.

— О'кей. Как е умрял?

— Типична военна неразбория. Една група от двадесет души беше изпратена напред в джунглата, където смятахме, че се крият виетнамци. Губехме твърде много хора заради скрити снайперисти и това задържаше настъплението ни. Та полкът ни стигна до някаква джунгла, някъде около хиляда акра площ. Беше много вероятно в нея също да има снайперисти, така че полковникът изпрати напред двадесетимата, за да разузнаят положението и да прочистят пътя ни напред, ако има нужда. Водеше ги опитен сержант. Полкът в това време изчакваше на едно възвишение в началото на джунглата. В щаба обаче научили, че сме спрели. Значи, ето това беше положението — полкът стоеше и чакаше да се върнат двадесетимата. Мич искаше да тръгне с тях. Винаги искаше да е на предна линия, но тогава полковникът не го пусна. Момчетата едва бяха навлезли в шубраците, когато се обадиха от щаба и казаха, че всеки момент ще долетят бомбардировачи, за да изпепелят джунглата с напалм. Някакъв проклет генерал от авиацията не бил разбрал, че сме изпратили хора напред и вдигнал самолетите. Вече беше късно да се обаждаме, за да ги спрат.

Нямахме пряка връзка с пилотите, а виждахме машините и чувахме рева на моторите им. Мич скочи в един джип и подкара към джунглата. Полковникът се развика да се върне, но Мич мислеше за двадесетте хлапета в гъсталаците и нищо не можеше да го спре. Продължи с джипа, докато се блъсна в едно дърво, след това скочи и хукна напред, крещейки им да се връщат. Седемнадесет души успяха да се измъкнат, преди бомбардировачите да залееят всичко с напалм. Мич излезе с тях, преброи ги и видя, че трима липсват. След това изпрати момчетата при нас, а той се втурна назад в джунглата. — Чък изпъшка. — Дотогава всичко вече беше в пламъци. Не съм виждал по-смела и побезразсъдна постъпка през живота си. Не искам и да видя.

— И какво стана после?

— Ето така умря Мич. Спаси живота на седемнадесет хлапета. Намерихме останките му и ги насипахме с лопата в брезентов чувал. Единствено по стоманената гривна с името му познахме, че е той.

— А какво стана с другите трима?

— Същото. Намерихме парчета кости, късове опечено месо... И за зла ирония, после се оказа, че в джунглата въобще не е имало виетнамци. Били са се изтеглили часове преди да стигнем до нея. След това големите началници потулиха тази мръсотия. Сложиха й смокинов лист, както казваме тук в агенцията. Генералът от авиацията, заповядал въздушния удар, беше прехвърлен другаде. Полковникът вдигна шум до Бога, но от висшето командване го накараха да млъкне. В мотивите за награждаването на Мич, за което полковникът настояваше упорито, беше написано, че получава медала, задето е успял да изведе седемнадесет души от засада, при което е бил убит от снайперист. — Чък сви рамене. — Това четиво, предполагам, е било по-приятно за стареца му, отколкото ако беше научил голата истина.

— Благодаря, че ми го каза Чък. Ще внимавам какво говоря пред баща му.

Чък придърпа папката към себе си.

— Аха. Чудя се що за човек е той. Ако е като сина си, наистина трябва да внимаваш.

На следващата сутрин, въоръжен с едромащабна карта и чанта с най-необходимото, тръгнах към Уест Крийк с една от служебните коли.

Макар че по-голямата част от живота си бях прекарал във Флорида, тези места бяха нови за мен. Съдейки по картата, Уест Крийк трябваше да се намира на няколко мили северно от Лейк Плесид. В пътеводителя, който прегледах преди да тръгна, пишеше, че това селце има население от 56 души, препитаващи се с развъждане на жаби, а както успях да науча, жабите носели доста пари, особено през зимата, когато е трудно да се ловят. Изглежда лъскавите ресторантчета по крайбрежието непрекъснато търсеха жабешки бутчета.

Стигнах дотам за малко повече от три часа. По пътя се отбих в Сърл — процъфтяващ фермерски градец, чиито жители отглеждаха домати, чушки, картофи и тикви. Според картата ми до Уест Крийк оставаха още няколко мили. Сутринта бях изпил само чаша кафе и вече чувствах глад. Освен това винаги е полезно да поговориш с местните хора, преди да се заемеш с истинската си работа.

Влязох в едно чисто на вид кафене ресторант и седнах на маса до прозореца, през който се виждаше главната улица. По нея не можеше да се мине от камиони, натоварени със зеленчуци.

Приближи се едно момиче и ми пусна секси усмивка. Беше хубава мацка — руса, със стегнати джинси и още по-стегната памучна фланелка.

— Какво да бъде? — попита тя и опря ръце върху масата, така че гърдите ѝ да издуят плата.

— Какъв е специалитетът? — попитах аз и едва се въздържах да не бодна с показалец в по-близката гърда.

— Пилешка яхния. Този път билетата не са починали от старост.

— Добре. Яхния да бъде.

Видях как добре оформеният ѝ задник се полюлява на път към кухнята. Дори и дупките като Сърл имаха своите забележителности.

Край бара стоеше висок възрастен мъж с голям, бял, пожълтял от тютюневия дим мустак. Прецених, че кара седемдесетака. На главата си носеше изпоцапана каубойска шапка, а тъмният му костюм с годините беше придобил метален блясък. Старецът ме погледна, а аз му кимнах и му се усмигнах. Той се втренчи в мен продължително, след това взе чашата си и се приближи.

— Здравей — поздрави той и седна. — Не си тукашен, нали? В този край на света рядко се мяркат непознати физиономии.

— Само минавам оттук — отговорих аз. — Да поразгледам. В отпуск съм.

— Така ли? — Старецът отпи от чашата си. — Е, не е чак толкова лошо. Наоколо има доста интересни неща. Едно време в този район имаше алигатори. И сега са останали няколко нагоре по река Пийс.

— Виждал съм алигатори в Евърглейдс. Интересни животни.

Момичето донесе пилешката яхния, тропна чинията на масата пред мен и погледна стареца.

— Искаш ли нещо или само топлиш стола?

— Имам си — отговори той и вдигна чашата си. — Да бях с десет години по-млад и аз щях да ти покажа едно-друго.

— Ако беше с тридесет години по-млад, можеше и да се заинтересувам — отговори момичето със секси усмивката и отфуча към кухнята.

Старецът поклати глава.

— На днешно време младите нямат никакво уважение към старите.

Идеше ми да му кажа, че на днешно време младите нямат никакви причини да имат уважение към старите, но си замълчах. Нямахме смисъл да навлизам в подобна дискусия.

Започнах да ям пилешката яхния.

— Имаше алигатори — каза старецът. — Чувал ли си някога за Плат Крокодила? Сигурно не си. Много си млад. Той е легенда по тия места.

— Легенда?

— Аха. Знаеш ли какво правеше? Скриваше се някъде по брега, докато на повърхността се появи алигатор, след това се гмуркаше и започваше да се бори с него. Някак си успяваше да го яхне и забиваше пръсти в очите му. Винаги успяваше, но за тази работа трябва да си много силен и да имаш кураж. Казваше, че да застреляш алигатор било хабене на патрони.

— Такива са били времената — отвърнах аз.

— Само един човек можеше да прави това, което правеше Плат Крокодила. Но на него накрая не му провървя. Плат умря в леглото си, но Фред Джаксън остана без крака.

И друг път, когато бях разговарял по този начин с местните хора, се беше случвало да попадна на златна жила, но никога досега не беше ставало толкова бързо.

— Фред Джаксън? — попитах аз с небрежен тон. — Да не би да е бащата на Мич Джаксън, героят от войната?

Старецът ме стрелна с очи.

— Точно така. Откъде знаеш, че Фред живее в този край?

— Не знаех — отговорих аз и го погледнах в очите. — Ти ми каза току-що. Как ти е името? Аз съм Дърк Уолъс.

— Сайлъс Уд. Приятно ми е, мистър Уолъс. С какво се занимаваш?

— Работя в една агенция.

— В агенция? Какво значи това?

— Събирам информация. Справочни данни за писатели и журналисти.

Изглеждаше впечатлен.

— Така ли? Аз пък съм пенсионер. Имах доматена ферма, но на днешно време конкуренцията е много голяма. Продадох всичко.

— Каж ми кога Фред изгуби краката си? Преди да изгуби сина си или след това?

Въпросът ми изглежда го озадачи. Той подръпна дългия си нос и се замисли. Най-накрая отговори:

— Е, щом питаш, Фред изгуби краката си, когато Мич още беше паленце. Сега старецът трябва да е на седемдесет и осем, че и повече. Докато го взеха в армията, Мич вършеше всичко у дома. Дотогава Фред свикна да се справя и без крака. Научи се да се придвижва на чуканчетата си. Все още е най-добрият ловец на жаби наоколо и печели добри пари.

— Ти познаваше ли Мич?

— Дали го познавах? — Старецът отново подръпна носа си. — Че кой не го познаваше? Но нито аз, нито който и да било друг, сме си мислили, че от него ще излезе герой. Това показва, че човек не може да се сърди на хлапетата... Като това момиче тук. Ще се омъжи, ще създаде семейство... но никога няма да стане национален герой... това поне е сигурно.

— Мич вироглав ли беше?

Уд довърши питието си и се загледа с нещастен вид в празната си чаша. Това очевидно беше намек, така че вдигнах чашата му и магнах на момичето, което беше подпряло гърдите си на бара и ни наблюдаваше. То донесе питието и го остави пред Уд.

— Това ти е второто. И последното. — Погледна ме и добави: — Не може да издържи повече от две, така че не го изкушавайте — и се върна зад бара.

Уд ми се ухили хитро.

— Нали ти казах, младите нямат никакво уважение към старите.

— Попитах вироглав ли беше Мич?

Бях приключил с пилешката яхния, но не съжелявах, че чинията ми е празна. Челюстта ми беше доста уморена.

— Вироглав? Това не е точната дума. Той беше същински бяс! — Уд отпи от чашата си. — Винаги си имаше неприятности с тукашния шериф. Никое момиче не можеше да е в безопасност, ако е на няколко мили край него. Беше крадец и браконьер. Не ми се приказва колко домати е отмъкнал от фермата ми... А колко пилета и жаби изчезнаха от дворовете на другите фермери! Шерифът знаеше, че Мич краде, но беше по-глупав от него и все не можеше да го пипне. И освен това Мич обичаше да се бие. Наистина беше жесток. Често идваше вечер в града и се заяждаше с хората. Нищо не му доставяше по-голямо удоволствие от побоищата. Веднъж четири момчета, които се мислеха за много големи специалисти, се съюзиха срещу него, но до един ги закараха в болницата. Аз гледах да стоя настрана от него. Честно казано, плашеше ме. Дори шерифът се страхуваше от него. Когато накрая го взеха в армията и се магна, целият град си отдъхна. — Уд замълча, за да отпие. — Е, след като получи този медал, можем да забравим и да му простим. Сега всички се гордеят с него. — Уд ми намигна. — Много момичета заспаха разплакани, когато научиха, че е загинал. Изглежда умееше да ги накара да разтворят крака само с едно щракване с пръсти.

Поглъщах всичко това с интерес.

— Ами баща му? И той ли беше като сина си?

— Фред ли? Не. Той поне беше честен. Работяга. Беше корав и почтен човек. Промени се, когато изгуби краката си. Преди това идваше при нас в града, но след като остана без крака вече не се виждаше с никой. Престана да приема и гости. Продължаваше да лови

жаби с помощта на Мич, но всеки, който отидеше при него, се връщаше бързо-бързо. Дори и сега, на тази възраст, продължава да лови жаби. Веднъж седмично един камион отива при него и ги прибира. Не съм го виждал от десет години — сигурно се храни само със зайци и риба.

— Ами майката на Мич? Тя жива ли е?

— Не знам. Никой наоколо не я е виждал. Говори се, че някаква туристка отишла у тях, за да снима Фред с алигаторите. Тогава е бил млад и предполагам, че с жените е бил като сина си. Както и да е, един ден Фред осъмна с бебе — не знам откъде се взе. Май го оставиха пред вратата му. Мич. Не мога да се закълна, че всичко е станало точно така, но поне това се приказваше в Сърл. Фред го възпитаваше сурово и го накара да завърши училище. Когато изгуби краката си, синът му го спаси. Оттогава Мич се грижеше за баща си, докато той се научи да се придвижва сам. Това е единственото добро нещо, което мога да кажа за Мич — обичаше баща си и няма две мнения за това.

— Интересно — измърморих аз.

— Аха. Много материал за приказки даде на града. Не всяко градче като нашето може да се похвали с национален герой. И после този внук...

Демонстрирах лек интерес.

— Искаш да кажеш сина на Мич, така ли?

— Аха. Пак някаква мистерия. Преди известно време тук пристигна едно хлапе. Беше на около осем години. Помня, че го видях, точно когато дойде. Имаше вид на малък нехранимайко. Изглежда беше скитал по пътищата със седмици — мръсен, с дълга коса, обувките му пред разпадане. Носеше стар, очукан куфар, завързан с канап. Стана ми жал за него. Обичам децата. Попитах го какво прави тук. Говореше възпитано. Обясни ми, че търси Фред Джаксън, който му бил дядо. Едва ли нещо можеше да ме изненада повече. Е, обясних му къде живее Фред. Изглеждаше прегладняло и му предложих нещо за ядене, но хлапето отговори, че искало по-бързо да стигне при дядо си, Джош, нашият пощальон, тъкмо тръгваше с пикала си и аз го накарах да вземе хлапето нагоре. Мич вече беше в армията. Както можеш да си представиш, в града веднага плъзнаха приказки. Учителят отиде да се види с Фред. За разлика от друг път Фред го прие

и поговориха. В резултат на това хлапето, Джони Джаксън, тръгна на училище. Идваше дотук с велосипед.

— И Джони ли беше като баща си?

— Нямаше нищо общо с него. Беше приятно на вид, тихо, учтиво хлапе. Може би малко мекушаво, но пък го биваше в училище. Другите деца не му обръщаха много внимание. Беше самотник и никога не говореше за баща си. Когато децата го питаха, той отговаряше, че никога не го е виждал. Бил роден, след като баща му заминал. Когато се разбра, че Мич е загинал и че е получил медал, Джони не се появи повече в училище. По онова време беше вече на четиринадесет. Учителят отишъл у тях, но Фред му казал да се маха и повече да не го търси. Оттогава, а това беше преди шест години, никой не е виждал Джони. Предполагам, че му е писнало да живее по този начин и се е чупил нанякъде. Не мога да го обвиня. Старият Фред наистина не си поплюва. — Уд допи питието си, въздъхна, извади сребърния си часовник и се вгледа в него. — Трябва да тръгвам, мистър Уолъс. Жена ми е сготвила обяд и ме чака. Винаги точно в един часа. Ако закъснея, става малко свадлива. — Той стисна ръката ми. — Приятна отпуска. Надявам се да се видим пак. Можем пак да изпием по едно.

Когато си тръгна, аз магнах на момичето да ми донесе кафе. Вече се бяха събрали доста шофьори на камиони, които обядваха. Никой от тях не ме поглеждаше и аз също не се интересувах от тях. Интересувах се само от местните хора.

Момичето ми донесе кафето.

— Не вярвай на всичко, което ти приказва Уд — каза то и остави чашата пред мен. — Изкуфял е. Какво ти надрънка?

— Говорихме си за Мич Джаксън.

Лицето ѝ светна и стана замечтано — като лицата на хлапетата, когато нещо ги възбуди.

— Той беше истински мъж! — Затвори очи и въздъхна. — Мич! Умря преди шест години, но всички го помнят. Само веднъж съм го виждала... Тогава бях още малка, но никога няма да го забравя.

— Уд ми каза, че бил истински бяс и пройдоха. Според мен такъв човек не може да получи медал за храброст, трябва и преди това да е бил на място.

Пробутах ѝ това, защото по помръкналото ѝ лице разбрах, че Мич Джаксън за нея е нещо много повече, отколкото Елвис Пресли за

милиони други на нейната възраст.

— Така е. И кой би си помислил, че синът му ще излезе такъв боклук?

Разбърках кафето си. Изглежда този ден щях да добия много злато.

— Боклук ли беше наистина?

— Бяхме съученици. Всички момичета тичаха след него, защото Мич му беше баща. Но той беше боклук! Бягаше като подплашен заек.

Един шофьор изрева, че иска да обядва. Момичето направи гримаса и стана.

Отпих от кафето и се замислих за това, което бях научил. Според Сайлъс Уд, внукът на Фред не се е появявал след смъртта на Мич. Пак според Уд, хората в града смятали, че момчето е заминало някъде. Не можех да разбера едно нещо. Ако момчето е заминало преди шест години, защо дядо му писа на Парнъл да започне издирването след толкова много време?

Реших да поразпитам още малко, преди да се отправя към Уест Крийк. Платих сметката и излязох на улицата. Огледах се и видях табела със стрелка, на която пишеше:

МОРГАН & УЕДЪРСПУН

НАЙ-ДОБРИТЕ ЖАБЕШКИ БУТЧЕТА

Фред Джаксън се препитаваше от жабите. Бих могъл да науча нещо, така че тръгнах накъдето сочеше стрелката, по една малка уличка, докато стигнах голям двоен портал с друга табела:

МОРГАН & УЕДЪРСПУН

ЖАБЕШКИ БУТЧЕТА

ВЕЧЕ СТЕ ПРИ НАС — МОЛЯ ЗАПОВЯДАЙТЕ!

Вонята, която долиташе през високата дървена ограда накара стомаха ми да се свие на топка. Бутнах едното крило на портала и влязох в голям квадратен двор, в който бяха спрели два камиона. И двата бяха натоварени с бъчви, от които се разнасяше квакане.

Точно срещу мен имаше двуетажна бетонна постройка. През големия прозорец вътре се виждаше мъж с бяло сако, седнал зад голямо бюро. Изкачих се по трите стъпала, отворих вратата и влязох в малък кабинет с климатична инсталация. Бързо затворих вратата, преди да нахлуе вонята от двора.

Човекът зад бюрото ми се усмихна приветливо. Беше на около четиридесет и шест, с оредяваща черна коса и остри черти на лицето.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той, стана и ми протегна ръка. — Аз съм Хари Уедърспун.

— Дърк Уолъс — отговорих аз и стиснах ръката му. — Мистър Уедърспун, позволих си да загубя малко от времето ви, но се надявам, че ще ми простите.

Усмивката му стана още по-широка, но пронизателните му очи ме изгледаха учудено.

— Мистър Уолъс, в момента имам свободно време. След половин час ще бъда много зает, но сега смилам обяда си, така че седнете и ми кажете какво има.

Седнахме.

— Работя за една агенция, която събира информация за писатели и журналисти — започнах аз с легендата, която винаги успява. — Аз съм този, който им осигурява фактите. Те описват тези факти на хартия и печелят милиони. Аз не. — Усмихнах му се със съжаление. — В момента събирам информация за Мич Джаксън, националния герой, за баща му и за жабите, с които си изкарва прехраната, защото едно списание предвижда да пусне голяма статия за него.

Уедърспун почеса оплешивяващото си теме.

— Аз пък си мислех, че това е стара история. За Мич Джаксън писаха много.

— Да така е, мистър Уедърспун. Но сега ще погледнем нещата под друг ъгъл.

Той сви рамене.

— Е, за жабите мога да ви кажа всичко, но никога не съм се срещал с Мич Джаксън. И не съжалявам, ако съдя за него по хорските приказки. А сега за жабите, или водните пъдпъдъци, както ги наричаме в нашия бранш. Усетихте ли миризмата? Човек свиква с нея. Жабите вонят и живеят във вонящи места. Бутчетата им обаче са скъпи. Аз лично не ги обичам, но има много богаташи, които дават мило и драго за тях, ако са сервирани в чеснов сос. Бизнесът процъфтява. Ние ги изкупуваме от фермерите, обработваме ги и ги продаваме на ресторантите. — Той се облегна назад и по оживеното му лице разбрах, че жабите са близки до сърцето му. — Цялата работа, разбира се, е да уловиш жабите. За щастие, това не е мой проблем. През

последните тридесет години Фред Джаксън беше най-добрият ни снабдител и то не само по количество, но и по качество. За жалост вече не мога да разчитам на него, както преди. Остарява... като всички нас. — Той ме удостои с още една широка усмивка. — Ето как работят ловците на жаби. Намират земя с подходящи блатата и я купуват или вземат под наем. Фред Джаксън постъпи разумно. Купи земята още преди години на безценица. Жабите се хранят с насекоми. Фермерите като Фред, хвърлят около блатата парчета развалено месо. То привлича мухи. Жабите ги обичат. Докато те ловят мухи, фермерите ловят тях. Джаксън е истински майстор. Не му стига това, което може да улови през деня, ами е инсталирал електрическо осветление около блатата си, за да привлича още повече буболечки. Жабите се хранят и нощем, а той ги чака, за да ги улови. Една женска жаба снася между десет и тридесет хиляди яйца на година. Деветдесет дни по-късно се появяват поповите лъжички. Докато една жаба стане годна за ядене, трябва да минат около две години. — Той се усмихна отново. — Лекцията свърши.

— Благодаря — казах аз. — Точно това ме интересуваше. — Замълчах за миг и продължих: — Казахте, че никога не сте се срещали с Мич Джаксън и въпреки, че е национален герой, не съжалявате за това. Бихте ли ми обяснили.

Той се размърда нервно и сви рамене.

— Мистър Уолъс, трябва да знаете, че аз не съм роден в този град. Трябваше да мине известно време, преди хората да ме приемат. Купих дял във фирмата на Морган, който се пенсионира и наскоро след това умря. Сега аз ръководя целия бизнес. Мич Джаксън е награден с медал, така че не искам да споменавате името ми, ако изнасяте недобри неща за него. Хлапетата тук го боготворят и това, което ще ви кажа, трябва да си остане между нас.

— Няма никакъв проблем — отговорих аз. — Щом не желаете, името ви няма да се споменава.

— Не желая. — Той се вгледа продължително в мен и продължи: — Дойдох в Сърл след смъртта на Мич Джаксън. Чух много неща. Местните хора са се страхували от него. Според тях той е бил жесток побойник и крадец, но след като е бил награден е станал част от местния фолклор. Момичетата са изгубили умовете си и тачат паметта му, сякаш е бил някой от ужасните им поп певци.

Оставих това без коментар. Когато бях млад, идолът ми беше Франк Синатра. Хлапетата трябва да имат идоли.

— Ако искате да научите нещо от по-първа ръка за Мич Джаксън, ще трябва да говорите с Ейб Леви — продължи Уедърспун. — Той е един от шофьорите, които превозват жабите от северните райони. Ходил е при Фред Джаксън години наред. — Погледна часовника си. — В момента трябва да е в бараката за обработка. Искате ли да поговорите с него?

— Да. Благодаря ви, мистър Уедърспун. И един последен въпрос. Вие можете ли да ми кажете нещо за Фред Джаксън?

Той поклати глава отрицателно.

— Не. Никога не съм го виждал. Чух, че останал без крака, защото се борил с някакъв алигатор. Докато се съвзел, с жабите се е занимавал Мич, след това баща му отново е поел работата. Напоследък улавя по-малко, но на неговата възраст това е нормално. Говорят, че е корав и честен човек.

Станах.

— Ще поговоря с Леви.

Уедърспун посочи през прозореца.

— Голямата барака ето там. В момента сигурно обядва. — Той също стана и ми протегна ръка. — Приятно ми беше да се запозная с вас, мистър Уолъс. Ако искате да научите още нещо за жабите, знаете къде да ме намерите.

Стиснах ръката му и тръгнах към бараката. Вътре няколко чернокожи момичета кормеха жаби. От миризмата и гледката щях да повърна, но човекът, когото търсех — на около шестдесет и пет, ядеше преспокойно консервиран боб направо от кутията. Не ми беше ясно как може да се храниш при тази ужасна воня, но този човек — нисък, набит, силен, с посивяваща брада и не особено чист — изглежда се наслаждаваше на обяда си истински.

Пробутах му същата история както и на Уедърспун — че събирам информация за някаква агенция. Той ме изслуша, без да престава да се храни, след това в сивите му очи се появи лукавото пламъче, което обикновено свети в очите на бедняците. Събирах информация по този начин от години и този поглед не беше нещо ново за мен.

— Мистър Уедърспун ми каза за повече подробности да се обърна към вас — завърших аз. — И не искам да науча това, което ме интересува, безплатно. Пет долара стигат ли?

— Десет ще е по-добре — каза той веднага.

Извадих от портфейла си петдоларова банкнота и я размахах пред носа му.

— Пет като за начало. Първо да видим как ще потръгне.

Грабна банкнотата от ръката ми както гущер лапва муха.

— О'кей, мистър. Какво искаш да знаеш?

— Кажете ми за Фред Джаксън. Познавах го отдавна, нали?

— Точно така. И колкото повече го познавам, толкова по-малко искам да го познавам. Той е стар проклет пръч. О'кей, сигурно повечето хора биха станали проклети, ако им отрежат краката, но Фред и преди си беше същият.

— Проклет? В какъв смисъл? Да не би да се е заяждал за пари?

— Не исках да кажа това, макар че наистина е стиснат. Проклет си е по природа. От тези, които могат да направят кал и на най-близкия си приятел, без да им мигне окоето. — Леви присви очи. — Не че Фред някога е имал приятели. Характерът му е калпав, като на сина му.

— Синът му е получил медал за храброст.

Леви изсумтя презрително.

— Получил го е, защото беше проклет и жесток. Зъл. Никога не е давал пет пари, когато се забърка в някоя каша. За мен това не е храброст. За мен това е глупост. И Мич, като баща си, беше гнил отвътре. Не ща да имам нищо общо с тях. Ходя до къщата им всяка седмица вече повече от двадесет години. Една бира не са ми предложили. Нито веднъж не са ми помогнали с товаренето на буретата, а буретата с жаби са много тежки. Сега, когато Фред остана без крака, не очаквам от него помощ, но когато Мич още беше тук, ме гледаше как си изкарвам червата от работа и само ми се хилеше. — Ейб Леви изсумтя. — Другите фермери винаги ми помагат и ме черпят с бира. От Джаксън такова нещо не съм видял. — Той погледна в консервната кутия, откри две последни бобени зърна и ги изяде. — Гади ми се от всичките тези приказки, че Мич Джаксън бил национален герой. Истината е, че градът се отърва от него и слава Богу.

Не ми каза нищо повече от това, което научих в кабинета на Уедърспун.

— Виждал ли си внука му?

— Само веднъж. Там у тях. Отидох с камиона и го видях да пере дрехи в едно корито. Предполагам, че Фред го е карал, за да си изработва прехраната. Веднага щом ме видя, хлапето се прибра и излезе Фред. Не съм говорил с малкия. Сигурно му е дошло до гуша от дъртия и се е чупил, когато Мич умря. Горедолу преди шест години.

— Тогава трябва да е бил на четиринадесет години, нали?

— Така ми се струва. Мекушав хлапак. Изобщо не приличаше на баща си и дядо си. Често се чудех дали наистина е син на Мич. Лицето на Мич беше като тези, които ги има на снимки в полицията. А хлапето не беше обикновено. Всички в училището казваха това. Казваха, че Джони не бил като тях. Предполагам, че се е метнал на майка си.

— Знаеш ли нещо за нея?

Леви поклати глава.

— Никой не я е виждал. Сигурно е някоя от многото, които е чукал Мич. Може да е всяко момиче от околността. Той вечно тичаше след тях. Не знам, може и сина му да го сърби по същия начин. Спомням си, че веднъж горе видях едно момиче. — Леви се замисли и поклати глава. — Не, едва ли. Това беше само преди четири месеца, дълго след като престаняхме да виждаме хлапето.

Без да издавам интереса си, аз попитах:

— Какво беше това момиче?

— Само го зърнах. Переше в коритото на двора, както хлапето преди това. Веднага щом се показах иззад завоя, скочи и се прибра в къщата. Повече не се показа. Когато след малко излезе Фред, го попитах да не би да си е наел домашна помощничка, но той само ми изръмжа — повече не можеше и да се очаква от него. Реших, че е наел момичето от града, за да му върши домашната работа вместо хлапето. Признавам, че ме обзе любопитство и взех да разпитвам, но никой не беше чул някое от тукашните момичета да работи при Фред. — Леви сви рамене. — Повече не съм го виждал.

— Как изглеждаше то? На колко години беше?

Ейб Леви облиза лъжицата, която държеше, и я мушна в джоба си.

— Младо момиче. Слабо, с руса коса. Забелязах косата. Стигаше до кръста ѝ и беше сплъстена.

— Как беше облечена?

— С джинси, или нещо такова. Не помня точно. Възможно е в края на краищата Джони да си е останал там горе и тя да е живеела с него. Фред не би обърнал никакво внимание. Пет пари не даваше какво прави Мич с момичетата. — Той замълча, облиза устни и попита: — Добре ли тръгна?

— Още един въпрос. Казаха ми, че Мич бил самотник. Никакви приятели ли нямаше?

Леви почеса мръсната си брада.

— Никакви. Имаше само един тип, с него се движеше. И той беше като Мич, от един дол дренки. — Леви се вторачи с празен поглед напред. — Изглежда не мога да си спомня името му.

Извадих още една петдоларова банкнота, но я задържах настрана от ръката му. Той я погледна, почеса брадата си още малко и кимна.

— Аха. Сега си спомних... Сид Уоткинс. Взеха го в армията по същото време като Мич. Градът си отдъхна, когато видя гърбовете на двамата. Баща му и майка му бяха почетени хора. Държаха бакалницата в Сърл, но когато жената умря, баща му се отказа. Не можеше да се справя с магазина без чужда помощ, а пък Сид не е работил и един ден през живота си.

— Значи Мич и Сид са били приятели.

Леви направи гримаса.

— Откъде да знам. Крадяха заедно и ходеха насам-натам заедно, но когато Мич се сбиеше с някого, Сид винаги стоеше настрана. Само гледаше. Сякаш той беше мозъкът, а Мич — мускулите.

— Сид върна ли се след войната?

— Не. От време на време изпиваме по някое питие с баща му. Старецът вечно се надява, че синът му ще се обади, но досега не се е случвало такова нещо. Знае се, че е бил освободен от армията, че се е върнал в Щатите и след това се е запилял някъде. Бас хващам, че няма да свърши добре.

Аз се замислих и му дадох петте долара.

— Ако ми дойде наум още нещо, ще ти се обадя пак — казах аз, изпълнен с копнеж да се махна от тази барака и да подишам малко чист въздух. — Винаги ли си тук по това време?

— Тук съм — отговори Ейб и мушна банкнотата в джоба си.

— Как да стигна до къщата на Фред?

— С кола ли си?

Кимнах.

— На около пет мили оттук е.

След като ми описа подробно как да стигна дотам, Леви завърши:

— И внимавай с Фред. Много е проклет.

Замислих се върху чутото, върнах се при колата и тръгнах към „Алигейтър Лейн“. Нататък по главната улица видях седалището на шерифа. Помислих си дали да не спра, за да се обадя. От опит знаех, че местните шерифи често не гледат с добро око на частните детективи, които си пъхат носа в района им, и реших най-напред да поговоря с Фред Джаксън. Той беше наел агенцията, за да издири внука му. Може би искаше издирването да остане в тайна.

Ейб Леви ме предупреди, че „Алигейтър Лейн“ не е означена с табела. Каза ми да търся тесен разклон, полускрит от храсталаци. Намалих скоростта и понеже нямаше никакво движение, което да ме безпокои, успях лесно да намеря отклонението. Тръгнах по него. Беше тесен черен път, който се виеше и гънеше като умираща змия, и от двете му страни имаше гъста гора. След две мили пътят се разшири. Тук камионите можеха да изчакват, за да се разминат, ако се наложи.

Разбрах, че приближавам къщата на Джаксън по жабешкото квакане, което дочух. Продължих нататък, след това пътят отново се стесни и зави рязко вдясно. Промуших колата през завоя и пред себе си видях дървена къща, кладенец, кофа край вратата, пейка под един от мръсните прозорци и буре за жаби.

Бях стигнал.

Спрях колата, изключих двигателя и натиснах клаксона. Не се случи нищо. Единственият звук наоколо беше квакането на жабите. Изчаках още малко и пак натиснах клаксона.

Пак нищо.

Реших, че Фред Джаксън е излязъл да лови жаби. Слязох от колата. Беше горещо като в сауна. Дърветата биха спрели всеки полъх на вятъра, дори и да имаше такъв. Непрекъснатото квакане започна да стърже по нервите ми. В този звук имаше нещо почти човешко — сякаш някакъв старец прочистваше гърлото си с дрезгава кашлица.

Запалих цигара и огледах къщата. Беше добре направена, от борови трупи. Доколкото можех да преценя отвън, в нея имаше всекидневна и вероятно две спални.

Забелязах, че пътната врата е леко открената.

Започвах да се потя от горещината — това, жабешкият концерт и усамотеността на мястото увеличиха напрежението ми. Нещо странно витаеше във въздуха и го усещах.

Отидох до пътната врата и почуках. Нищо не се случи, така че почуках още веднъж, изчаках и бутнах вратата. Пронизителното скърцане на пантите ме стресна.

Вгледах се в потъналата в полумрак стая, обзаведена с масивните боклуци, които можеш да видиш по разпродажбите на мебели, и които никой в днешно време не купува. Видях Фред Джаксън да седи на една голяма маса. Нямаше кой друг да бъде, защото брадатият човек край масата нямаше крака. Пред него имаше чиния с нещо като яхния. Не можех да видя точно какво е, защото беше покрита от облак възбудени от храната мухи.

Погледът ми се отмести към голямата зеленокафява жаба на другия край на масата, която гледаше мухите. Видях блестящите ѝ черни очи, след това тя скочи към мен и ме накара да се дръпна рязко. Плъосна се шумно на пода и изчезна.

— Мистър Джаксън... — започнах аз и млъкнах.

Човекът продължаваше да седи неподвижно.

Очите ми вече привикнаха към тъмнината.

Направих крачка напред.

— Мистър Джаксън...

Мухите жузаха, излитаха и кацаха върху остатъците в чинията.

След това видях, че по лицето на Фред Джаксън се стича кръв — много бавно, полусъсирена.

Видях и дупката от куршум в средата на изпоцапаното му чело.

Беше мъртъв като сина си, но много по-чисто убит.

ГЛАВА 2

Спрях пред отворената врата на местния шериф и се огледах. Обстановката ми се стори позната. Всичко това може да се види по телевизионните филми — поставката за пушки, увисналите на куките белезници, двете бюра и трите празни арестантски килии. В помещението като гъст облак прах беше надвиснала атмосфера на леност и бездействие.

На голямото бюро точно срещу мен, подобно на великия Буда, седеше шериф Тим Мейсън, както научих от табелата пред него. Стори ми се, че единствено изпоцапаната риза в цвят каки, на която висеше шериф-ската значка, и панталоните пречат на тази топка лой да се разтече по пода. Това беше най-дебелият човек, който някога съм виждал, а подпухналото му, зачервено лице, кръвясалите очи и потта, стичаща се изпод шапката му, ми подсказаха, че обича да надига бутилката.

На другото бюро седеше едно синеоко момче, което би могло да мине за дубльор на Мики Руни, когато Мики Руни е играел младежки роли. На табелката пред него пишеше, че това е помощник шериф Бил Андерсън.

Шериф Мейсън се втренчи в мен, сякаш се мъчеше да фокусира погледа си. Помощник шериф Андерсън стана на крака. Беше висок колкото халба бира, но по ръцете и раменете му имаше доста мускули.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той с колеблива усмивка. Прецених, че е някъде на двадесет и три, двадесет и четири години.

Влязох вътре и застанах пред бюрото му.

— Искам да ви съобщя за убийството на Фредерик Джаксън от „Алигейтър Лейн“ — казах аз.

Помощник шериф Андерсън се отдръпна назад, сякаш го бях ударил с нещо по муцуната.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита шериф Мейсън с висок, нетърпящ възражение глас.

Извадих портфейла си, измъкнах отвътре една визитна картичка, приближих се до шерифа и я сложих на бюрото пред него.

Той я вдигна с трепереща ръка, вгледа се в нея продължително и най-накрая успя да фокусира печатните букви.

— Проклето частно ченге! — Дебелата му физиономия стана зла. — Не понасям частните ченгета! За какво си се домъкнал в града ми?

— Съобщавам ви за убийството на Фредерик Джак-сън от „Алигейтър Лейн“. Този, който се препитава от жаби — отговорих аз високо и отчетливо.

Той прочете визитната ми картичка още веднъж.

— Мразя частните ченгета! — просъска още веднъж шериф Мейсън. — И няма да търпя никакви частни ченгета в моя град! Махай се и не идвай повече.

— Съобщавам ви за убийството на Фредерик Джак-сън — казах аз още по силно.

Подобно на коленичил слон, който се изправя на крака, шерифът се надигна от бюрото и тронаво го заобиколи.

— Оправи се с този досадник, Бил — изръмжа той след това. — Отърви се от него. Аз имам малко работа нагоре по шосето.

Шериф Мейсън мина покрай мен с поклащане и изчезна в горещината навън.

— Така ли действате обикновено? — попитах аз.

Андерсън се дотътри до другото бюро, прочете визитната ми картичка, втренчи се в мен и поклати глава.

— В лош момент идвате, мистър Уолъс. По това време шерифът трябва да вземе лекарството си, а преди да го направи, не може да възприема никакви факти.

— Няма ли си бутилка тук?

— Не обича да пие сам. Какво казахте, че искате да ни съобщите?

Потиснах нетърпението си с усилие. Казах си, че си имам работа с провинциалисти в провинциално градче.

— Фредерик Джаксън е бил убит.

Той се сепна.

— Това вече го чух, но не мога да повярвам. Сигурен ли сте?

— Мъртъв е. Прострелян в главата. Нямахте пистолет, така че някой трябва да го е застрелял — обясних аз търпеливо.

— Вие видяхте ли го?

— Току-що идвам от къщата му. По-добре го закарайте в моргата. При него е горещо като в пещ и мухите си устройват пиршество.

Помощник шериф Андерсън пребледня, което забелязах въпреки тена му, и се отпусна на стола.

— Убит! Досега подобно нещо не се е случвало в нашия град — промърмори той.

— Е, вече се случи. За разнообразие.

— Боже! Убийство!

Започна да ми дожалява за него. Беше твърде млад, за да е заместник шериф. Вероятно имаше много малко опит в полицейската работа. Може би умееше да се справя с кражби, неправилно паркиране, пиянски истории и може би от време на време с изнасилвания, но едва ли се беше сблъсквал с убийство.

— Струва ми се, че най-напред трябва да уведомите щатската полиция. Те ще се занимаят със случая.

Очите му се ококориха.

— Не мога да направя това. Шериф Мейсън не желае да има нищо общо с тях! Той е шериф от двадесет години и досега никога не се е обаждал на щатската полиция.

— Е, сега е дошло времето да го направи — казах аз. — Ще трябва да ги повикате рано или късно, така че е по-добре да го направите сега.

Шериф Андерсън разтри брадичката си с ръка. Струваше ми се, че чувам как мозъкът му скърца, докато мисли и ми дожаля още повече. Искаше да бъде лоялен към стария дебелак. Беше повече от ясно, че ако щатската полиция дойде тук и хвърли само един поглед на шериф Мейсън, с неговата кариера е свършено.

— Ще се пенсионира в края на годината — каза Андерсън сякаш сам на себе си. — Беше добър човек, но алкохолът го съсипа. Всички го харесват. Всички се правят, че не виждат, когато се натряска. Ако щатската полиция... — Андерсън отново разтри брадичката си и ме погледна безпомощно.

— Вижте какво — казах аз. — Уведомих ви, че е убит човек и с това задълженията ми се изчерпват. Какво ще правите оттук нататък си е ваша работа.

Той погледна отново визитната ми картичка.

— Работите за полковник Парнъл?

— Написано е — отговорих аз.

— Това е много добра агенция. Най-добрата.

Започваше да ме отегчава.

— Аха. Най-добрата е.

— Чух, че има свободно място. Писах — Андерсън отново разтри брадичката си, — но вече беше заето. Какво ли не бих дал да ме вземат на работа там! Дали скоро ще се освободи друго място?

— Може би. Зависи от кандидата. Полковникът непрекъснато търси свестни детективи.

— И плащат добре, нали?

— Разбира се.

— За мен ще е много нещо, ако получа работа при полковник Парнъл. — Андерсън отново направи упражнението с брадичката си и ме погледна. Доста амбициозни бяха мечтите му. — До гуша ми дойде това забутано градче.

— Може и да изплува на повърхността — казах аз. — За убийствата винаги пишат на първа страница.

Той се стресна, сякаш докато мечтаеше беше забравил, че трябва да се оправя с убийство.

— Да... Не бях помислил за това. Боже! Какво да правя сега?

— Обади се на щатската полиция преди Джаксън да се е напълнил с червеи.

Андерсън пребледня още малко.

— Не мога да направя това! — Погледна ме умолително. — Вие как бихте постъпили на мое място?

— Ако няма как да извикам щатската полиция, поне ще повикам линейка и лекар, за да отиде там горе и да хвърли едно око. В края на краищата, освен моите думи не разполагате с никакви други сведения, нали?

Лицето му видимо просветна.

— Ще направя точно това. — И отиде до телефона.

Докато той говореше, аз заставах до вратата и огледах пълната с камиони улица. Цялата ситуация ми се струваше като взета от някакъв безумен комикс, но ми хрумна, че ако подхвана Андерсън както трябва,

бих могъл да получа доста ценна информация, която да включа в доклада си пред полковника.

Той затвори телефона и се приближи до мен край вратата.

— Ще дойде линейката с доктор Стийд. Той е съдебен лекар. — Андерсън ме погледна неуверено. — Доста е стар, но е един от най-уважаваните ни граждани след шерифа. — Започна да се суети и след малко каза: — Сигурно имате голям опит с убийствата?

Виждах, че просто копнее да му кажа „да“, така че не го разочаровах.

— Имали сме всякакви случаи. Убийства, шантажи, отвличания. И аз съм видял нещичко.

Андерсън изглеждаше щастлив.

— Питам се, дали не бихте дошли с мен. Може би ще забележите следи, които аз бих пропуснал.

— Не мога да направя това. Шериф Мейсън няма да одобри. Нали не понася частните ченгета. Не искам да си имам разпавии с него.

— Не, не мисля, че ще ви създава неприятности. Когато изпие дозата си, става съвсем друг човек. Не се шегувам. Просто попаднахте при нас в лошо време. Иначе щеше да му е приятно да разчита на помощта ви.

— По-добре попитай него. Колко време му трябва, за да се натряска?

— Няма да се върне още час-два, но е излишно да го питам. Когато го видите следващия път, наистина няма да го познаете. След като поеме малко уиски, се превръща в най-добрия човек в града.

В този момент пред седалището на местния шериф спря линейка с дъвен вид. В нея имаше двама негри с бели престилки и един дребен мъж с бяла брада и дълга бяла коса, който трябва да имаше седемдесет и осем. Той слезе от линейката и ни погледна. Лицето му приличаше на сушена ябълка и като ходеше силно накуцваше.

— Това е доктор Стийд — каза Андерсън и тръгна да посрещне стареца.

След като помощник шерифът приключи с обясненията, докторът ме погледна със светлите си, пронизателни очи. Отидох при тях и стиснах протегнатата му ръка.

— Старият Фред Джаксън — каза той с тънкия си, дрезгав глас. — Много лошо. Убит, а? Значи още по-лошо. Бил ми каза за теб, млади момко. Радваме се, че ще ни помогнеш. Редно е да повикаме щатската полиция, но общо взето предпочитаме да се оправяме без чужда намеса. Ще разчитаме на твоя опит.

— Готов съм да помогна с каквото мога, сър, но все пак щатската полиция ще трябва да бъде уведомена. Става дума за убийство.

Той ми се усмихна лукаво.

— Аз ще кажа за какво става дума, млади момко. Старият Фред нямаше много-много за какво да живее. Може да е решил да си тегли куршума.

— Около него нямаше пистолет.

— Е, ще видим това.

Стийд докуцука до линейката и се качи.

Гражданите на Сърл вече се бяха насъбрали, за да зяпат. За тях беше нещо необикновено да видят линейката, спряла пред канцеларията на шерифа заедно със съдебния лекар, а отгоре на всичко това и един непознат.

— Ние ще отидем с моята кола — каза Андерсън.

Качих се с него в стария шевролет и подкарахме след линейката по главната улица и след това нагоре по шосето.

— Джаксън имаше ли някакви роднини? — попитах аз.

— Има един внук, но никой не знае къде е. Не ми е известно да има някой друг.

— А Джаксън уведоми ли ви, че внукът му е изчезнал?

— Да, уведоми ни. Преди около два месеца. Предаде по пощальона, че иска да говори с шериф Мейсън. Шерифът отиде при него и когато се върна, каза, че Фред вдига шумотевица за нищо. На хлапето сигурно му е писнало да живее при стареца и се е махнало. Мейсън каза, че не си струвало да се безпокои щатската полиция. И без това имали достатъчно изчезнали хора, които трябвало да издирват.

— Спомена, че Фред се е обадил на шерифа чрез пощальона. Старецът получаваше ли писма?

— Мисля, че да. Не знам със сигурност. — Андерсън ме погледна. — Това важно ли е? Искам да кажа, пощата може ли да подсказе някаква следа?

— Не е изключено. Просто ми се струва странно стар самотник като Фред да получава поща.

— Мога да попитам Джош, нашия пощальон.

— Попитай го. Заникъде не бързае.

По това време вече се движехме по тесния път към къщата на Фред Джаксън. Линейката беше вдигнала доста прахоляк и Андерсън трябваше да кара съвсем бавно.

Когато стигнахме пред къщата двамата негри тъкмо бяха извадили носилката. Аз отидох до пътната врата и влязох.

Доктор Стийд беше застанал до трупа на Фред Джаксън. Около шапката му кръжаха облаци мухи. От вонята стомахът ми се сви.

— Виждаш ли, млади момко — каза докторът и посочи пода до краката на стола, на който беше Фред. — Изглежда не си забелязал това нещо.

На пода, полускрит под стола, се търкаляше малък пистолет — Берета, калибър 32.

— Както си и мислех — продължи доктор Стийд и старото му, сбръчкано лице придоби самодоволен вид.

— Горкият старец се е самоубил. Казваш убийство? — Той се засмя дрезгаво. — Млади момко, трябва да бъдеш по-внимателен. Стариият Фред е сложил край на живота си и това е ясно, колкото е ясно, че имам нос.

Като наблюдател без никакви официални пълномощия, когото най-уважаваният гражданин на Сърл упрекуваше, че създава излишна паника, аз реших да държа устата си затворена, но знаех, че пистолетът го нямаше там, когато дойдох първия път. Бях абсолютно сигурен в това.

Когато с Андерсън тръгнахме след линейката, превозваща останките на мъртвия Фред Джаксън надолу по тесния черен път, той каза с неприкрит упрек в гласа:

— Извинете, мистър Уолъс, но съм изненадан, че не сте видели пистолета. Помислих си, че наистина ще трябва да разследваме убийство.

— Горе главата — отговорих аз и извадих пакета си с цигари. — Не е изключено да се наложи да направим именно това. — Запалих

цигара и се загледах в прахоляка.

— Доктор Стийд каза, че без никакво съмнение Фред Джаксън се е самоубил.

— Това твърди той.

Андерсън пак започна да потрива брадичката си.

— А вие мислите, че не е така?

— В този побъркан свят изглежда може да се случи всичко. Стариат Фред очевидно е седнал да обядва. След това е престанал да се храни и е решил да се застреля. Направил го е веднага и бързо е скрил пистолета. След като го намерих умрял и се върнах, за да уведомя местния шериф, той е извадил пистолета от скривалището му, пуснал го е под стола и е продължил да бъде мъртъв. Та, както казах, в този побъркан свят може да се случи всичко.

Андерсън остана мълчалив известно време, след това каза:

— Сигурно се шегувате, мистър Уолъс.

— Когато намерих Джаксън, пистолетът го нямаше. Мирише ми на смокинов лист.

— Смокинов лист? Не разбирам.

— Слушай, Бил. Сериозно ли искаш да работиш в агенцията на полковник Парнъл?

— Сериозно? — Гласът му изведнъж се извиси. — Казах ви! Бих дал всичко на света, за да се махна от Сърл и да стана детектив при полковник Парнъл.

— Добре тогава. Ти ми помогни, ще ти помогна и аз — казах аз и изтръсках пепелта от цигарата си през прозореца. — Ако те препоръчам както трябва, може и да се уреди нещо. Полковникът не престава да търси нови сътрудници с ум в главата и опит в полицията.

— Можете да разчитате на мен, мистър Уолъс — каза Андерсън ентузиазно. — Само ми кажете какво искате. Наистина, мистър Уолъс. Напълно можете да разчитате на мен.

— Хубаво. Казах ти, че тази работа ми мирише на смокинов лист. Това е израз, който често употребяваме в агенцията. Означава, че става дума за прикриване на неприятни неща. Още Адам след като отхапал ябълката прикрил срамотите си със смокинов лист. Сещаш ли се? Смокинов лист. Скрито-покрито.

— Мислите ли, че смъртта на Джаксън е нещо такова?

— Не мисля. *Знам*, че е. Това е убийство, Бил. Не се заблуждавай. Ето какво се е случило най-вероятно. Когато съм влязъл в къщата, убиецът все още е бил наблизо. След като си тръгнах, той се е върнал и е оставил пистолета, където го намерихме. Не съм абсолютно сигурен, че е станало точно така, но това е възможно обяснение. Лично на мен повече ми допада версията, че самият доктор Стийд е сложил там пистолета. Той много добре знае, че ако се установи убийство, ще трябва да се уведоми щатската полиция и това ще е краят на шериф Мейсън. Така че, ето какво. Когато ти му се обади, за да го повикаш и му каза, че Фред Джаксън е бил убит, той е взел пистолета със себе си и го е сложил до стола, когато влезе в къщата малко преди нас. За да отърве Мейсън.

— Доктор Стийд никога не би направил подобно нещо — възрази Андерсън.

— Слушай, Бил. Ти си млад. Такива неща се случват. Старите приятели са си стари приятели. Защо му е на доктор Стийд да се притеснява заради това, че някой си е убил стария Джаксън? Голяма работа! А отгоре на всичко приятелят му Мейсън може да си изпати сериозно. Ако се окаже, че става дума за самоубийство, щатската полиция няма да се намесва. Както и да е, смъртта на Фред Джаксън е работа на полицията, мен не ме интересува. Аз трябва само да откроя внука му. Затова съм изпратен тук. Бил, не забравяй, че ако искаш да работиш при нас, ще трябва да ми помагаш.

— Боже мой! Малко ми е трудно да смеля всичко това, но можете да разчитате на помощта ми, мистър Уолъс.

— Тогава единственото, което трябва да направиш, е да държиш устата си затворена, а очите и ушите — отворени. — Погледнах разтревоженото му лице. — Казах ти за какво става дума, но искам да си мълчиш. Остави доктор Стийд да прави каквото намери за добре.

Половин час по-късно седяхме около бюрото на шериф Мейсън — доктор Стийд, Бил Андерсън и аз.

Гледах тлъстото, сега вече добродушно лице на шерифа и си мислех каква забележителна промяна може да предизвика половинка уиски у един човек. Мейсън, плувнал в пот, сега изглеждаше щастлив като Дядо Коледа.

Той изслуша обясненията на доктор Стийд, тананикайки си под носа, след това се обърна към мен и се разтопи в лъчезарна усмивка.

— Значи имаме малък проблем — каза той. — Мистър Уолъс, чувал съм за полковник Парнъл. Горд съм, че се запознавам с един от хората му. — Наведе се напред и ме потупа по ръката. — Голяма агенция! Големи детективи!

— Благодаря — отговорих аз.

— Станала е малка грешка, а? — Той присви дребните си свински очички и се оригна тихичко. — И най-опитният детектив понякога може да сгреша, нали? Нали така?

— Така е — отговорих аз с каменно лице.

Мейсън се обърна към доктор Стийд.

— Лари, значи ти отиде там горе и казваш, че онзи стар нещастник се е застрелял... прав ли съм?

— Без никакво съмнение — отговори доктор Стийд и поклати опечалено глава. — И не съм изненадан, Тим. Старият нещастник живееше при много лоши условия, внукът му го беше напуснал и трябва да се е чувствал много самотен. Знаеш ли, като се замисля, струва ми се, че за него това все пак е някакво избавление. Не мога да го упрекна. Да си без крака, никой да не дава пет пари за теб... Отърва се, нещастникът.

— Аха. — Мейсън свали каубойската си шапка, избърса челото си, нахлупи я отново на главата си и също придоби опечален вид. — Значи не се налага да се обаждаме на щатската полиция за този случай?

— Разбира се, че не. Щом имаме самоубийство, не е необходимо да се обръщаме към тях — отговори доктор Стийд с категоричен тон.

Мейсън се ухили и потри ръце.

— Много добре. Онези типове не са ми никак симпатични. Кога ще ми дадеш заключението си, Лари?

— След ден-два. Бързо ще приключа... Ще трябва да го погребем за сметка на града, Тим. Не мисля, че е оставил пари за погребение. Но ние можем да си го позволим. Струва ми се, че всички ще са съгласни да му направим хубаво погребение.

— Прав си. Това е бащата на Мич Джаксън. Поговори с хората, Лари. — Мейсън извади портфейла си и измъкна от него петдоларова банкнота. — Ето моя скромнен принос. Искам да събереш останалата сума. Трябва да го изпратим както подобава.

Доктор Стийд стана и прибра банкнотата в джоба си.

— Тим, винаги съм казвал, че имаш щедро сърце. Е, аз ще тръгвам. Ще се погрижа погребението да бъде на ниво. — Обърна се към мен. — Радвам се, че се запознахме, мистър Уолъс. Съжалявам, че стана по такъв тъжен повод. Фредерик Джаксън беше добър човек. Синът му също беше добър човек. Ние, жителите на този малък град, се гордеем с тях.

Аз станах, стиснах ръката му и го проследих с поглед, докато доуцука до вратата. Там спря, обърна се още веднъж, усмихна се хитро и излезе навън в горещината.

— Е, мистър Уолъс — усмихна ми се пак шериф Мейсън, — предполагам, че и вие искате да си тръгвате. Какво ще кажете за едно питие, преди да си кажем довиждане? — И той извади бутилка уиски от шкафа на бюрото си.

— Не още — казах аз и го погледнах в очите. — Ще се навъртам наоколо още ден-два. Виждате ли, агенцията ме изпрати, за да откроя внука на Фред Джаксън. Платено ни е, така че трябва да свършим работата си, независимо, че клиентът ни е мъртъв.

Очите на Мейсън станаха стъклени. Голяма част от плувналото му в пот щастие изчезна.

— Няма смисъл да се мъчите да откриете внука му. Може да е навсякъде. Махна се оттук преди цели шест години.

— Въпреки всичко трябва да опитаме, шериф — отговорих аз и продължих да го гледам в очите. — Ще имате ли нещо против ако поразпитам наоколо или искате да поговорите с полковник Парнъл? Доколкото разбрах, не сте уведомили щатската полиция, че момчето е изчезнало. Може би полковникът ще пожелае да се свърже с тях.

Лицето на Мейсън се сгърчи, сякаш беше захапал нещо твърдо с болен зъб. Той извади една чаша от бюрото си и я напълни догоре.

— Нямам нищо против, мистър Уолъс. Правете каквото сметнете за необходимо, но ви казвам, че си губите времето.

— Плащат ми, за да си го губя, шериф — отговорих аз и без да погледна Андерсън, който седеше притихнал като добре възпитано котенце, излязох на улицата. Реших, че преди да предприема каквото и да било, трябва да докладвам на полковник Парнъл. Изпроводен от любопитните погледи на гражданите на Сърл, аз се качих в колата си и подкарах към Парадайз Сити.

Едно от нещата, които бях научил от баща си, беше да докладвам сбито, без излишни приказки — да не пропускам съществените факти, но и да не добавям какъвто и да било пълнеж.

Полковник Парнъл седеше неподвижно зад бюрото си с полузатворени очи, опрял големите си ръце на плота. Изслуша ме, без да ме прекъсне нито веднъж, докато не му разказах всичко.

Часовникът на бюрото му показваше 18:00. Обикновено той си тръгваше в 17:30. Беше пристрастен към голфа и се радвах, че докладът ми го е заинтересувал толкова, че да се откаже от вечерната си игра.

— Ето това е положението засега, сър — завърших аз и си дадох сметка, че съм говорил без да спра цял половин час.

Той ме погледна в очите.

— Умееш да докладваш, Дърк — каза той. — Както и да е. Фредерик Джаксън все още е наш клиент. Бяхме ангажирани, за да открием внука му, но смъртта му може да усложни нещата.

— Официалното заключение ще бъде, че се е самоубил, сър — отбелязах аз. — Никой няма да може да ни обвини, че се намесваме в криминален случай.

Полковникът кимна, взе един молив, погледна го замислено, след това отново погледна мен.

— Чудя се дали да не те изтегля от този случай и да го дам на Чък. Той има много по-голям опит от теб, а по всичко личи, че нещата не са толкова прости.

Опитах се да не издам разочарованието си.

— Това ще прецените вие, сър.

Той изведнъж се ухили.

— Засега се справяш много добре и ще те оставя да продължиш, но ако имаш проблеми, ще го поеме Чък.

— Благодаря, сър.

— А сега ми кажи с какво можем да помогнем ние. Някакви идеи?

— Най-напред, бих искал да кажа на Бил Андерсън, че проявявате интерес и можете да му предложите да работи при вас. Много му се иска да дойде тук и бих могъл да го използвам. Трябва много да внимавам, когато си пъхам носа насам-натам из Сърл. Това е

едно клюкарско гнездо и Андерсън, ако го насърчим както трябва, би могъл да свърши много работа, без да се налага аз да размътвам водата.

— Да. Можеш да му кажеш, че веднага щом се освободи място, ще го повикам, за да поговорим. Ако наистина ти помогне както трябва, кажи му, че на всяка цена ще получи работа при нас.

— Ще му кажа. След това искам да разбера какво е станало със Сид Уоткинс. Разбрах, че е бил освободен от армията и след като се е прибрал в Щатите е изчезнал. Не се е връщал в Сърл. Струва ми се, че е важно да разберем къде е.

— Ще го потърсим чрез армията или чрез ФБР, ако се наложи.

— Искам да знам дали Мич Джаксън някога се е женил и за кого.

— И това ще разберем.

— Сър, вие ми казахте, че Мич Джаксън е бил най-добрият войник в полка ви. Според клюките в Сърл, той е бил опасен, зъл и жесток човек.

Парнъл се намръщи. Лицето му изведнъж стана сурово и ми напомни, че той е ветеран от армията.

— Това са глупости! Мич наистина беше най-добрият ми сержант! Никой не се е оплаквал от поведението му. Войниците му го уважаваха. Имаше кураж. Никой не получава медал за храброст без да го заслужи!

— Може би хората от Сърл имат предрасъдъци. Възможно е в армията да се е променил.

— Да, войната променя хората — отговори Парнъл. — Според мен Мич беше добър войник.

Реших, че ще е по-разумно да запазя мнението си за Мич Джаксън за себе си. Може би хората от Сърл знаеха какво говорят, а полковникът беше предубеден. Един сержант, който знае какво иска, може лесно да заблуди своя офицер, но нямах намерение да споменавам този факт.

— Засега не мога да се сетя друго, сър — казах аз. — Ще се върна в Сърл и ще отседна в хотела. Работата ми е да открия внука на Фред Джаксън, но ако разбера нещо за убийството на дядо му, ще ви докладвам.

— Точно това искам, Дърк. Но не забравяй, че не се занимаваме с убийства. — Той се вгледа замислено в мен. — Продължавай да

ровиш, докато не се сдобиеш с неопровержими доказателства, че Фред е бил убит.

— Да, сър.

— Ще ти трябва пари за разноските. Ще поговоря с Гленда. Искам да откриеш този внук.

— Да, сър.

Полковник Парнъл кимна и се изправи.

— Изпуснах голфа. Ти играеш ли голф, Дърк?

— Играех, но стана много скъпо.

— До колко си стигал?

— До шестдесет и осем.

— Охо! — ухили се той. — Някой ден трябва да поиграем заедно. Това се казва резултат.

Върнах се в кабинета и заварих Чък Барли да разчиства бюрото си.

— Как върви? — попита той. — Хайде да отидем да намокрим сливиците си.

В близкия бар му разказах това, което докладвах на полковника. Той ме слушаше и унищожаваше бутилка уиски.

— Добре се справяш, Дърк. Дали са ти истинска работа.

— Ако не представя резултати, могат да я дадат на теб, Чък.

Чък се ухили.

— Ще се справиш. Хич не ми се ще да се закопая в дупка като Сърл.

— Притеснява ме Мич Джаксън. Полковникът е пощурял за него, но от това, което чух, мога да кажа, че е бил истински нехранимайко. Ще ми се да проверя това.

Чък ме изгледа изненадано.

— Чакай да ти кажа, Дърк... Мич беше най-добрият. Човек, който може да направи това, което направи той...

— Слушай, хайде да оставим преклонението пред героя настрана — прекъснах го аз. — За вашите офицери Джаксън може да е бил ангел, но аз искам да поговоря с някой от неговите войници. Обикновените войници. Ако те ми кажат, че е бил голяма работа, значи наистина е било така. Служил съм в армията. Един сержант винаги може да се издокара пред офицерите, но да се държи като говедо с войниците си. Струва ми се странно, че всички в Сърл са се радвали,

когато са му видели гърба. Да, съгласен съм, че войната променя хората, но за Мич Джаксън се шири мнението, че не е бил стока. Искам да разбера истината.

Чък си наля още уиски и кимна.

— Готов съм да заложа и последния си долар, че беше мъж на място, но и ти имаш право. С нас поне беше на ниво. Заповедите ни изпълняваше до запетайката. Наистина можеше да се разчита на него.

— А вие, офицерите, някога говорили ли сте с неговите подчинени? Знаехте ли със сигурност, че и войниците му са така доволни от него, както сте били вие?

— Нямаше защо. Дявол да го вземе, бяхме добър полк. Мич отговаряше за хората си, ние му давахме заповеди, всичко вървеше както трябва.

— Все пак искам да разбера що за човек е бил. Искам да говоря с някой от войниците му. Познаваш ли някой от тях, който живее наблизко?

Чък се замисли и кимна.

— Ханк Смит. Негър. Кара боклукчийски камион в Маями. Миналата година го срещнах. Аз не го помнех, но той мен ме помнеше. Настоя да отида с него у дома му в Маями-запад, за да изпием по едно за старото време. Беше добър войник. Като се замисля сега, май не беше много словоохотлив, когато стана дума за Мич и медала му. Само кимна, каза, че било добре за полка и смени темата.

Чък се почеса по темето.

— Е, не знам. Може и да си прав. Не мисля, че полковникът ще се зарадва особено, но иди да поговориш със Смит. Живее на авеню „Запад“. Къщата му е на ъгъла в края. Вдясно.

Един час по-късно аз навлязох с колата в гетото за цветнокожи в Маями-запад. Беше 21:10. Преди това хапнах един хамбургер с Чък, после той отиде при някаква мацка, а аз се върнах в двустайния си апартамент, за да си взема куфара за престоя в Сърл. Реших, че по пътя мога да се отбия да поговоря с Ханк Смит.

Беше влажна и гореща вечер. От двете страни на авеню „Запад“ бяха подредени малки, зле поддържани къщички. По верандите седяха негри, на улицата играеха деца. Когато спрях пред занемарената къща на десния ъгъл, множество любопитни погледи се вторачиха в мен.

На люлеещ се стол на верандата седеше едра, дебела негърка, втренчена в празното пространство, с червена кърпа, увита около главата и рокля на цветя, избеляла от много пране. Малките ѝ черни очички ме проследиха докато излязох от колата, прекосих тротоара и влязох през малката портичка в двора. Качих се при нея на верандата и усещах, че стотици погледи от съседните къщи са отправени към мен.

— Мисис Смит? — попитах аз, когато спрях пред нея. Когато се приближих достатъчно, видях че е на около петдесет години. Широкото ѝ черно лице изразяваше твърдата решимост на жена, която се мъчи да поддържа някакъв стандарт на живот, и не желае да признае, че за нея всякакъв стандарт е недостъпен.

Кимна ми навъсено и с подозрение.

— Аз съм.

— Мистър Смит в къщи ли си е?

— За какво ти е мъжът ми? Ако искаш да ни продадеш нещо, мистър, не си прави труда. За парите вкъщи се грижа аз и нямам нито долар за пилеене.

На прага се показва висок, силен негър. Беше с чиста бяла риза и джинси. Нископодстриганата му къдрава коса беше прошарена със сиво. Черните му, кръвясали очи ме гледаха без да трепнат. Той се усмихна и дебелиите му устни откриха два реда бели здрави зъби. Изглеждаше дружелюбен.

— Търсите ли нещо, мистър? — попита той с нисък, бълбукащ глас.

— Мистър Смит?

— Да, аз съм.

— Мистър Смит, надявам се, че не ви безпокоя. Чък Барли ми каза, че може би ще се радвате, ако дойда да поговорим.

Усмивката му се разшири.

— Мистър Барли е свестен човек. Винаги ми е приятно да се срещам с приятелите му.

Той пристъпи напред и ми протегна ръката си, а аз я стиснах.

— Името ми е Дърк Уолъс — представих се аз. — Работя в агенцията на полковник Парнъл.

Той се усмихна отново.

— И той е свестен човек. Е, влезте, мистър Уолъс. Съседите ни са малко любопитни. Ще изпием по нещо.

— Ханк! — сряза го жена му. — Внимавай с пиенето!

— Успокой се, Хана — отговори ѝ той миролюбиво усмихнат. — Една чашка не може да навреди на добрите приятели.

Введе ме в малка всекидневна. Мебелировката беше оскъдна, но максимално удобна. Имаше две кресла, маса и два обикновени стола.

— Седнете, мистър Уолъс — Ханк ми посочи едното от креслата. — Глътка уиски?

— Ще ми дойде добре — отговорих аз.

Докато отиде да донесе питиетата, аз се огледах. Имаше няколко снимки — той в униформа, сватбената им снимка и отделно две хлапета с умни очи. Ханк се върна с две чаши, пълни с уиски, в които подрънкваше лед.

— Как е мистър Барли? — поинтересува се той и ми подаде едната. — Не съм го виждал от доста време.

— Добре е — отговорих аз. — Изпраща ви много поздрави.

Смит се усмихна и седна.

— Войниците не обичат много военната полиция, но мистър Барли беше съвсем друг човек. Колко неща се правеше, че не забелязва, когато бяхме на предната линия! Всички го обичаха.

Ханк Смит вдигна чашата си и отпихме. Уискито едва не оцави сливиците ми.

Той се вгледа в мен.

— Малко е силничко, а? — Попита ме след като видя, че очите ми се насълзяват. — Ние войниците обичаме пиенето да е на ниво.

Оставих чашата на масата.

— Така е — съумях да му се усмихна в отговор. — Не успях да стигна до Виетнам. Войната свърши, преди да мине подготовката ни.

— Това е късмет. Виетнам не беше екскурзия.

Извадих цигарите си и му предложих. Запалихме.

— Мистър Смит...

Усмивката му стана още по-широка.

— Наричайте ме Ханк, мистър Уолъс. Вие сте офицер, предполагам... Така ли е?

— Това е минало. Наричай ме Дърк.

— О'кей. — Ханк отпи, въздъхна и попита: — За полковника ли каза, че работиш?

— Да, Ханк. Дойдох при теб, защото Чък спомена, че може би ще ми помогнеш.

— Така ли? — На лицето му се изписа изненада. — Бих го направил, стига да мога. Да ти помогна? А как?

— Помниш ли Мич Джаксън?

Усмивката на Ханк изчезна.

— Помня го — отговори той с леден, равен глас.

— Ровя в миналото му, Ханк. Много е важно. Каквото ми кажеш, ще си остане между нас. Просто искам да чуя откровеното ти мнение за него.

— А за какво ти е то?

— Баща му умря вчера. Провеждаме разследване. Имам съмнения, че Мич Джаксън по някакъв начин е свързан със смъртта на баща си.

— И искаш да ти кажа мнението си честно?

— Да. Искам да те уверя, че това, което ми кажеш, няма да излезе извън тези четири стени. Давам ти дума за това.

— Не бива да се говори лошо за мъртвите — отговори Ханк накрая. — Особено ако имат заслуги във войната.

Аз отново опитах уискито. Пак ми се стори ужасно, но вече започвах да свиквам.

— Какво отношение имаха обикновените войници към Мич? Какво беше твоето собствено отношение към него?

Той се поколеба, после сви рамене.

— Имаше много протежета. Това му беше лошото. Не знам дали знаеш, но когато един сержант има протежета и с тяхна помощ държи останалите войници легнали на земята, не се ползва с уважението на хората. Това беше Джаксън. За някои беше като баща. С останалите се отнасяше като истински кучи син.

— А как се отнасяше с теб?

— Тежки времена бяха. Щом трябваше да се свърши някоя мръсна работа, винаги я даваше на мен, но не само аз бях в такова положение. Повече от половината батальон получаваше лайнияния край на тоягата, останалите — чистия.

— Имаше ли причина за това?

— Имаше, разбира се. Онзи хлапета, които влязоха в джунглата преди да дойдат самолетите, бяха все негови хора. Само заради това

хукна след тях, не за нещо друго. Не защото ги обичаше, а защото му носеха повече от хиляда долара седмично и не можа да понесе да ликвидират тези парички пред очите му. Ако не бяха от неговите хора, нямаше и да се помръдне. Ето така заслужи медала си. Опита се да спаси седмичния си доход.

— Не разбирам, Ханк. Защо тези хлапета е трябвало да му плащат по хиляда долара седмично?

Ханк допи уискито си и ме погледна.

— Ще ти кажа, но това наистина не бива да излиза от тази стая. Не искам да си имам никакви неприятности.

— Казах ти. Ще си остане между нас.

— Мич Джаксън пласираше наркотици.

За никого не беше тайна, че сред войниците, воювали във Виетнам, е имало много висок процент наркомани, а голяма част от по-младите най-малкото са пушили марихуана. Въпреки това, не бях очаквал да чуя подобно нещо за Мич Джаксън.

— Това е сериозно обвинение, Ханк — казах аз. — След като си знаел, защо не си уведомиш полковник Парнъл?

Ханк се усмихна кисело.

— Защото исках да остана жив. Не само аз знаех, но никой не отиде да докладва. Ще ти кажа нещо. Имаше един сержант, подчинен на Мич Джаксън. Той разбра с какво се занимава Мич и го предупреди да престане, за да не напише доклад. Двамата излязоха заедно на разузнавателна мисия и този сержант не се върна повече. Джаксън докладва, че бил убит от виетнамски снайперист. Две момчета отказаха да купят от отровата, която им предлагаше, и също умряха от куршуми на снайперисти, така че се разчу, че е по-добре да си държиш устата затворена. А и да се бях разприказвал, какво щях да постигна? Само щях да си навлека неприятности. Един цветнокож да докладва на полковник Парнъл за безобразията на любимия му сержант? Не, предпочетох да държа устата си затворена.

Сега бях сигурен, че хората от Сърл в края на краищата са били прави, а полковник Парнъл е грешил по отношение на Мич Джаксън.

— Имаше ли някаква представа откъде Мич се снабдяваше с наркотиците?

— Не, нямах, не искам да имам и сега.

— Сигурно е правел доста пари.

— Казах ти. Поне по хиляда долара на седмица. Хлапетата наистина бяха пристрастени. Някои от тях имаха богати родители, които им изпращаха пари. Други крадяха всичко, което можеше да се открадне в Сайгон, когато ги изтегляха от предната линия за почивка.

— А какво правеше Мич с толкова много пари? Не може да ги е похарчил всичките.

Ханк сви рамене.

— Не знам. Джаксън не беше единственият пласъор. Имаше много като него. В нашия полк беше той, но във всяка част имаше по един. Може би са си донесли парите у дома.

Реших, че това е доста вероятно.

— Говори ли ти нещо името Сид Уоткинс?

Ханк се замисли и поклати глава.

— Не. Нямахме такъв при нас.

В този момент мисис Смит показа глава през вратата.

— Искаш ли да ядеш, Ханк? Пилето ще стане на нищо, ако не дойдеш.

Разбрах намека и се изправих.

— Е, благодаря ти, Ханк. — Стиснах ръката му. — Ако изникне още нещо, може ли да те потърся пак?

Той кимна.

— Стига да не се разчуе.

Когато излизах се усмихнах приятелски на мисис Смит, но лицето ѝ остана каменно. За нея нямаше да съм добре дошъл втори път.

Тръгнах по пътеката към колата си. Дори и в тъмнината усещах погледите, впити в мен.

Когато се качих зад кормилото, от сенките излезе един едър цветнокож с тъмна отворена на врата риза и тъмни памучни панталони. На раменете му би завидял и Мохамед Али. Той сложи големите си лапи на прозореца на колата ми и се наведе към мен. Дъхът му ми замириса на джин.

— В този квартал не обичаме белите — каза той с мек, заплашителен глас. — Разкарай се и да не си стъпил тук повече, бели човече!

Аз запалих мотора и включих на скорост.

— Ти се разкарай — казах му аз, без да го погледна. — Върви на майната си, черна мутро!

Настъпих педала на газта докрай и колата полетя напред. В огледалото го видях да застава на средата на улицата със свити юмруци. Приличаше ми на дива горила.

Е, поне успях да науча нещо. Научих, че Мич Джаксън не беше този, за когото го вземаха. Научих, че е бил долна отрепка. Един кучи син, който продава наркотици на хлапетата не може да бъде нищо друго. Трябваше да премисля много неща, но докато карах към Парадайз Сити, ми хрумна, че съм позволил вниманието ми да се раздвои.

Работата ми беше да открия внука на Фред Джаксън. И все пак, имах чувството, че смъртта на Фред, търговията с наркотици на сина му и изчезването на хлапето са свързани помежду си. Това беше само интуиция, но аз се доверявах на интуицията си — когато работех при баща си, нерядко бях печелил от това.

Беше твърде късно, за да отида в Сърл и реших да се прибера в апартамента си.

Оставих колата в подземния гараж и се качих на асансьора до шестия етаж.

Бях се замислил и поради това не обърнах внимание на факта, че превъртях ключа трудно. Всеки друг път, ако умът ми не беше толкова зает, щях да забележа веднага. Когато влязох в малката си, добре обзаведена всекидневна, най-напред ги помирисах, след това ги видях. Вонята на некъпани хора беше изпълнила стаята и веднага я усетих.

Те излязоха като тъмни сенки от спалнята ми — изглеждаха зли и в черните си ръце държаха отворени автоматични ножове.

Съседът ми отдолу пусна телевизора и един гърмящ глас започна да чете новините.

ГЛАВА 3

Видът на двамата негри наистина ме изплаши. Пред вратата на спалнята ми те се разделиха — единият тръгна вляво, другият — вдясно. Този, който тръгна вдясно беше висок, измършавял и с коса къдрава като захарен памук. Носеше мръсен отворен на гърдите елек от козя кожа, под който се брояха ребрата на подобния му на скелет гръден кош. Огърлици от евтини цветни мъниста висяха чак до пъпа му. Впитите в краката му червени панталони имаха петно на чатала. Онзи вляво беше по-нисък, но също измършавял. На главата му имаше мазно черно сомбреро, носеше протритото кожено яке и черни кожени панталони. И двамата бяха боси, краката им бяха мръсни и воняха.

Всичко това отбелязах само с един поглед. Ако не миришеха така, щяха да ме пипнат и това, че не бяха се къпали отдавна, всъщност ме спаси.

Още не бях затворил външната врата.

Когато се приближиха към мен, забелязах че очите им почти нямат зеници. Бяха друсани колкото си искат. Изскочих обратно на стълбите, затръшнах входната врата и се втурнах към асансьора, който за щастие все още беше на моя етаж. Бях вече вътре и натисках бутона за партера, когато те излязоха от апартамента ми. Вратата на асансьора се затвори автоматично, точно когато се втурнаха към мен.

Облегнах се на стената и усетих че дишам сякаш съм пробягал цяла миля. Наистина си бях изкарал акъла. Тези двамата бяха най-свирепите и кръвожадни крадци, които някога бях виждал.

Асансьорът тръгна надолу и чух как хукнаха по стълбите след него. Босите им крака издаваха специфичен звук, докато вземаха по три стъпала наведнъж. Прецених, че ще стигнат долу преди мен и ще ме пресрещнат. Изчаках, докато ги чух да изпреварват асансьора и натиснах бутона за спиране. Бях стигнал до третия етаж. След това натиснах бутона за шестия.

„Това ще ви направи луди, копелета такива!“ — казах си аз и асансьорът започна да се изкачва. Помислих с тъга за пистолета си

калибър 38 у дома, но не смятах да рискувам, за да отида и да го взема. Можеха да ме пипнат, преди да се добера до него.

В асансьора се чувствах в безопасност.

Продължих да се изкачвам и след малко отново чух шляпане на боси крака. Единият тичаше след асансьора, а другият ме чакаше долу.

Това увеличаваше шансовете ми, но не горях от нетърпение да се срещна с натъпкания с хероин крадец, въоръжен с автоматичен нож.

Вратата на асансьора се отвори на шестия етаж. Видях как сомбрерото завива зад ъгъла на стълбищната площадка. Натиснах бутона за четиринадесетия етаж — последния. Негърът се втурна към мен, обзет от дива омраза, но вратата се затвори. Опитва се да мушне ножа си между крилата, но беше твърде късно.

Асансьорът отново започна да се изкачва. Чух как босите крака шляпат нагоре по стълбите. Погледнах алармения бутон, с който се включваше звънеца в случай на авария, но реших да не го пипам. Портиерът беше възрастен човек и го харесвах, а тези двамата щяха да го нарежат на парчета, без да им мигне окото, ако им се мернеше пред очите.

Пристигнах на четиринадесетия етаж и вратата се отвори. Бях готов да натисна бутона за третия етаж. Макар че чувах как негърът тича нагоре, реших да изчакам и се вслушах в пъхтенето и сумтенето му. Очевидно вече не му достигаше въздух. Когато го видях да завива зад ъгъла с олюляване, аз му махнах с ръка и натиснах бутона. Асансьорът започна да се спуска.

Вслушах се, но не го чух да тича надолу. Реших, че се е отказал.

Но оставаше другият.

Точно срещу асансьора на третия етаж живееше съсед, с който се познавах. Ако успеех да се добера до апартамента му и да заключа вратата, можех да се обадя на ченгетата и да се отърва с цяла кожа. Ами ако не си беше вкъщи? Ами ако не отвореше веднага? Онзи долу можеше да ме пипне, докато чакам пред вратата.

Докато слизах към третия етаж, аз свалих якето си и го омотах около лявата си ръка. Това би могло да ме защити донякъде от острието на ножа.

Асансьорът се отвори на третия етаж. Негърът с козето елече веднага долетя по стълбите отдолу. Когато замахна, само успях да

вдигна нагоре ръката с якето. Ако портфейла ми не беше във вътрешния му джоб, щеше да ме среже.

Извих се вдясно и стоварих юмрука си отстрани върху лицето му. Сякаш нямаше нито мускули, нито кости. Свлече де на площадката и започна да мяука като котенце. Изпусна ножа и закри лицето си с ръце.

След това чух другия да слиза надолу по стълбите. Грабнах ножа от пода и се отдръпнах назад. В това време той излетя иззад ъгъла и дойде при мен.

Приятелчето му още мяукаше. Спря се, за да го погледне, след това видя мен.

Показах му ножа.

— Ела, черньо — подканих го аз. — Бас хващам, че съм по-добър с ножа от теб.

Не е много разумно да предизвикваш отрепка, тъпкана с хероин. Налетя като разярен бик. Ножът му изсвистя към мен, но аз вече бях готов. В армията се бях научил на всички трикове с нож. Не ме улучи за съвсем малко и ножът му се удари в стената. Острието се счупи. Аз хвърлих моя и с цялата си сила стоварих юмрук в челюстта му. Изгасна като духнат пламък на свещ.

Онзи с козия елек започваше да показва признаци на живот. Приблжих се до него и го изритах много силно отстрани по главата. Престана да мяука и започна да имитира умряла патица.

Взех му ножа, влязох в асансьора и се качих на шестия етаж. Прибрах се къщи и заключих вратата. Отвратителната им воня още се чувстваше във въздуха. Отидох до прозореца и го отворих, за да се проветри.

Останах край него, за да подишам чистия, горещ и влажен въздух. Не исках да оставя тези двамата да се измъкнат безнаказано. Исках да повикам полицията, но се поколебах, защото си спомних, че ме чака работа и че смятах да тръгна за Сърл рано на следващата сутрин. Знаех, че полицията ще ме задържи, докато ме разпита и докато подготви обвинението, но все пак, трябваше да се обадя.

Тъкмо щях да се обърна и да тръгна към телефона, когато една голяма черна кола спря точно пред входа на блока ми. От нея слезе човек. Мина под уличната лампа и видях, че това е едрият негър, който ме заговори, когато си тръгнах от къщата на Ханк Смит. Не можех да сбъркам огромните рамене, малката глава и черните му дрехи.

Веднага изтичах в спалнята, отворих гардероба и намерих пистолета. Проверих дали е зареден, върнах се във всекидневната и пак застанах на прозореца.

Колата още беше там, но нямаше и следа от маймуната. Дали щеше да дойде при мен? Заедно с тези двама главорези ли беше?

Гледах и се обливах в студена пот, знаех, че мога да повикам ченгетата, но се колебаех. Пистолетът в ръката ми вдъхваше голяма увереност. Без него дотогава щях да съм се развикал за патрулната кола. След това видях маймуната да излиза на улицата. Влачеше двамата главорези — единия за ръката, другия за косата. Хвърли ги на задната седалка, като че ли бяха котки, качи се зад кормилото и потегли.

Върнах се с малко нестабилна походка до барчето, налях си уиски в една чаша и го изпих, след което се отпуснах на стола. Никога през живота си не бях изпитвал такъв страх и трябваше да минат някъде около пет минути, докато се съвзема. Запалих цигара с трепереща ръка, изпуших я, станах и отидох в спалнята. Отворих прозореца, за да излезе неприятната миризма, след това се върнах във всекидневната, за да видя дали нещо липсва или е пипано. Нищо не липсваше. Нищо не беше пипано. Отидох в спалнята и също проверих — тук също не липсваше нищо.

Това накара нервите ми да се изопнат. Щях да съм много по-спокоен, ако тези двамата бяха наркомани, тръгнали да разбиват апартаменти, за да намерят пари, но ми стана безпощадно ясно, че бяха дошли или за да ме сплашат, или дори, за да ме убият.

Нервите ми се изопнаха още повече.

Но защо беше всичко това?

Дали защото бях разговарял с Ханк Смит? Не виждах никаква друга причина. Онази маймуна ме беше изчакала, за да ме сплаши. Докато съм бил вътре, може да е видяла адреса ми от талона на колата. Понеже не се изплаших, може да се е обадила на двамата главорези, за да ме изчакат вкъщи и да ми видят сметката.

Седнах на леглото и се замислих за това, което ми каза Ханк — че Мич Джаксън е бил пласъор на наркотици. След това се замислих за самия Ханк Смит. Грозеше ли го някаква опасност? Спомних си дебелията му, намръщена жена и двете хлапета на снимката. Започнах да се потя отново.

Когато бях у тях, забелязах, че в стаята има телефон.

Станах, взех телефонния указател и открих номера му. Преди да набера, погледнах часовника си — беше 23:30. Доста неща се бяха случили, откакто тръгнах от Сърл.

След второто позвъняване ми се обади мъжки глас.

— Да? — Беше глас на цветнокож.

— Ханк?

— Не е Ханк. Аз съм Джери, съседът на Ханк.

— Може ли да поговоря с Ханк?

Последва дълга пауза, след това гласът каза:

— Сега вече никой не може да говори с Ханк. Той е мъртъв.

Имах чувството, че някой ме удари по лицето. — Какво говорите? Как така мъртъв?

— Не зная кой сте вие, мистър, и не ме интересува. Аз съм тук, за да се грижа за децата, докато мисис Смит е в болницата и приказва с ченгетата, като че ли ще има някаква полза от това.

— Какво се случи?

— Блъсна го кола и копелето избяга. Ханк беше тръгнал към клуба си... Това е...

Затворих телефона бавно. Останах дълго време, без Да помръдна и усещах как ме обливат студени вълни. Очертаваше се адска нощ. След това се овладях. Полковникът би трябвало да е в състояние да измисли нещо. По това време не можех да го откроя в службата и потърсих домашния му телефон. Набрах го.

Обади се мисис Парнъл. Каза ми, че полковник-Парнъл току-що е заминал за Вашингтон и няма да се върне поне една седмица.

— Мисис Парнъл — казах аз, — обажда се Дърк Уолъс, един от детективите в агенцията. Много е важно да се свържа с мъжа ви.

— Ще трябва да изчакате докато се върне — отговори мисис Парнъл и гласът ѝ изведнъж стана хладен. Предполагам, че за нея детективите от агенцията на мъжа ѝ бяха по-низши и от прахоляка по улицата, — Полковникът замина по държавна работа. — И затвори.

Помислих си дали да не се обадя на Чък Барли, но реших да не го правя. Този случай беше мой. Щеше да е нормално да поговоря с полковника, но не и с някой друг.

Съблякох се, взех душ и си легнах. Очаквах да не мога да заспя и поне в това не бях разочарован.

„Скокливата жаба“ беше единственият хотел в Сърл. Външният му вид беше приветлив колкото боксова ръкавица, но когато се качих по десетте скърцащи стъпала до фоайето, самообладанието ми отчасти се възвърна.

Не рецепцията стоеше едно момиче със сламеноруса коса. То ми се усмихна ослепително.

— Здравейте, мистър Уолъс — каза момичето, когато се приближих. — Ще останете ли при нас?

Не се изненадах. Тук в Сърл, всеки познаваше всички останали, включително и пришълците. Сайлъс Уд сигурно се бе разприказвал.

— Така смятам — отговорих аз.

— Аз съм Пеги Уайът. Този хотел е на баща ми, но аз се грижа за него — обясни тя. — Каква стая искате, мистър Уолъс? А мога ли да ви наричам Дърк? В този градец всички сме приятели.

Огледах я. Имаше приятно дребно тяло. Нещо ми подсказваше, че няма да е никак трудно да я замъкна в леглото си, ако пожелаея.

— Разбира се — отговорих. — Стая? А какви стаи имате?

— Честно казано повечето от стаите ни са в ужасно състояние, но имаме един апартамент за брачни двойки. — Тя ме изгледа отдолу нагоре. Имаше дълги, внимателно извити нагоре мигли. — С малка всекидневна, и хладилник за напитки.

— Това звучи добре.

Каза ми каква е цената и тъй като плащаше агенцията, отговорих, че съм съгласен.

Момичето бутна регистъра към мен и аз се подписах. След това заобиколи бюрото и излезе.

— Ще те заведа.

Беше с неизбежните впити джинси. Аз последвах стегнатия ѝ задник до асансьора и се качихме на първия етаж. Тя продължаваше да ме гледа усмихнато. Ако всички в Сърл бяха като това момиче, не можеше да има никакво съмнение, че са приятели помежду си.

Пеги Уайът отключи апартамента и ме пропусна да вляза. Беше комфортен, но малко занемарен, а прозорецът на всекидневната гледаше към главната улица. В спалнята имаше широко двойно легло и от нея се влизаше в малка баня.

— Страхотен е — отбелязах аз и оставих куфара си на пода.

Пеги седна на леглото и се друсна отгоре.

— Пружините не скърцат! — изкиска се тя.

Точно, когато си мислех, че това е неприкрита покана, Пеги стана и отиде във всекидневната.

— Изпий едно за сметка на хотела — предложи тя и отиде до вградения в стената хладилник. — Скоч?

— Само ако ми правиш компания.

— Предпочитам джин. — Пеги напълни чашите и продължи: — Кухнята тук ще ти хареса. Не се храни другаде. Готвачката ни наистина е фантастична. — Подаде ми уискито, вдигна чашата си и отпи. След това въздъхна и ми се усмихна. — По това време винаги имам нужда да пийна нещо. Баща ми никак не одобрява.

— Всяка жива душа, която изкарва прехраната си с труд, има нужда от питие в единадесет и половина сутринта — отговорих аз и опитах уискито. Беше меко на вкус — добро.

— Казаха ми, че си частно ченге — отбеляза Пеги. — В тази дупка няма никакво разнообразие. Вярно ли е, че търсиш Джони Джаксън?

Тъй като чувствах, че този разговор може да продължи дълго, аз седнах и ѝ посочих другия стол.

— Само ще си освежа пиетието — отговори тя и залюля стегнатия си малък задник пред очите ми, отивайки до хладилника. Изненадах се, защото видях, че чашата ѝ е празна. Напълни я отново, върна се при мен и седна.

— Вярно ли е за Джони Джаксън?

— Да.

— Не е ли ужасно, че старият Джаксън се застреля?

— Случват се и такива неща.

— Да, предполагам. Старите хора нямат за какво да живеят, нали?

— Някои нямат, други имат.

Тя изпразни чашата си наполовина.

— Не искам да остарявам.

— Е, всички остаряваме. Познаваше ли Джони Джаксън?

— Бяхме съученици. — Тя ме погледна съучастнически и се изкиска. — Липсва ми. Всички момичета тичаха след него, но той не

им обръщаше никакво внимание. Освен на мен.

Ако Джони Джаксън е изчезнал преди шест години, тогава тя трябва да е била на около шестнадесет. Е, ако не ме пързаяше, момчетата и момичетата в провинциалните градчета като Сърл изглежда започваха да водят полов живот доста рано.

— Доколкото разбрах — казах аз, — Джони не се е интересувал от момичетата в училище.

— Така е. Точно така. Беше от тези, които ходят само с едно момиче... Това бях аз. — Пеги изпразни чашата. — Мислиш ли, че ще го откриеш?

— Не знам. Надявам се. Това ми е работата.

Та се наведе напред. Хубавото й лице беше зачервено от джина.

— Искам да го намериш. Липсва ми.

— Казаха ми, че е изчезнал преди шест години. Доста време за момиче като теб да помни едно хлапе и още да тъгува за него.

— Той беше особен. Не беше като другите боклуци в Сърл. Имаше ум в главата си. Мога да се обзаложа, че сега се е уредил някъде и печели добри пари. — Пеги въздъхна. — Мечтая си да се върне и да ме вземе от тази проклета дупка. — Погледна чашата си с помръкнало лице.

— Говорил ли е, че се кани да заминава?

Тя поклати глава.

— Никога не говореше за себе си. Нито пък за дядо си.

— За какво, тогава, говореше?

Погледът й се отмести неспокойно.

— Бяхме малки. Знаеш как е. Понякога говореше за любов и за това, колко лош е света за децата. Можех да го слушам с часове. — Тя погледна крадешком към хладилника и вдигна чашата си. — Мисля да си наляя още малко.

— Остави я да почине малко, Пеги. Джинът не се отразява добре на хубавите млади момичета, особено в големи количества.

Тя направи гримаса.

— А защо мислиш, че съм хубава? — Стана и отново напълни чашата си. — В този проклет град никой друг не мисли така.

— Защо?

Беше доста пийнала. Изсумтя подигравателно.

— Ще ти кажа защо. Единственото свястно момче в тази клюкарска помийна яма беше Джони.

— Правили ли сте нещо с Джони?

— Защо не го кажеш направо? Исках, но според него истинската любов не била това. То идвало с брака. — Тя изпи джина си наведнъж, стана, олюля се леко, чашата се изплъзна от пръстите ѝ падна на килима. Погледна ме с безумен поглед и се разрида. — Ето за това искам да го намериш! Искам да се върне тук и да се ожени за мен! Намери го! Чуваш ли!

Пеги Уайът изтича навън от стаята и затръшна вратата след себе си.

Докато се измия и подредя багажа си, вече беше станало време за обяд и бях гладен. Слязох долу в ресторанта. Имаше десетина души, предимно мъже, които се хранеха. Когато влязох, всички погледи се устремиха към мен — някои ми се усмихнаха, други само кимнаха за поздрав. Всички в просторната зала на ресторанта знаеха, че съм детектив, който работи за частна агенция и че работата ми е да открия внука на Фред Джаксън. Седнах на една маса настрани от прозорците.

Приблужи се един цветнокож усмихнат келнер и ми предложи специалитета на заведението.

— Най-доброто, което може да приготви готвачката, мистър Уолъс, сър — каза той. — Задушено месо.

Съгласих се и келнерът се отдалечи. Продължавах да усещам впитите в мен погледи на околните и се съсредоточих върху ръцете си, подпрени на масата. Предполагах, че рано или късно ще свикнат с мен, но това любопитство — сякаш очакваха да извадя пистолет или да измъкна заек от шапка — започваше да ми досажда.

Един висок мъж с тъжно лице се надвеси над мен и прекъсна мислите ми.

— Аз съм Боб Уайът, мистър Уолъс. Дъщеря ми каза, че ще останете известно време в хотела. За нас е удоволствие.

Стиснах ръката му и се вгледах в изпитото му бяло лице и мътните му очи. Трябва да беше на около петдесет, но животът очевидно не се бе отнесъл добре с него.

— Ако искате нещо, просто кажете на Пеги. — Той се застави да се усмихне. Заприлича ми на призрак. — Приятен обяд. — И се отдалечи.

Задушеното наистина беше чудесно. Изядох го бавно и с удоволствие. Малко след 14:00 излязох от ресторанта и влязох във фойето на хотела, но преди това останалите в ресторанта клиенти ми се усмихнаха и ми кимнаха, а аз им се усмихнах и кимнах в отговор.

Пеги се подпираше на рецепцията. Усмихна ми се лъчезарно, но не спрях при нея. Излязох навън в горещия и влажен въздух, прекосих улицата и влязох в канцеларията на шерифа. Бях почти уверен, че шериф Мейсън по това време ще е отишъл някъде, за да изпие лекарството си и ще намеря Бил Андерсън сам.

Заварих го да седи с крака върху бюрото и да чисти зъбите си с кибритена клечка.

— Здравейте, мистър Уолъс — поздравя ме той. — Радвам се да ви видя отново.

— Наричай ме Дърк — казах аз и поклатих глава.

— Не е изключено съвсем скоро да станем колеги.

Предадох му думите на полковник Парнъл.

Видът му стана като на човек, на когото са дали милион долара.

— Ей! Това е страхотно! Благодаря ти, Дърк! Ама наистина е страхотно!

— Шерифът няма ли го? — попитах аз и седнах.

— Няма го и няма да го има поне още три часа.

— Бил, какво ще стане с къщата на стария Джаксън?

— Нищо. Птиците ще живеят в нея. Може би някой ще иска да купи земята му, но това трябва да реши внукът. Предполагам, че старият Фред не е имал други наследници.

— Но никой не знае къде е той.

Бил кимна.

— Това е положението. Доктор Стийд каза, че ще пусне обяви за смъртта на Фред в местния вестник. — Той сви рамене. — Не знам дали това ще помогне, но все пак трябва да го направим.

— Бил, искам да огледам къщата на Фред — казах аз. — Ти искаш ли да дойдеш?

— Очакваш да намериш нещо ли?

— Не знам, докато не я огледам.

— Веднага ли?

— Защо не? Ако нямаш друга работа?

Бил се ухили.

— Седя тук по цели дни, без да правя нищо. Понякога полудявам от скука. Престъпността в Сърл може да се побере върху върха на една карфица.

— Ами... тогава да вървим.

По пътя към къщата на стария Джаксън разпитах Бил Андерсън за Пеги Уайът. Седях до него в древния му шевролет, решен да изкопча цялата информация, която може да ми даде.

— Пеги? Истинска каша. — Бил поклати глава. — Знаеш ли, Дърк, не мога да не изпитвам съжаление към нея и баща ѝ. Той е болен от неизлечим рак и не му остава да живее повече от година. Ако не беше цветнокожият му персонал, хотелът отдавна да е пропаднал. Ейми, готвачката им, привлича много клиенти с ястията си. Боб Уайът не е в състояние да прави каквото и да било. Непрекъснато има болки. Пеги ръководи всичко. Бяхме съученици. Тя е умно момиче, но когато майка ѝ умря, трябваше да напусне училище, за да помага на баща си в работата. Оттогава я прихванаха лудите.

— Кога умря майка ѝ?

— Преди около шест години. Тогава Пеги беше на шестнадесет.

— И по същото време изчезна Джони Джаксън, нали?

Бил ме стрелна с очи.

— Какво общо има това с Пеги?

— Каза, че са я прихванали лудите. Имала ли е някакви неприятности?

— Е, не чак неприятности. Със сигурност имаше проблеми със самата себе си. В този град всичко се разчува. Започна да спи с този и онзи. Не се ползва с добро име. Но всички обичат баща ѝ, Боб. Хората го съжаляват и затова я прикриват пред него. Това, което наричаш „смокинов лист“. Но напоследък се разчу, че започнала да пие.

— Разбрах, че е била близка с Джони.

— За първи път чувам. Джони не се интересуваше от момчетата. Но и да не беше така, не мога да си представя, че би се обвързал с момиче като Пеги. Той беше сериозно момче.

— Ти познаваше ли го?

— Разбира се. Но не дружахме. Беше най-добрият в училище, но стоеше настрана от всички. Беше само-жив. — Бил зави по тесния черен път към къщата на стария Джаксън. — Беше чешит. Някои от момчетата се ядосваха и искаха да го обработят малко. Помня, че

веднъж се събрахме една група, аз също участвах, и решихме да го излекуваме. Заклецихме го в един ъгъл на игрището. Идеята беше, да го наплескаме с боя. — Бил потри брадичката си. — Взехме кутия боя и една голяма четка. Той стоеше, без да каже дума и ни гледаше. Дори не направи опит да избяга. Само стоеше и ни гледаше. — Бил сви рамене. — Не знам защо, но изведнъж идеята престана да ни се струва забавна. Нещо у него ни накара да замрем като препарирани. Изведнъж всички изгубихме интерес или може би почувствахме, че се държим като глупави хлапета. Не мога да го обясня. Гледаше ни без да мигне, без да се страхува и сякаш между нас имаше стена. Вдигнахме обичайния шум и се разотидохме, без да му направим нищо. След този случай го оставихме на мира.

Бил спря колата пред къщата.

— Пристигнахме — каза той и слезе.

Двамата отидохме до вратата и я отворихме. Мухите вече ги нямаше. Все още миришеше на мухъл. Единственият звук, който се чуваше, беше далечното квакане на жаби.

— Провери ли дали старият Джаксън е имал разрешително за притежаване на оръжие, Бил? — попитах аз, докато се оглеждах наоколо.

— Имал е — отговори Бил. — Само че за ловджийска пушка. Не за беретата.

— Провери ли дали доктор Стийд има разрешително за беретата?

— Проверих. Няма.

— Провери ли дали някой в Сърл е имал такъв пистолет?

— Проверих. Никой, никога в Сърл не е притежавал берета.

Кимнах одобрително.

— Добре си се справил с домашното си.

— Искам да работя при полковник Парнъл.

— Ако се справяш както досега, това непременно ще стане. А сега хайде да огледаме хубаво.

През следващия час и половина претърсихме къщата много внимателно. Не намерихме нищо интересно — нито писма, нито квитанции за платени сметки, нито снимки. Когато гледах празните чекмеджета на старото бюро, имах чувството, че някой е идвал преди нас и много старателно е прибрал всичко. Просто не можех да си

представя, че старият Джаксън, живял в тази къща с години, не би оставил нито едно писмо, нито един документ.

— Струва ми се, че сме закъснели, Бил — казах аз.

— Така изглежда. — Той беше коленичил край леглото и надничаше под него. — Тук има нещо.

Отместихме кревата заедно и отдолу видяхме доста голяма дупка, полузакрита с дървен капак. Махнах го. Дупката беше празна. Погледнах Бил, който надничаше през рамото ми.

— Може би тук е държал парите си. Провери ли дали е имал банкова сметка в Сърл?

— Проверих. Няма е.

Останах клекнал.

— Трябва да е печелил доста. Не може да е похарчил всичко. Тази дупка може би е била банката му. Някой я е намерил.

Бил кимна.

Аз свих рамене и станах.

— Не напредваме особено бързо, струва ми се. Надявах се да намерим някакви писма или поне снимки на Мич и Джони. Хайде да огледаме дрехите му.

Отворих гардероба. В него имаше само чифт скъсани панталони и протрито кожено яке. Бръкнах в джобовете, но не намерих нищо, освен прах.

— Живял е спартански, а? — казах аз и затворих гардероба.

Бил изсумтя. Гледаше стената отсреща. Слънцето бавно се беше преместило зад гърба на къщата и сега осветяваше малката сумрачна стаичка. Проследих погледа на Бил и видях ясно очертани следи от снимка или картина, поставена в рамка. Забелязахме ги само заради слънчевата светлина. Рамката беше около тридесет сантиметра широка и петнадесет сантиметра висока.

Замислих се за миг, втренчен в стената, и накрая казах:

— Предполагам, че в тази рамка е бил медалът на Мич. Над леглото на стария. Достойно място. Това е само предположение, но мога да се обзаложа, че съм прав.

— Ако вчера или тази сутрин е идвал някакъв крадец, защо ще му е да краде медала? — попита Бил. — На него би трябвало да е гравирано името на Мич.

— Кой казва, че е крадец? Този, който е изпразнил чекмеджетата и е махнал рамката от стената, е същият, който е застрелял стареца — отговорих аз. — Никой крадец не би прибрал всички документи на Джаксън. Това е бил убиецът, Бил.

— Да.

Излязох навън в огнения пек.

— Ще погледнем жабарника.

Отидохме там, но намерихме само жаби. Изглежда знаеха, че Фред Джаксън вече го няма, защото стотици от тях седяха най-спокойно по бреговете. Когато се появихме, те изчезнаха в калната, покрита с жабуняк вода.

— Това е то — казах аз и запалих цигара. — Можем да се връщаме.

Когато тръгнахме към шевролета, аз попитах:

— Бил, шерифът ще ти трие ли сол на главата, задето обикаляш заедно с мен?

— Погрижил съм се да не го прави. Казах му, че ще е добре да стоя край теб, за да му докладвам какво правиш. Идеята му хареса.

— Само не прекалявай с докладите. Накарай го да си мисли, че не съм стигнал доникъде. Струва ми се, че си имаме работа с по-голям смокинов лист, отколкото си мислех в началото.

Бил изглеждаше заинтригуван.

— Защо смяташ така?

— Помъчи се да разбереш сам — отговорих аз и се качих на колата. — Това ще е добра тренировка за теб.

Когато запали двигателя, аз го попитах:

— Говори ли с пощальона за кореспонденцията на Джаксън?

— Още не. Не съм забравил, но е много трудно да намериш Джош. Надявам се да го видя тази вечер.

— О'кей — казах аз и се облегнах на седалката, а Бил подкара към Сърл.

Преди да се разделя с Бил пред канцеларията на шерифа, го попитах къде живее бащата на Сид Уоткинс.

— Уоли Уоткинс? — изненада се той. — Искаш да разговаряш с него?

— Къде да го намеря?

— Има много хубава къща малко извън Сърл — отговори Андерсън. — Третата пряка вляво, като тръгнеш по главната улица. Не може да не я откриеш. На онова място няма други къщи. Уоли слиза в клуба три-четири пъти седмично. Хората го харесват. Той и жена му, Кити, си направиха чудесен дом. Смъртта на Кити беше голям удар за Уоли.

— Кога стана това?

— Преди две години. Хората говорят, че се е поболяла заради сина си, но това са клюки. Доктор Стийд каза, че е било пневмония.

— Разбрах, че Сид Уоткинс не е бил много стока.

— Наистина не беше, но знаеш какви са майките. Уоли Уоткинс имаше друго мнение за сина си. Двамата никак не се разбираха.

Преди да отида при Уоли Уоткинс, се отбих във фабриката за жабешки бутчета „Морган & Уедърспун“.

Заварих Хари Уедърспун седнал зад бюрото си. Когато влязох, той ме изгледа втренчено, а след това ми се усмихна.

— А, мистър Уолъс! Частният детектив — каза той и се облегна назад. — Успяхте да ме излъжете с тази агенция за писатели.

— Съжалявам, мистър Уедърспун — отговорих аз и се приближих до бюрото. — От опит знам, че някои хора не обичат да разговарят с частни детективи.

Той кимна.

— Не се чувствам обиден. Чух, че се надявате да откриете внука на стария Джаксън.

— Новините в този град наистина се разпространяват бързо.

— Така е. В този град нищо не може да се случи, без всички да научат най-много след половин час.

— Искам да ви попитам нещо, мистър Уедърспун.

— Е, няма вреда в питането. Какво е то?

— Старият Джаксън ви е снабдявал с жаби всяка седмица. Искам да знам, колко сте му плащали.

Той ме изгледа внимателно с черните си очи.

— Защо?

— Джони Джаксън е негов наследник. Ако съдя по начина на живот на стария Джаксън, той не е харчил много пари. Би трябвало да е спестил нещо.

— Предполагам. Нищо не пречи да ви кажа, мистър Уолъс. Понякога носеше повече жаби, понякога по-малко. Плащал съм му средно по сто и петдесет долара на седмица.

— Как му ги плащахте?

— Винаги в брой. Слагах ги в плик и ги давах на Ейб. Ейб ги даваше на Джаксън срещу разписка.

— Значи може да е спестявал средно по сто долара на седмица, така ли?

Уедърспун сви рамене.

— Може би.

— И това е продължавало с години?

— Джаксън снабдява тази фирма поне от двадесет години, мистър Уолъс. Ако вземем предвид и най-добрите от тях, мога да кажа, че е получавал средно по двеста долара на седмица.

— В брой... без да плаща данъци?

— В брой, да. За данъците не знам.

— Значи грубо казано, може да е спестил около сто хиляди?

— Не знам. Може да е давал пари на сина си Мич.

Спомних си скривалището под леглото на стария Джаксън. Би трябвало там да е държал парите си. Дори и да не са били чак сто хиляди долара, сумата не би била никак малка.

— Жалко, че старецът се самоуби — продължи Уедърспун, — но едва ли имаше за какво да живее. Все пак ще ни липсва. Фермата му беше много добра.

— Смятате ли да я купите? — попитах с небрежен тон.

Той се поколеба и ме изгледа изпитателно.

— Да. Познавам един млад и деен фермер, на когото мога да я дам под аренда, ако я купя. Само че тя има наследник и докато не бъде открит или не се докаже, че е мъртъв, не мога да предприема нищо.

— Нищо? — погледнах го аз.

— Веднага щом чух за смъртта на стария Джаксън си помислих, че мога да купя фермата му. Натоварих адвоката си да се заеме с това.

— Погледнах го съсредоточено и забелязах, че очите му са неспокойни. — Наредих му да пусне обява за издирване на Джони. Вие също можете да ми помогнете, мистър Уолъс. Ще ви помоля, ако откриете Джони Джаксън, да му предадете, че искам да говоря с него. Кажете му, че, ще получи добра цена за фермата.

— Кой е адвокатът ви?

— Кантора „Хауърд & Бенболт“. Мистър Бенболт се занимава с целия ми бизнес.

— Имате ли нещо против да поговоря с него?

— Не, защо да имам? За какво искате да говорите с него?

— Аз търся Джони Джаксън. Казахте ми, че и той го търси. Бихме могли да си спестим доста време, ако съгласуваме действията си.

— Разбира се. Обадете му се. Има го в указателя.

— Добре. Е, мистър Уедърспун, благодаря. Да се надяваме, че ще открием това хлапе.

Стиснах ръката му и излязох.

Стигнах до къщата на Уоли Уоткинс за по-малко от петнадесет минути. Бил Андерсън беше подценил къщата в описанието си. Беше малка, компактна, боядисана в бяло, с малка, безупречна градинка с рози и английска ливада. Розите бяха достойни за представяне на изложба. До вратата водеше къса чакълена пътечка с червени тухлени бордюри. Всичко говореше за грижа и внимание, беше поддържано с много любов.

На един люлеещ се стол под стряхата на голямата веранда седеше самият Уоли Уоткинс и пушеше лула. Беше чист и спретнат — с бял костюм и бяла панамена шапка.

Огледа ме докато слизах от колата. Трябва да беше на около седемдесет — строен, с бяла брада и загоряло от слънцето лице. Заприлича ми на стар пионер, работил къртовски цял живот, страдал немалко, но най-накрая открил своя земен райски кът.

Хареса ми от пръв поглед.

— Мистър Уоткинс? — казах аз, когато стигнах до него.

— Без съмнение това съм аз. А вие трябва да сте Дърк Уолъс, частният детектив, работещ за агенцията на Парнъл. — Протегна ми ръка и се засмя. — Не се изненадвайте. В този град новините пътуват бързо.

— Вече успях да науча това — отговорих аз и стиснах ръката му.

— Извинете ме, че не ставам. Коляното ми не е в ред. Преди да си попрिकाзваме, ще ви помоля да влезете вътре и да отидете в кухнята. Първата врата вляво. В големия хладилник ще намерите бутилка хубаво шотландско уиски и бутилка студена вода. Точно до

хладилника има и чаши. Ще бъдете ли така добър? — Той ми се усмихна приветливо. — Докато сте вътре, огледайте къщата. Ще се радвам да видите как живеея. Да си призная, мистър Уолъс, гордея се, че успявам да поддържам нашия малък дом след като Кити си отиде.

Направих каквото ми каза. Вътрешността на малката къщичка беше също така безупречна, както и градината. Имаше доста голяма всекидневна и добре обзаведена кухня. Предположих, че зад другите две врати има спални, но не надникнах зад тях.

Напълних чашите, излязох навън и седнах на другия люлеещ се стол до Уоли Уоткинс.

— Мистър Уоткинс — казах аз, — имате пълно право да се гордеете с дома си.

— Благодаря — отговори той щастливо. — Кити поддържаше всичко на ниво. Тя наистина обичаше това място и се грижеше за него много добре. Не бих искал да я разочаровам. — Уоли Уоткинс ме погледна и пое питието си. — Вярвам, че хората, които обичаме, винаги са близо до нас. — Вдигна чашата си и отпихме. — Значи търсите Джони Джаксън?

— Да. Вие познавахте ли го?

— Разбира се. Беше добро дете. Умно. Когато казвам умно, имам предвид, че беше много добър в училище. Освен това беше работлив. Не бива да се заблуждаваме, мистър Уолъс. В днешно време хлапетата не знаят какво значи да се трудиш. Дай им само музика и развлечения. А Джони всеки ден изминаваше по пет мили с велосипеда си, за да отиде на училище, после обратно, за да се заеме с прането на Фред, да му приготви вечеря, да му помага с жабите и да поддържа къщата чиста. Обичаше дядо си. Доколкото знам, дори го е обожавал.

— Тогава защо е заминал?

Уоли поглади брадата си и поклати глава.

— Това се питам непрекъснато. Защо наистина Джони изчезна толкова неочаквано.

— Мистър Уоткинс, възможно ли е нещо да му се е случило? Искам да кажа, може ли да се е разболял или да е претърпял някаква злополука... Може ли да е умрял и дядо му да не е съобщил за това?

Уоли трепна и разля малко уиски върху панталона си. Промърмори нещо под нос, извади носна кърпа и попи мокрото петно.

— Да е умрял? О, не. Фред щеше да съобщи. Не може да е станало такова нещо. Не. Нещо друго се е случило в къщата им и Джони е бил принуден да избяга. Така ми се струва.

— Какво би могло да се случи, което да го принуди да избяга?

Уоли се залюля в стола си.

— Това се питам и аз.

— Може би, когато е пораснал, му е дошло до гуша да води този тежък живот. Може би е решил да се махне.

— Казах ви. Обожаваше Фред и не би го изоставил.

— Но го е направил.

— Точно така.

— Добре ли познавахте Фред?

— Повече от добре. Едно време бяхме добри приятели. Когато крокодилът го осакати, понякога ходех и му носех продукти. Мич още беше тук. Беше добър син, но за всички останали беше истинска напаст. Когато го взеха в армията, дойде да ме види. Помоли ме да се грижа за баща му. Като че ли нямаше да го направя и без това! И продължих да нося продукти, но вече не беше същото. Фред стана раздражителен. Не искаше никой да го вижда как се мъчи да ходи с остатъците от краката си. Предполагам, че това е нормална реакция, но ми беше мъчно. След това дойде Джони. След училище идваше в магазина ми и купуваше продукти. Каза ми, че Фред не искал да вижда никого, така че престанал да ходя. С Кити решихме, че хлапето ще се грижи за дядо си както трябва, така че оставихме всичко в негови ръце.

— Фред беше ли женен?

— Струва ми се, че е бил. Преди тридесет и пет години, може би повече. Тогава току-що бях отворил бакалницата си, а Фред работеше в някакъв развъдник за жаби. След това купи земя и започна сам. Както и да е. Тогава той напусна Сърл и го нямаше около две години. Когато се върна, беше спечелил малко пари и доведе Мич със себе си. Мич беше на около две годинки. Фред ми каза на четири очи, че майка му била умряла при раждането. Фред обичаше момчетата. Много се гордееше с Мич. Аз и Кити го предупредихме, че ще му е много трудно да отгледа детето, но той се засмя и отговори, че синът му ще трябва сам да се оправя в живота. И се оправяше, без никакво съмнение. Помня, Фред ми каза, че ако детето било момиче, щял да го даде за осиновяване, но това, че имал син, означавало много за него.

— Фред пестеше ли парите си?

Уоли придоби изненадан вид.

— Не знам. Винаги съм се чудил. От жабите печелеше добри пари. Трябва да е пестил.

— Ето затова трябва да открия Джони. Изглежда той е единственият наследник на Фред. Някои хора проявяват интерес към фермата му.

Уоли кимна.

— Уедърспун ли?

— Да.

— Срецнахте ли се с него?

— Срецнах се.

— Той дойде в града преди десет години и оттогава непрекъснато купува имоти. Купи фабриката. Купи моя магазин. След като Боб Уайът умре, а това ще стане скоро, както приказват, ще купи и хотела.

— От фабриката ли е спечелил тези пари?

— Не знам. Тя работи добре, но не ми се вярва да печели чак толкова много.

— Мистър Уоткинс, чух, че след изчезването на Джони, на стария Фред помагало някакво младо момиче.

Той кимна.

— Сигурно от Ейб Леви. Твърди, че е видял някакво момиче, но той пие прекалено много. Какви ли не истории се разказват в Сърл! Точно с тази обаче не мога да се съглася.

— Ейб смята, че Джони все още е бил там и момичето е живяло с него.

— Ейб напълно е в състояние да измисли подобна дивотия. Ако изобщо е видял някого, трябва да е бил самият Джони. Замислете се. Кое момиче би останало да живее при един вмирисан старец без крака, който ненавижда жените? За да пере мръсните му дрехи и да прави компания на жабите? — Уоли се засмя. — Не, не мога да повярвам такова нещо.

Помислих си, че може би е прав.

— Е, мистър Уоткинс — казах аз, — няма да ви досаждам повече. Това, което ми казахте, е много интересно. Искам да помисля малко и ако още нещо ми дойде наум, ще ви посетя пак.

— Ще дойдете ли на погребението на Фред, мистър Уолъс?

— Едва ли. Кога ще е то?

— Утре в единадесет часа. Целият град ще присъства. Сърл обича погребенията. — Уоли Уоткинс потупа коляното си. — Аз също, ще отида. Нищо че ми е трудно да ходя.

— Ако желаете, мога да ви закарам с колата — предложих аз.

— Много мило от ваша страна, но няма нужда. Боб Уайът обеща да ме закара. — Уоли поклати глава. — Струва ми се, че следващото погребение ще е неговото.

Стиснах ръката му и се върнах в Сърл.

Влязох във фойето на хотела. На рецепцията беше Пеги Уайът. Когато ме видя, тя се усмихна ослепително.

— Искаш ли си ключа, Дърк?

— Благодаря, Пеги. Можеш ли да ми дадеш външна линия в стаята ми? Трябва да се обадя по телефона.

— Татко го няма — каза тя и ми подаде ключа. Усетих миризмата на джин в дъха ѝ. — Мога да дойда при теб и за един час да ти покажа, колко удобно е леглото ти.

Изпитах съжаление към нея. Беше пияна и поради някаква неизвестна за мен причина — отчаяна.

— Слушай, Пеги. Малко млада си за мен — казах аз внимателно. — И остави този джин.

Тя се изчерви и ме изгледа кръвнишки.

— Не знаеш какво пропускаш!

— Дай ми външна линия, моля те.

Оставих я и се качих с асансьора в стаята си.

След десет минути се свързах с Чък Барли.

— Имаш ли нещо за мен, Чък? — попитах го аз.

— Не още. Няма да стане толкова бързо.

Чух много тихо дишане в слушалката и разбрах, че Пеги подслушва.

— Без подробности Чък — казах ядосано. — Имам публика. Само те моля да побързаш, става ли?

Затворих.

През останалата част от вечерта подготвих писмения си доклад за посещението с Бил Андерсън в къщата на Фред Джаксън, за дупката под леглото и разговорите си с Хари Уедърснун и Уоли Уоткинс. Стана

време за вечеря. Заключих написаното в куфара си и слязох в ресторанта. Имаше само петима мъже, седнали на различни маси. Очевидно бяха търговски пътници, които се хранеха и работеха едновременно. Те само ме погледнаха.

Поръчах си една хубава пържола с пържени картофи, върнах се в стаята си и включих телевизора, за да се отегча, докато съм в състояние да заспя.

След това заключих вратата и си легнах.

Уоли Уоткинс беше прав. Сърл наистина обичаше погребенията.

В 10:30 заби църковната камбана, което беше сигнал за гражданите да се стекат към главната улица.

След като закусих солидно, аз се върнах в стаята си и заставах до прозореца, за да наблюдавам какво става. Всички магазини, офиси, дори пощата и бензиностанцията бяха затворени. Единствената отворена служба беше канцеларията на шерифа.

От прозореца си можех да виждам облечената в черни дрехи тълпа. Децата бяха в бяло. Предположих, че тези траурни дрехи се пазят грижливо и се вадят при всяко погребение. Гледката беше внушителна.

Най-отпред беше катафалката, в която бе натоварен дъбовият ковчег с месингови дръжки, побрал останките на покойния Фредерик Джаксън.

Първи след нея крачеше шериф Мейсън, който очевидно беше взел по-голяма доза от лекарството си, защото залиташе доста характерно, докато бършеше очите си с носна кърпа. На един разкрач след него вървеше доктор Стийд, следван от Хари Уедърспун, Боб Уайът, Уоли Уоткинс, отпуснал цялата си тежест върху бастуна, и Сайлъс Уд. Сред тълпата зърнах и Ейб Леви. Никой не носеше цветя. Изглежда, жителите на Сърл бяха решили, че паричната помощ за закупуването на този хубав ковчег е напълно достатъчна. Може би си мислеха, че един стар безкрак ловец на жаби няма да оцени цветята.

Изчаках, докато процесията се изгуби от погледа ми и слязох долу във фоайето.

На рецепцията отново заварих Пеги. Тя ме погледна, но този път нямаше усмивка.

— Е — заговорих я аз, — поне ще го погребат с вкус.

— Не говоря с теб.

Приблжих се и Се подпрях на лакти върху плота, като я гледах право в очите.

— Пеги, когато ми каза, че ти и Джони сте били близки, ме излъга, нали?

Тя се изчерви и ме изгледа ядосано.

— Махай се! Досаждаш ми!

— Ти и останалите момичета сте мразели Джони, защото не ви е обръщал никакво внимание — продължих аз. — Само че ти си искала да се покажеш и си пуснала слух сред глупавите си приятелки, че Джони тайно те обича. Предполагам, че това те е издигнало в очите им. Дори сама си започнала да вярваш на тази лъжа, макар и много добре да си знаела, не по-зле от мен, че Джони пет пари не дава за теб. Време е да пораснеш, Пеги. И зарежи това пиене.

Тя замахна разярена, за да ме удари по лицето, но улових ръката ѝ без усилие.

— Хайде, Пеги! Време е да пораснеш!

Тя измъкна ръката си, лицето ѝ се сгърчи и потекоха сълзи.

— Мразя те! Джони беше гадно влечуго! Аз харесвам *истинските* мъже! Върви по дяволите!

Тя се обърна, изтича в канцеларията и затръшна вратата след себе си.

Изпитвах съжаление към нея, но трябваше да съм сигурен. Сега вече бях.

Излязох от хотела, прекосих улицата и влязох в канцеларията на шерифа, където заварих Бил Андерсън, седнал зад бюрото си.

— Здравсти, Дърк! — поздрави ме той. — Какво ще кажеш за погребението?

— Страхотно! Говори ли с пощальона?

— Снощи го видях. Може да ти изглежда разсеян, но всъщност има добра памет. Каза ми, че до смъртта на Мич старият Джаксън не е получавал никакви писма. Изпратили са му с препоръчана пратка медала на сина му. Това е първото нещо, което е получил по пощата. След това? Вече цели шест години, Фред е получавал най-редовно писма. Джош е малко любопитен и е погледнал откъде са. Твърди, че са от Маями. Идвали са редовно на всяко първо число на месеца.

— Първо число беше преди пет дни — отбелязах аз. — Получил ли е писмото си?

— Не, този, който го е изпращал, изглежда е знаел, че е мъртъв.

— Бил, Фред умря преди три дни — казах аз. — Този, който му го е изпращал, е знаел, че ще умре.

Оставих го зяпнал от учудване и докато се връщах към хотела, църковната камбана прекрати гробовния си звън. Предположих, че погребението е приключило. Когато се качих в асансьора, за да отида в стаята си, от Пеги нямаше и следа. Добавих към доклада си, че ме е излъгала за връзката си с Джони Джаксън и че Фред Джаксън е получавал писма всяко първо число от месеца. Отново заключих доклада в куфара си и слязох в ресторанта, за да обядвам.

Долу нямаше никой. Хапнах малко студени пръжки със салата. Старият цветнокож келнер ми каза, че след като хората се върнат от погребението, ресторантът ще се напълни. Избързах с яденето и се върнах в стаята си, за да чакам. Видях как опечалените се връщат в града и се разотиват по домовете си. Изчаках още малко и слязох при колата си. Траурните дрехи бяха изчезнали и както обикновено Сърл се занимаваше с бизнес.

Подкарах към гробището. За малко провинциално градче като Сърл гробището беше внушително по размери и много добре поддържано. Мина доста време, докато открия гроба на Фредерик Джаксън. Беше в един далечен ъгъл, сред множество занемарени надгробни камъни — евтин парцел.

Върху прясната пръст имаше букет червени рози-поне двадесет. Бяха достойни за изложба на цветя и ми се дощя и на моя гроб някой да сложи такива, когато ми дойде времето.

Приближих се и видях едно картонче, прикрепено към букета с парче жица. Наведох се и прочетох написаното на машина:

„Почивай в мир, дядо.

Джони.“

ГЛАВА 4

Карах много бързо и пристигнах в Парадайз Сити малко преди 18:00 часа. Имах късмет, че заварих Чък Барли, който тъкмо разчистваше бюрото си.

— О, Боже! — възкликна той, когато влязох в общия ни кабинет. — Слушай, Дърк, отивам на много сериозна среща и дамата няма да ме чака нито минута.

— Имаш погрешен подход — възразих аз. — Колкото повече ги караш да чакат, толкова по-страстни стават. Какво имаш за мен?

— За какви ни вземаш, за магьосници ли? Научих нещо, но не е кой знае какво. — Чък Барли седна, погледна притеснено часовника си и отвори едно от чекмеджетата на бюрото си. — Ето тук е всичко. Сведения за Сид Уоткинс. Все още нямаме потвърждение, че Мич Джаксън е бил женен или че е имал дете, но продължаваме да търсим. От армията твърдят, че е бил ерген, но може и да грешат.

— Раждането на Джони Джаксън не е ли регистрирано?

— Нямам представа. — Чък ми подаде изписан на машина лист. — Това е, приятел. А сега е време да тръгвам.

— Чакай малко, Чък. Ти си бил към военната полиция и си служил при полковник Парнъл. Какво беше положението с наркоманите в полка ви?

— Дявол да го вземе! Ти трябва да намериш внука на Фред Джаксън, нали?

— Губиш си времето, Чък. Кажи ми какво беше положението с наркоманите в полка.

Той се поколеба и накрая сви рамене.

— Това е стара история. Положението беше лошо. Всеки полк имаше подобни проблеми. Но аз не се занимавах с тях. Имаше си специален отдел за борба с наркотиците. Бяха професионалисти.

— Не са ли ти докладвали за вашия полк?

— На мен не. Предполагам, че са докладвали, но направо на полковника. Казвам ти, не съм се занимавал с това.

— Кой беше шеф на този специален отдел?

— Полковник Джеферсън Хейвърфорд. С полковник Парнъл са големи приятели.

— Къде мога да го открия?

Чък се втренчи в мен и се намръщи.

— Дърк, какво става в това, което наричаш свой ум? Разпитваш ме за стари неща. Полковникът не би искал да се разчуват. Той се гордее с полка си и има пълно право за това.

— Къде мога да намеря полковник Хейвърфорд?

Чък отново погледна часовника си.

— Живее тук. Ще го намериш в телефонния указа-тел, но внимавай какво правиш, Дърк! Полковникът няма да се зарадва, задето ровиш толкова назад в миналото. — Той стана. — Ако не тръгна веднага, мацката ще ми откъсне украшенията. — И излезе.

Запалих цигара, налях си малко уиски от служебната бутилка и прочетох краткия доклад за военната кариера на Сидни Уоткинс.

От него научих, че след като бил мобилизиран, Сид Уоткинс станал товарач на бомби — един от хората, които зареждат бомбардировачите, след като се върнат от полет. Прекарал четири години във Виетнам във военновъздушната база, без да прави нищо друго. Били доволни от работата му. След това бил освободен от военна служба и се върнал в Щатите заедно с други, прослужили времето си. Последният му адрес, известен на военните, бил някакъв пансион в Източен Ню Йорк. След това изчезнал. Докладът свършваше тук. Единственият по-интересен факт в него беше, че Сид Уоткинс и Мич Джаксън са били във Виетнам по едно и също време.

Прибрах листа в една папка и потърсих номера на полковник Хейвърфорд. Живееше на крайбрежния булевард — един от скъпите райони на града.

Вдигна телефона самият полковник.

— Хейвърфорд — каза той с дълбок ръмжащ глас.

— Обажда се Дърк Уолъс — обясних аз. — Работа в агенцията на полковник Парнъл.

— А, да разбира се. Вие сте новият човек, нали? Какво има?

— Имам един проблем, сър — започнах аз. — Можете ли да ми отделите няколко минути?

— Какво значи това... проблем?

— Нещо във връзка с работата ми, сър. Струва ми се че е свързано с наркоманията сред войниците. Струва ми се, че ще можете да ме насочите.

— Елате тук след десет минути. В осем имам среща за вечеря. — И затвори телефона.

Крайбрежният булевард беше на три минути с кола от агенцията и след седем минути аз вече звънях на вратата на полковник Хейвърфорд.

Една цветнокожа камериерка ме преведе през голяма, добре обзаведена всекидневна и ме остави на терасата, която гледаше към булеварда с палмите, към идеално чистия пясък, на който се забавляваха момчета и момичета, и към блестящото синьо море.

Хейвърфорд седеше на един шезлонг. Когато приближих той стана и ми протегна ръка. Беше нисък и набит, с червендалесто лице на военен, късо подстриган бял мустак и военна прическа. Беше с бяла риза, бели къси панталони и сандали.

— Уолъс?

— Да, сър.

— О'кей. Седнете. Малко уиски?

— Благодаря, сър.

Той отиде до барчето на терасата, напълни две чаши, пусна вътре няколко блокчета лед, върна се, подаде ми едната и седна.

Огледа ме със стоманено сивите си очи.

— Какъв е проблемът?

— Разбрах, че сте се занимавали с наркоманията сред войниците във Виетнам, сър.

— Точно така.

— Нашата агенция беше ангажирана, за да открие сина на Мич Джаксън и в процеса на издирването успях да науча, че баща му е бил пласъор на наркотици.

Хейвърфорд се вгледа в чашата си, намръщи се и сви рамене.

— Винаги съм мислил, че рано или късно това ще излезе на бял свят — каза той. — Говорихте ли с шефа си?

— Не, сър. Полковникът е във Вашингтон и затова се обърнах към вас. Имаште ли някакви твърди доказателства, че Мич Джаксън се занимава с наркотици.

— Слушайте, млади човече. Мич Джаксън е обявен за национален герой. Получил е отличие за храброст. Не желая да очерня репутацията на един човек, спасил живота на седемнадесет млади хора, и загинал в пламъците заради това.

— Значи наистина е бил пласъор?

Полковникът се поколеба и кимна.

— Да. Тъкмо се канехме да го арестуваме, както арестувахме много други, които все още излежават присъдите си. Помощникът ми се бе сдобил с доказателства срещу Джаксън и бяхме изготвили заповедта за арестуването му. Тогава се случи онова. Той влезе в горящата джунгла, спаси живота на седемнадесет хлапета и умря по ужасен начин, превърна се във въглен. И реших да забравя за другото. Ненавиждам пласъорите на наркотици, те са утайката на обществото. Но Мич Джаксън имаше кураж. Там имахме нужда от смели хора. Ако бяхме разкрили, че преди да умре като храбрец, той е бил част от утайката на обществото, щяхме да разочароваме много хора. Полковник Парнъл не знаеше нищо за това. Прикрихме всичко и не съжалявам. Това е, млади човече. Съветвам ви и вие да забравите тази история.

Отпих от превъзходното уиски и се замислих.

— Сър, смокиновия лист може да остане на мястото си, искам да кажа, не е нужно да разкриваме истината, но искам да продължа разследването си. Беше ли ви известно дали Джаксън е женен? Знаехте ли, че има син?

Полковникът поклати глава.

— Сведенията за него от цивилния живот бяха ужасни. Знаехме, че е бил жесток побойник и така нататък, но след като постъпи в армията, всички бяха доволни от него. Освен това използваше отлично смокиновия лист, както казвате вие — никой от командването не можа да се досети с какво се занимава. Ако не беше помощникът ми, капитан Хари Уедърспун, който не знаеше умора, когато трябваше да се ловят пласъори на наркотици, Джаксън щеше да се измъкне без никой да разбере каквото и да било.

Останах неподвижен и се постарях лицето ми да остане безизразно.

— Капитан Хари Уедърспун? Какво стана с него?

— Напусна армията. Разбрах, че купил дял в някаква фабрика. Нещо за обработка на жаби. — Полковникът сви рамене. — Навремето това ми се стори странна професия за квалифициран специалист в борбата срещу наркобизнеса. — Той погледна часовника си. — Време е да се преоблека. Жена ми става много нервна, когато закъснявам за уговорена среща. — Стана. — Преди да продължите с разследването си, ви съветвам да поговорите с Парнъл. Не зная защо е толкова важно да се намери синът на Мич Джаксън, но ровенето в миналото може да доведе до нежелателни разкрития, които ще хвърлят петно върху полка на шефа ви. Така че... поговорете с него.

Стиснахме ръцете си и излязох.

Беше 18:40. Реших да се върна у дома. По пътя си купих вечеря за вкъщи от един китайски ресторант. Исках да седна и да помисля както трябва, а няхах никакво желание да излизам пак.

Отключих вратата на апартамента си с пистолет в ръка. Никой не ме чакаше. Заключих и пуснах резето, след което надникнах в спалнята. Прибрах пистолета в кобура, налях си малко уиски и седнах, за да премисля събитията през деня. Струваше ми се, че напредвам. Реших на следващия ден да се обадя в адвокатска кантора „Хауърд & Бенболт“, да поговоря с адвокатата на Уедърспун и след това да се върна в Сърл. Трябваше отново да поговоря с Уоли Уоткинс, след това трябваше да се срещна с пощальона Джош и разбира се, с Хари Уедърспун.

Все повече ме обземаше неприятното чувство, че след като разбере до какво съм се добрал, полковник Парнъл ще ме отстрани от този случай. Радвах се, че е във Вашингтон.

Закусих късно, отидох с колата до Маями и намерих кантората „Хауърд & Бенболт“. Намираше се на шестия етаж в елегантен блок с офиси на Северозападна 36-та улица.

Зад бюрото в приемната седеше дебела сивокоса жена. Тя ме изгледа със студен, враждебен поглед.

— Търся мистър Бенболт — казах аз приветливо усмихнат и й подадох визитната си картичка. Тя я взе, сякаш се боеше да не изцапа пръстите си.

— Имате ли уговорена среща, мистър Уолъс?

Казах й, че нямам.

— Мистър Бенболт приема клиенти само след предварителна уговорка, мистър Уолъс.

Обясних й, че не съм клиент на мистър Бенболт и че само искам да поговоря с него, освен, разбира се, ако няма много работа.

— Моментът е много неподходящ, мистър Уолъс.

Тази бивша красавица ме отегчаваше удивително бързо, но продължих да й се усмихвам. Казах й, че искрено съжалявам за неподходящия момент и я попитах кой момент, според нея, е подходящ.

Тя се втрени в мен, без да е сигурна дали й се подигравам или не, след това натисна копчето на интеркома и обяви:

— Мистър Едуард, търси ви някой си Дърк Уолъс от детективска агенция „Парнъл“. Искал да разговаря с вас.

От високоговорителя се разнесе добряшки глас:

— Нека влезе, мис Лейси. Нека влезе.

Тя изключи интеркома и посочи с пръст вратата. Изражението на лицето й би могло да вкисне литър прясно мляко.

— Оттук. Третата врата вдясно.

Благодарих й, влязох в дългия коридор, почуках на третата врата и добряшкият глас избумтя да влизам.

Едуард Бенболт беше едър представител на богатата порода с наднормено тегло. Беше прехвърлил четиридесетте и черният му костюм беше безупречен. Всичко у него — и ризата от „Карден“, и златните копчета за ръкавели, и загладената му черна коса, и червендалестите бузи, и карамфила на ревера му — всичко издаваше богатство и самоувереност.

— Влезте, мистър Уолъс — каза той, надигна се иззад огромното бюро и ми подаде ръка, която на пипане беше като тесто. Помислих си, че единственото физическо усилие, което прави мистър Бенболт е това с ножа и вилицата.

— Седнете. Мистър Уедърспун ми се обади и каза, че ще ме потърсите. — Той ми показа скъпите коронки на зъбите си в широка усмивка. — Каза ми, че може да ни помогнете да решим малкия си проблем. Знаем всичко за агенцията на полковник Парнъл. Тя е най-добрата.

Седнах.

— Предполагам, че мистър Уедърспун ви е казал за усилията ни да намерим внука на покойния Фредерик Джаксън — започнах аз.

— Да, точно така. Ние също се мъчим да го открием. Доста мистериозно изчезване, нали? — Адвокатът се засмя гръмогласно. — Мистър Уедърспун желае да купи фермата на покойния Фред Джаксън, но не може да преговаря, преди да намери наследника му.

— Напълно сигурно ли е, че Джони Джаксън е единствен негов наследник?

— В това няма никакво съмнение. Виждал съм копие от завещанието му.

— Значи е имало завещание?

— Да, наистина. Старият Джаксън завещава цялата си собственост и пари на сина си, Митчъл, и в случай, че той умре, на неговото потомство от мъжки пол.

— Значи жената на Мич не получава нищо?

— Ако е имал жена. Не получава. Досега не сме установили по безспорен начин, че Мич е бил женен.

— Ако не е бил, и Джони е незаконнороден, това може ли да му попречи да поиска наследството си?

— Не. В завещанието е използван терминът „потомък от мъжки пол“, което решава въпроса автоматично.

— Къде е оригиналът на завещанието му?

— У мистър Уилис Полак. Той е местният адвокат в Сърл. — Мистър Бенболт придоби покровителствен вид. — Говорих с него по телефона. Каза ми, че Джаксън е направил завещанието си, когато са взели сина му в армията. Изглежда, че освен фермата за отглеждане на жаби, старецът не е оставил никакви пари. Самата ферма не е много скъпа. Мистър Уедърспун е готов да даде за нея пет хиляди долара. Не повече.

Реших да не казвам на този дебел, усмихнат адвокат за дупката под леглото на Джаксън. Бях доста сигурен, че в нея е имало солидна сума пари, но засега не виждах смисъл да уведомявам за това Бенболт. Освен това можеше и да греша.

— А вие, мистър Уолъс, напредвате ли?

— Не много. Джони е изчезнал преди доста време. Следата е заличена, но продължавам да ровя. Занимавам се с това само от

няколко дни. Исках да се срещнем, за да не хабим време и пари за едни и същи неща.

Това изглежда му хареса и той кимна одобрително.

— Пуснали сме обява във вестниците. Свързали сме се с Бюрото за издирване на изчезнали. Както казахте, все още е рано за някакви резултати. — Адвокатът погледна златната си „Омега“. — Е, мистър Уолъс, предлагам да поддържаме връзка.

Бенболт стана и ми протегна подобната си на тесто ръка.

Аз я стиснах, обещах му да се обаждам и го помолих, ако научи нещо, да ме уведоми. Дадох му визитната си картичка.

Тръгнах си доволен, че научих от него повече, отколкото той от мен.

Три часа по-късно седях в ресторанта на хотел „Скоклива жаба“. На рецепцията във фойето беше Боб Уайът, който ми кимна приветливо. Не се спрях при него, за да го попитам къде е дъщеря му. Седнах на любимата си маса в ъгъла, кимнах и размених усмивки с останалите посетители и изядох една добра порция печено пиле. Когато свърших с яденето, попитах стария цветнокож келнер, който ми каза, че се казва Ейбрахам, къде мога да намеря Уилис Полак, адвокатът на Сърл. Той ми обясни. След като изпих кафето си, прекосих главната улица и изпроводен от множество любопитни погледи се качих в кантората на Уилис Полак, която се намиреше над железарския магазин.

Сякаш попаднах в декор за филм, чието действие се развива в 1800-та година. На малкото бюро, върху което се мъдреше една от първите слезли от конвейера пишещи машини марка „Ремингтън“, седеше дребна старица със снежнобяла коса, чиято черна рокля всеки музей на костюма би изложил с гордост. Стените на голямата стая бяха закрити от старомодни картонени кутии, от тези, в които се съхраняват завещания. До прозореца имаше друго, по-голямо бюро и зад него седеше самият Уилис Полак.

Спрях на прага и го разгледах.

Уилис Полак беше дребен човек на около осемдесет години и приличаше на Буфало Бил в умален вид. Имаше бели мустаци, спретнато подстригана козя брада, дълъг кълонест нос и наблюдателни кафяви очи. Беше облечен с черен фрак и бяла риза с папионка. Сякаш беше дошъл от миналото столетие.

— А, това е самият мистър Уолъс — каза той. — Елате, приятелю!

Той се изправи в целия си дребен ръст и топла усмивка озари сбръчканото му, обрулено от вятъра лице.

— Това е жена ми Дейзи — продължи той. — Тя върши същинската работа, а аз се занимавам с говоренето.

Дребната стара дама се изкиска.

— Стига, Уили! — Тя ме погледна. — Милият ми съпруг както винаги преувеличава. Просто не знам какво биха правили хората тук, ако го нямаше.

Малко замаян, аз се приближих до бюрото на Полак, стиснах ръката му, после отидох при старата дама и стиснах нейната.

Адвокатът ми посочи един стар, тапициран с кожа стол до бюрото му.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той.

Седнах.

— Мистър Полак, както може би знаете, аз се опитвам да открия Джони Джаксън — започнах аз. След това му разказах за писмото, което старият Джаксън изпрати до агенцията и как полковник Парнъл е приел хонорара от сто долара и се е съгласил да помогне, защото Мич Джаксън е национален герой, и ме е натоварил с разследването.

— Говорих с мистър Бенболт, който ми каза, че Фредерик Джаксън е направил завещание, което се намира у вас. Бих желал да зная кога и как е направено това завещание.

Полак погледна към жена си.

— Покажи му завещанието, скъпа Дейзи — помоли я той.

Тя отиде до една от картонените кутии и ми донесе оттам лист хартия. В това завещание всичко беше пределно ясно.

„Аз, Фредерик Джаксън, оставям цялата си собственост и всичките си пари на сина си Митчъл Джаксън. Ако той не ме надживее, цялата ми собственост и всичките ми пари трябва да получи неговият потомък от мъжки пол, независимо дали е роден в брак или в безбрачие. В случай, че синът ми няма потомство от мъжки пол, дарявам собствеността и парите си на Фонда на инвалидите ветерани, за да бъдат в помощ на хората без крака като мен.“

Под трудночетливия подпис се мъдреха подписите на Дейзи и Уилис Полак в качеството им на свидетели.

— В брак или в безбрачие? — казах аз и погледнах адвоката. — Странна фраза, нали?

Той приглади мустаците си и отговори:

— Не съвсем. Фред знаеше, че синът му не е от тези, които се женят. Беше предвидил възможността да има незаконородено дете. Фред не обичаше момичетата. Ето това е странното. Каза ми съвсем определено, че ако има момиче, то няма да получи нищо от него. После, когато се появи Джони, помня, че Фред беше щастлив за първи път след заминаването на Мич.

— Какво стана със завещанието?

— Веднага щом Мич замина в армията, Фред се свърза с нас и помоли да се качим с Дейзи до къщата му, защото искал да направи завещание. Отидохме при него. — Адвокатът поклати глава. — Фред и аз бяхме приятели много години наред. Играехме карти заедно, но след като изгуби краката си, стана саможив. Дейзи и аз се ужасихме като видяхме как живее. Такава мизерия! Както и да е, той каза точно как иска да е формулирано завещанието му. Попитах го дали не иска да включи някои условия за евентуалната съпруга на Мич, ако се ожени, но той се намуси и каза, че такова искал да е завещанието му и толкова. Аз го написах, той го подписа, а след това аз и Дейзи се подписахме като свидетели. Това е всичко. — Той опипа папионката си. — Сигурен бях, че Фред нямаше никакви пари, а само къщата и земята не струваха кой знае колко, така че не настоявах да направи по-обстойно завещание.

— А защо смятахте, че не е имал пари? — попитах аз.

Полак ме изгледа стреснато.

— Защото видях как живее, мистър Уолъс. Никой не би живял в такава мизерия, освен ако няма пари. Той нямаше сметка в банката и след смъртта му в къщата му не беше намерено нищо.

— Кой е търсил? — попитах аз.

— Доктор Стийд и мистър Уедърспун ходиха заедно. Доктор Стийд ми каза, че са търсили много внимателно, но не са намерили нито пари, нито документи.

— Мистър Уедърспун? Той пък защо е ходил горе?

— Защото иска да купи земята на Фред и освен това с доктора са приятели. Той реши, че е по-правилно, когато проверява къщата да има и свидетел.

— Не им ли се е сторило странно, че старият Джаксън не е оставил никакви документи?

— Сторило им се е. На мен също, но доктор Стийд предположи, че преди да се самоубие, старият Фред е унищожил всичките си писма и документи.

— Не ви ли се стори странно, че Фред Джаксън се самоуби, мистър Полак?

— Да, наистина. За нас шокът беше голям, но както каза доктор Стийд, горкият Фред беше самотник, а загубата на Джони за него трябва да е била тежък удар. На неговата възраст, останал без крака, това може би му се е сторило най-доброто разрешение.

Аз се изправих.

— Сега остава да открием Джони — казах. — Е, мистър Полак, благодаря ви, че ми отделихте от времето си. Ако пак имам нужда от помощта ви, надявам се, ще позволите да ви обезпокоя отново?

— Не се колебайте, мистър Уолъс.

Ръкувах се с него, после с Дейзи, спуснах се по скърцащата стълба и излязох на улицата.

Всичко беше започнало като трудноразгадаем ребус, помислих си аз, когато пресяхох главната улица и се запътих към пощата, но едно по едно нещата започваха да застават по местата си. Продължавах да събирам информация, а това е сърцето и душата на всяко разследване.

Влязох в пощата и зад телената мрежа заварих едно младо момиче с младежки пъпки и дебели очила, което се прозяваше, когато застанах отпред. След това очевидно ме позна и се усмихна с надежда.

— Здравейте, мистър Уолъс. Пощата на Сърл е на вашите услуги.

— Благодаря — отговорих аз и понеже изпитвах съжаление към нея заради грозното ѝ лице, пуснах в действие секси усмивката си. — Джош тук ли е?

— Сортира писмата. — Тя посочи една врата. — Открихте ли вече Джони?

— Още не. Когато го открия, първо ще кажа на теб.

Тя се изкиска.

— Как ли пък не! Сигурно е много хубаво да си частен детектив.

— Несъмнено — отговорих аз, отидох до вратата, отворих и влязох в малката стаичка, в която се сортиреше пощата.

Край работната маса седеше един едър оплешивяващ човек, наближил петдесетте, който прехвърляше с ръцете си купища писма. В устата му беше мушната лула, а на върха на носа му имаше очила.

— Ще ми отделите ли минутка? — попитах аз и затворих вратата.

Мъжът вдигна поглед, кимна и продължи да сортира писмата.

— Аз съм Дърк Уолъс. Бил Андерсън може да ви е споменал за мен. Опитвам се да открия Джони Джаксън.

Той кимна, намери гумен ластик и стегна с него десетина писма.

— Андерсън ми каза, че на първо число всеки месец, Фред Джаксън е получавал писмо. Това е започнало веднага след смъртта на Мич — казах аз. — Всеки месец в продължение на шест години... така ли е?

Пощалъонът кимна отново. Досега не беше казал нито дума.

— И тези писма бяха изпращани от Маями, така ли?

Отново кимна.

— Сега вече не пристигат?

Отново кимна.

— Казаха ми, че когато е дошъл за първи път в Сърл, Джони Джаксън е стигнал до къщата на дядо си с вашия пощенски пикап.

Отново кимна.

Сдържах нарастващото си раздражение с усилие.

— Разговаряхте ли, докато стигнете до къщата? Попитахте ли го откъде идва?

Влудяващо бавно, той приключи със сортирането на пощата, дръпна от лулата си, след това опря големите си ръце на масата отпред и ми се усмихна приветливо.

— Извинете, мистър Уолъс, но никога не правя две неща едновременно. Сега вече мога да ви отдам цялото си внимание. За Джони Джаксън ли питахте?

Поех си въздух бавно и дълбоко. Припомних си, че си имам работа с провинциалисти в затънтено провинциално градче.

— Да. Когато го закарахте с пикапа си до къщата на дядо му, попитахте ли го откъде идва?

— Разбира се, но хлапето отговори само, че било много далече. Лицето му беше уморено и пребледняло. Разбрах, че не му се говори. Мистър Уолъс, аз уважавам дискретността на хората. Не обичам клюките, както някои други хора в нашия град, така че не му досаждах повече.

— Какво стана, когато стигнахте до къщата на дядо му?

— Не стигнах с него до горе. Оставих го на разклона и му казах да върви по пътя — Джош дръпна отново от лулата си и се почеса по главата. — Мистър Уолъс, струва ми се че трябва да ви кажа това. Не съм го казвал на никого другото. Мина толкова много време, а и искам да ви помогна да намерите Джони. — Той дръпна колебливо от лулата си.

— Какво да ми кажете? — попитах аз. — Вижте какво, Джони е наследник на стария Джаксън. Ако ми помогнете да го открия, ще му направите услуга.

— Да, сигурно е така. Добре. Момчето слезе от пикапа и ми благодари. Много учтиво и любезно. След това извади от джоба си един пощенски плик. Мистър Уолъс, това беше преди около десет години, но никога няма да забравя бялото му угрижено лице, когато ме погледна. Сякаш и сега го виждам. Каза ми, че нямал пари за пощенска марка и ме помоли да пусна писмото. Каза, че било много важно. Обещах да го направя и го направих. За последен път го видях, когато се отдалечи по пътя към къщата на дядо си.

— Искате да кажете, че когато сте носели на дядо му това писмо на първо число всеки месец в продължение на шест години, не сте видели хлапето нито веднъж?

— Точно така. Нито веднъж. Пикапът ми е много шумен и Фред ме чуваше, когато приближавам. Винаги се дотъртяше до завоя, вземаше писмото, изсумтяваше нещо и толкова.

— Питали ли сте го как е Джони?

— Много пъти съм искал да го попитам, но Фред не говореше. Вземаше плика и тръгваше обратно. Когато хлапето идваше в града на училище, аз трябваше да разнасям пощата, така че не съм имал възможността да го видя. Когато занесох медала на сина му, Фред не каза и дума. По опаковката и печатите разбрах, че е медал. Фред го грабна от ръката ми, подписа се, че го е получил и се прибра.

— Това писмо, което ви даде Джони... Знам, че е било преди десет години, но все пак, спомняте ли си адреса на плика?

— О, да. Беше доста любопитно, наистина. Изведнъж се появява някакво хлапе и търси не кой да е, ами вкиснатия стар Фред. Около деветгодишно беше тогава... Естествено, беше ми любопитно.

— Разбирам. — Трябваше да се овладея, за да не изкрещя. — Какъв беше адресът?

Джош установи, че лулата му е изгаснала. Намери кибрит, драсна клечка и започна да дърпа, за да я разпали, докато аз свивах и отпусках нервно ръце.

— Адреса? Беше адресирано до мисис Стела Коста, на „Мейси стрийт“ Сикоум. Мисля, че беше номер седем или девет.

Дали най-накрая не бях попаднал на златната жила? Дали това не беше дългоочакваният пробив?

— Мисис Стела Коста „Мейси стрийт“ номер седем или девет?

Той кимна.

— Да.

— Благодаря, Джош — казах аз. — Това ще ми помогне много.

Той се ухили.

— Това хлапе ми харесваше. Ако старият Фред е оставил някакви пари, ще се радвам то да ги получи.

Стиснах ръката му и забързах към колата.

Изоставих всякакви намерения да говоря с Хари Уедърспун или Уоли Уоткинс. Трябваше да намеря мисис Стела Коста и при това веднага.

Парадайз Сити се слави като най-лъскавия и скъп град на света. За да се поддържа тази репутация и за да се угажда на милиардерите, които живеят в него, е необходимо да се поддържа цяла армия от обслужващ персонал — улични чистачи, камериерки, водни спасители. Тази армия живее в Сикоум, на около миля от Парадайз Сити.

Сикоум доста прилича на Маями-запад — компактен град с евтини жилищни сгради без асансьор, порутени къщурки, мръсни ресторантчета и долнопробни нощни заведения.

„Мейси стрийт“ започва от „Сийвю роуд“, където е търговският център на Сикоум.

Имах късмет, че намерих пролука, за да паркирам колата си. Тръгнах да търся номер 7 или 9. Докато се озъртах, непрекъснатия поток от пешеходци — бели, черни и жълти, не преставаше да ме блъска. Сикоум наподобяваше разровен с крак мравуняк.

Оказа се, че на номер 7 има малко, неугледно шивашко ателие. Собственикът, китаец, застанал на прага, ми се усмихна с надежда. Продължих нататък. Номер 9 имаше по-обещаващ вид — една олющена врата между китайски ресторант и аптека.

На нея висеше табелка:

Стаи под наем. Има свободни места.

Влязох в полуосветено фоайе и усетих миризма на готвено, котки и боклук. Вляво имаше врата, на която пишеше *Администрация*. Почуках и влязох в малък кабинет. Зад старото, олющено бюро седеше негър и четеше резултатите от конните надбягвания. Беше прехвърлил седемдесетте, имаше бяла пухкава коса и тъмносин застаряващ костюм. Носеше очила с рогови рамки, а на главата му се мъдреше малка черна шапка.

Той остави бюлетина с резултатите пред себе си и ме изгледа с питаща, лукава усмивка.

— Какво ще кажете за утрешното надбягване в три часа, мистър? — попита той.

Приблжих се до бюрото.

— Нищо не мога да кажа. Не се интересувам от конните състезания.

Негърът кимна.

— Така си и мислех, но си струваше да попитам. — Той ме огледа отгоре до долу и добави: — И не желаете да наемете някоя от стаите ми.

— Не. Търся мисис Стела Коста.

Негърът повдигна рунтавите си вежди.

— Чудя се, какво ли може да иска от мисис Коста един добре облечен млад човек, който не се интересува от конни състезания?

Усмигнах му се приятелски.

— Ако искате да научите, тя ще ви каже сама.

Той се замисли върху това, свали очилата си и си ги сложи отново.

— Тя не би ми казала и колко е часът.

— Жалко. Къде е стаята ѝ?

— На мисис Стела Коста?

Изгледах го като ченге.

— Нямам време за губене. Къде да я намеря?

— Не тук. Със сигурност не тук. Напусна преди години.

Дръпнах един стол с права облегалка и седнах.

— Не чух как се казвате.

— Уошингтън. Наричайте ме Уошингтън. Милите ми покойни родители са имали чувство за хумор.

— Добре, мистър Уошингтън, кажете ми къде отиде тя.

Негърът извади мръсна носна кърпа, свали очилата си и започна да чисти стъклата им.

— Ние, жителите на Сикоум трябва да внимаваме какво говорим за другите хора — отговори той и ме погледна с присвити очи. — Налага се да повторя първия си въпрос: Какво може да иска от мисис Коста един добре облечен млад човек, който не се интересува от конни състезания?

Много пъти, когато работех с баща си, бях прибягвал до този подход. Знаех с кой ключ може да се отвори вратата. Измъкнах от портфейла си двадесет долара. Опипах ги, сгънах ги и го погледнах отново. Той вече беше сложил очилата си. Вгледа се в банкнотата, след това в мен.

— Виждам, че сте интелигентен млад човек — каза Уошингтън. — Смазката винаги подобрява работата на двигателя.

— Къде мога да намеря мисис Стела Коста?

— Добър въпрос. Къде, наистина, можете да я намерите? Аз съм честен човек и много желая да спечеля парите, които ми предлагате, но не мога да ги взема без да ги заслужи. Честно казано, млади човече, не знам къде е тя, но мога да ви разкажа част от историята ѝ. Това представлява ли интерес?

Пуснах банкнотата на бюрото пред него. Той я погледна, след това я взе и я мушна в джобчето на жилетката си.

— Добре, мистър, това вече е бизнес. Та, питате за мисис Стела Коста?

— Да, мистър Уошингтън. Искам да ми кажете какво знаете за нея.

Той вдигна нагоре розовочерната си ръка.

— Моля ви, не ме наричайте „мистър Уошингтън“. Мога да се възгордея, а на моите години това никак не е хубаво. Наричайте ме Уош, както всички останали.

— Добре, Уош. Тя е живяла тук и е заминала, нали?

— Точно така.

— Колко време живя тук?

— От началото ли да започна?

— Това е целта.

— Добре тогава. Дойде тук с бебето си, момче, преди около двадесет години. Не помня точната дата, но беше преди двадесетина години. По вида ѝ прецених, че беше на около седемнадесет. Нае двете ми най-хубави стаи. Каза, че името ѝ е Стела Коста, но съм склонен да вярвам, че това не е истинското ѝ име.

— Защо?

— Като човек, който дава стаи под наем, трябва да бъде малко придирчив — отговори той и ми се усмихна хитро. — Веднъж тя излезе и остави бебето да плаче. Трябваше да отида, за да проверя какво става. — Отново пусна хитрата усмивка. — Имам резервни ключове. Бебето плачеше без причина, като всички бебета, но в кошчето за боклук видях пощенски плик, адресиран до мисис Стела Джаксън, така че реших, че използва друго име.

— Тя печелеше ли някакви пари?

— О, да. Беше забележително хубава и с чудесно тяло. Забележително тяло. Работеше като стриптизьорка в различни заведения.

— Какво ставаше с бебето, когато тя беше на работа?

— Работеше само нощем. Бебето не беше проблем.

— Колко време продължи това?

— Около пет години. Винаги си плащаше наема навреме. Спеше през по-голямата част от деня. Въпреки че го беше занемарила, бебето оцеля.

— И порасна?

— Ами бебетата растат и никой не може да ги спре, нали?

— И тръгна на училище?

— Разбира се. Може да се изненадате, но тук в Сикоум имаме много добро училище. Джони ходеше в него. Беше добро хлапе, малко

мекушаво, може би, но станахме приятели. — Уошингтън свали очилата си и отново ги избърса. — Жалко заради майка му.

— Какво стана с майка му?

— Е, мисис Коста не печелеше много пари и водеше мъже у дома си. Естествено, малкият Джони ѝ пречеше. Тя го изпращаше да скита из улиците, докато не си отидат посетителите ѝ. Понякога, когато няха работа, хлапето идваше при мен и му давах да яде, но по-често бях зает и то скиташе наоколо, понякога и в дъждовно време. Каза ми, че смята да напусне майка си при първа възможност. Не го взех насериозно, защото хлапетата често приказват такива неща, но май трябваше. Както и да е, когато стана на девет години, момчето наистина се махна. Просто един ден изчезна. Мисис Коста ме попита дали не знам къде е, а аз ѝ дръпнах малка лекция за задълженията на една майка. Каза ми да си затварям устата. Била доволна, че се е отървала и ѝ било дошло до гуша от Джони. — Уошингтън потри върха на черния си нос и поклати глава. — Не я биваше като майка.

— Тя кога замина оттук? — попитах аз.

— Около две-години след като се махна Джони. Последната ѝ работа беше в „Скин кльб“.

Простенах вътрешно. Златната жила, до която си мислех, че съм се добрал, изглежда започваше да изтънява.

— Остави ли някакъв адрес?

— В моя занаят не се препращат писма и не се задават въпроси, мистър. Стига да си плаща наема, всеки може да идва и да си отива, когато си пожелае.

— Говорили ли сте с Джони за баща му?

— Само веднъж. Аз не проявявам любопитство, това трябва да е ясно. Просто си приказвах с него, докато се хранеше. Каза ми, че баща му бил най-добрият и най-смелият войник в армията. Попитах го защо мисли така, а той само ми се усмихна и видях, че наистина смята това за истина. Тогава беше само седемгодишен. Знаете как говорят хлапетата за бащите си. На времето не обърнах особено внимание, само ми дожаля за него. Реших, че е син на някой войник, който е преспал с мисис Коста. Предположих, че тя му е казала какъв добър войник е баща му. Иначе защо ще се гордее толкова с човек, който въобще не се е появявал пред очите му?

Изглежда нямаше да науча нищо повече от този стар негър. Това, което ми каза, не беше малко, но все пак оставаше да намеря Стела Коста.

— Къде е този „Скин кльб“? — попитах аз и станах.

— В източния край на „Сикоум роуд“. — Той се втренчи в мен. — Държи го един мексиканец, Едмундо Раес. Да не би да смяташ да говориш с него? Ако смяташ, стискай портфейла си и не го изпускай.

— Благодаря, Уош. Всичко хубаво — казах аз и си тръгнах.

„Скин кльб“ беше типична алкохолна дупка, в която се събираха онеправданите, пияниците и похотливите туристи.

Това време на деня беше мъртво за нощните заведения. Според моя часовник беше 18:05. Спрях, за да хвърля едно око на увеличените снимки на стриптизьорките, на оркестъра от трима души и на портрета на една дебела негърка, която се усмихваше сладострастно от олющена позлатена рамка. Спуснах се по дълга стълба покрита с мръсна червена пътека, промуших се през една завеса от мъниста и влязох в голяма зала с маси, столове, бар в единия край и подиум за оркестър в другия.

Една единствена лампа светеше над бара, зад който стоеше мъж, загледан в лист хартия. Вероятно изчисляваше плячката от предишната вечер.

Този човек беше мургав, с тънки като нарисувани с молив мустачки и лицето му приличаше на издялано от камък. Беше нисък, набит, с квадратни силни рамене. Когато тръгнах към него, той вдигна глава и ме изгледа с нетрепващ поглед.

— Барът е затворен — каза той троснато.

— Не съм дошъл, за да пия — отговорих аз и заставах пред него. — Аз съм Дърк Уолъс и работя за адвокатска кантора „Хауърд & Бенболт“. Трябва ми малко информация.

Лицето му придоби заинтригуван вид.

— Така ли? Каква информация?

— Опитваме се да открием мисис Стела Коста. Разбрах, че преди време е работила при вас.

Черните му очи се стесниха.

— „Хауърд & Бенболт“, така ли?

— Точно така.

— А защо искате да я откриете?

— Получила е малко наследство — излъгах аз. — Искаме да уредим формалностите и да приключим с това.

Той прокара силната си на вид ръка през пригладената коса.

— Колко малко е наследството?

— Много малко, мистър Раес. За човек с вашите мащаби е направо нищо, но трябва да уредим формалностите. Можете ли да ми кажете къде мога да я намеря?

В този момент от вратата край подиума за оркестъра излезе едно момиче, което прекоси залата с дълги грациозни крачки. Реакцията ми наподобяваше реакцията на железни стружки, до които е приближен магнит. Беше на около двадесет и две, над средния ръст и с дълга копнинена черна коса. Носеше впити джинси и впита памучна фланела, под която се очертаваха гърдите ѝ. Това беше най-голямата секс заплаха за мъжете, която някога бях виждал.

Раес я изгледа гневно.

— Разкарай се Би Би — озъби се той. — Имам работа.

Би Би се приближи до бара и ми се усмихна. Имаше чувствени червени устни и равни бели зъби.

— Голъо непрекъснато трябва да се прави на мъж — каза тя. — Извини го. Току-що е започнал да носи обувки. Кой си ти?

— Дърк Уолъс. — Огледах я и си помислих, че след една нощ с нея биха ме откарали в реанимацията, но пък щеше да си струва.

— Здравсти, Дърк! — Тя изпъчи гърдите си към мен, направи гримаса на Раес, заобиколи бара и посочи бутилка „Къти Сарк“. — Дай на Дърк да пийне нещо и престани да се държиш като жабар, Еди.

— Тази секс бомба се нарича Би Би Мансъл. Работи тук и чука всичко живо, освен слонове — каза Раес. Той свали бутилката от рафта и напълни три чаши. — Не ѝ обръщайте внимание. Умът ѝ се намира изцяло между краката.

Би Би се изкиска.

— Не го слушай. Кисел е, защото никога не се е добирал дотам. — Тя вдигна чашата си и я изпи на една дълга, жадна глътка.

— Ще се разкараш ли, малката? — попита Раес с мек, заплашителен глас. — Имам работа.

— Чух. Хубавецът иска да научи къде може да открие Стела. Защо му правиш въртели, Еди? — каза тя. — Вече не си малък. Кажи му!

Случи се толкова бързо, че няхах време да се намеся. С бързината на нападаща кобра, Едмундо Раес замахна с отворена ръка и удари Би Би през лицето. Ударът я изпрати на пода върху редиците празни бутилки, които изпопадаха. След това я сграбчи за колана и я прехвърли през бара, като събори чашата ми. Тя се приземи на четири крака, стана, изхвърча като подплашена сърна до вратата край подиума за оркестъра и изчезна зад нея.

Аз зяпнах от изумление, а Раес ми се усмихна тънко.

— Не обръщайте внимание, мистър Уолъс — каза той. — В този занаят човек трябва да знае как да се отнася към курвите. Ще ви наля друго питие. — Той ми наля и продължи: — Стела Коста? Интересно. Беше при мен дълго време. Най-добрата ми стриптизърка. Това момиченце, Би Би, също не е лошо, но му липсва артистизъм. — Раес сложи чашата пред мен. — За да бъде върхът, едно момиче не е достатъчно само да се съблича.

— Предполагам — отговорих аз. — Къде мога да намеря Стела Коста?

— Да. — Той отново ми се усмихна тънко. — „Хауърд & Бенболт“, а? Сигурно са затънали до гуша в зелено. Каква е наградата?

— Няма награда. Вече казах. Искаме да уредим формалностите около завещанието. Ако толкова искате да знаете, наследила е три хиляди долара. За вас това са трохи, нали?

— А кой ѝ ги е оставил?

— Не ми казах. Какво значение има? Къде да я намеря?

Лицето му стана безизразно.

— Нямам представа. Напусна преди една година. Започна да напълнява. — Той отпи и поклати глава. — Трябва да приближаваше четиридесетака. Клиентите ми ги обичат по-млади.

— И взе, че просто напусна?

— Е, може би аз я убедих да го направи.

— И не каза ли къде смята да отиде?

Раес придоби отегчен вид.

— Не съм я питал.

„Поредната задънена улица“ — помислих си аз.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, мистър Раес — казах аз. — Ще трябва да пуснем обяви за издирване.

Очите му станаха неспокойни.

— За какво ви е тази курва?

— Такава ли беше?

— Трудно ли ви е да се досетите, без да ви го казвам?

— Ще пуснем обяви. Това ще е реклама за клуба ви. „Моля мисис Стела Коста, стриптизьорка проститутка, работила в «Скин кльб» да се обади на...“ — Усмихнах му се с разбиране. — Знаете как става...

— Няма да споменавате клуба ми! — в гласа му изведнъж се появи ръмжене.

— Защо не? Доста туристи искат да знаят къде могат да погледат стриптийз и да намерят проститутка. Ще се отрази добре на бизнеса ви, мистър Раес.

Той се наведе напред и ме изгледа кръвнишки.

— Само споменете името на клуба ми и ще ви дам под съд!

— О'кей, тогава ще отида при ченгетата и ще попитам тях. Може и да ми кажат нещо повече от вас.

— Разкарай се отгук!

— По-спокойно, мистър Раес. Налейте си още едно питие. Може би знаете къде мога да я намеря. Дайте ми адреса ѝ и няма да пускам обяви, нито пък ще ходя в полицията.

Той се поколеба, след това сви рамене.

— Тя е мъртва. Беше пияна и я блъсна кола. Шофьорът избяга. Забравете за нея.

— Не, мистър Раес, ще направя нещо далеч по-добро от това. Смятам да проверя дали казвате истината. Използвайте онова, което наричате свой ум. Къде е Стела Коста?

— О'кей, копеле! Изпроси си го — озъби се Раес. — Ще ти дам каквото си търсиш.

Зад бара трябва да е имало бутон. Чух ясно звънеца. Вратата до подиума за оркестъра се отвори с трясък и в залата влязоха двама стари познайници с автоматични ножове в ръце — козето елече и сомбрерото.

След първата си среща с тях винаги носех пистолет.

Те тръгнаха напред, а аз го извадих светкавично. Това беше едно от многото неща, за които баща ми беше настоявал, че трябва да науча. Бях станал много добър.

Видът на пистолета ги накара да замръзнат сякаш се бяха блъснали в бетонна стена.

— Здравсти, отрепки! — поздравих ги аз. — Обичам да целя капачки на колене. Хайде да опитаме!

С ъгълчето на окото си видях, че Раес посяга към бутилката уиски. Канеше се да ме удари с нея, но го изпреварих и стоварих цевта на пистолета върху озъбеното му лице. Той се свлече зад бара, а аз се усмихнах на двамата черни, които продължаваха да стоят неподвижно.

— Изчезвайте! — казах аз. — Бързо!

Те изчезнаха от погледа ми, затръшвайки вратата след себе си. Заднишком по стълбата, аз се измъкнах предпазливо навън, готов да посрещна евентуалното нападение, но такова не последва. Излязох сред уличната тълпа.

Все още с памучната фланелка и джинсите тя ме чакаше. Мушна ръката си в моята и ми се усмихна вдървено.

— Заведи ме у дома, красавецо — каза Би Би. — За да обменим някои мисли.

ГЛАВА 5

— Къде? — попитах аз, след като се качихме в колата ми.

— Право напред и после вляво на първия светофар. На следващото кръстовище отново вляво. — Тя сложи ръка на бузата си. — Това копеле едва не ме осакати.

— Не толкова, колкото аз него — отговорих и запалих мотора.

— Истински рицар! До гуша ми дойде от него. Ще напусна.

Стигнах до светофара, свих наляво, забавих скоростта и на първото кръстовище след това отново свих наляво.

— Онази бърлога отдясно — каза Би Би.

По някакво чудо пред занемарената пететажна сграда имаше свободно място, за да паркирам.

— Това ли е?

— Да, красавецо. Това е малката ми воняща дупка.

Тя се измъкна от колата и тръгна нагоре по изпочупените стъпала към олющената входна врата. Отвори я с ритник, тръгна по тъмния коридор, порови малко в чантата си и след като намери ключа, отвори и влязохме. Аз я следвах отблизо.

Влязохме в малка стая, в която имаше походно легло, малък гардероб, маса и стол. Пода беше покрит с прашен, протрит килим. Зад една полуотворена врата вляво се виждаше клозет с баня.

Затворих външната врата и се огледах.

— Тук ли живееш? — попитах аз.

Би Би отиде до леглото и седна отгоре. То изскърца и увисна.

— Става за спане. — Тя сви рамене. — Цялото време, когато не спя, прекарвам в клуба. Седни, красавецо. — Посочи ми стола. — Леглото няма да издържи двама души, така че не храни напразни надежди.

Седнах на края на стола и я изгледах.

— Защо искаш да намериш Стела? — попита тя.

— Не искам да намеря нея — отговорих аз. — Искам да намеря Джони Джаксън, който според мен й е син.

Тя прокара пръст по шева на джинсите си.

— Защо смяташ, че Стела е имала син?

— А не е ли така?

Тя се изкиска весело.

— А защо искаш да намериш Джони Джаксън?

— Наследил е фермата за жаби на дядо си. Един човек иска да я купи. Без негово съгласие това не може да стане.

— Много ли струва тази ферма?

— Достатъчно. Слушай, сладурче, хайде да не губим излишно време. Ако намеря Стела, ще мога да намеря Джони и да приключа с тази дреболия. Знаеш ли къде мога да я открия?

Тя попипа брадичката си. Сега на нея личеше малка синина.

— До гуша ми дойде от Еди. Смятам да напусна. Какво ще стане, ако ми дадеш сто долара? Ще ми трябват пари, докато се устроя.

— Защо трябва да ти давам сто долара?

— Защото ще ти кажа за Стела и Джони и най-накрая ще можеш да си починеш.

Извадих портфейла си, измъкнах двадесет долара и ѝ ги подадох.

— Това за какво е? — попита тя, но ги прибра.

— Започвай да ми разказваш, сладурче. Ако ми кажеш каквото искам, ще получиш и останалите.

— Стела умря от свръхдоза. Вземаше хероин от месеци. Затова Еди я изхвърли.

— Еди ми каза, че я е блъснала кола и шофьорът е избягал.

Тя кимна.

— Разбира се, че ще ти каже това. Много е чувствителен на тема наркотици.

— Стела от него ли вземаше дозите си?

— Не съм казала такова нещо, нали? — Очите ѝ станаха ледени.
— Стела е мъртва.

— Ти познаваше ли я?

— Естествено. Тя ме въведе в занаята. Сега работя на нейното място.

— Казвала ли ти е, че Джони ѝ е син?

— Да.

— Казвала ли ти е кой е бащата?

— Този отговор струва още двадесет долара.

Дадох ѝ още една банкнота.

— Каза ми, че бащата на Джони бил войник във Виетнам.

— Бяха ли женени?

Тя направи гримаса.

— Кой се жени в днешно време?

— Говорила ли ти е за сина си?

— Не много често, но понякога, особено когато се друсаше, го правеше.

— Какво ти е казвала за него?

— Че е избягал, когато е бил малък, и че много се радва, задето го е направил.

— А каза ли ти защо?

— Той ѝ пречеше. Имаше приятели, които не обичаха наоколо да има деца. — Тя кимна замислено. — Мога да я разбера.

— Тя знаеше ли, къде е отишъл Джони?

— Какво я интересуваше? Отишъл си беше и толкова.

Засега не се придвижвах напред особено бързо.

— Ти виждала ли си Джони?

Тя ми се усмихна хитро.

— Много време ти отне, докато се сетиш да ме питаш това и мога да ти кажа, че отговорът струва поне шестдесет хиляди долара.

Инстинктивно чувствах, че ще попадна на златната жила. Какво бяха някакви си петдесет долара за агенцията? Вгледах се в изтънелия си портфейл, намерих петдесетачка и ѝ я дадох.

— Повтарям въпроса си. Срещата ли си някога Джони?

— Преди два месеца, в деня, преди Стела да умре.

— Хайде, сладурче — подканих я нетърпеливо. — Разкажи ми за това.

— Дай ми една цигара.

Извадих пакета си, дадох ѝ цигара, запалих една и за себе си и зачаках.

— Аз и Стела бяхме в клуба. Нямахме никой друг. Беше мъртво време. Еди беше в офиса си. Приказвахме си. — Би Би направи гримаса. — След това влязоха двама. Срещата съм много обратни, но тези двамата наистина си заслужаваше да се видят. Единият беше негър. Той беше мъжкарят. Другият беше неговото момче — хубаво, русо, цялото в мъниста и гривни, просто да ти изтекат очите. Черният

остана на входа. Хубавото момче дойде при нас. Ситни крачки, с разлюлени бедра... Няма какво да ти разправам. — Тя отново направи гримаса. — Мразя педерастите. Пречат на занаята ни. Сега са навсякъде, като ракови тумори. Дойде при Стела и ѝ се ухили. Помислих си, че тя ще го удари, но вместо това се размекна като восък. Не преувеличавам. Беше пребледняла като сняг и едва дишаше. „Здравей, мамо!“ каза тази жертва на аборта с пискливо гласче. „Нямам пари. Дай на заем петдесетачка, моля ти се.“ Тя само седеше и го гледаше и затова аз му изкрещях да върви на майната си. Гласът ми изглежда я извади от унеса ѝ, защото изохка. „Боже мой, Джони! Какво си направил със себе си!“ А той ѝ се ухили насреща. „Хайде, мамо! Виж най-напред какво ти си направила със себе си. Дай ми петдесетачка. Не ми достигат.“ Стела се разплака, а той посегна към чантата ѝ и тъкмо я отваряше, за да си вземе парите, аз лиснах кока колата си в лицето му. А той отскочи назад и се развика: „Изцапа ми дрехите!“ Тогава налетя черният. Помислих си, че ще ме убие, но той само сграбчи Джони за ръката и го измъкна навън. Стела стана и отиде в стаята си, все още разплакана. Тогава я видях за последен път. Оказа се, че е взела тройна доза.

Късчетата от мозайката продължаваха да застават по местата си. Джони Джаксън, синът на Мич Джаксън — пласъор на наркотици и герой от войната, беше хомосексуалист. Това обясняваше защо момичетата от училището в Сърл не са можели да го впечатлят и защо всички, които го познаваха, казваха, че бил приятно момче, но „мекушав“. Имах чувството, че най-накрая съм се добрал до нещо съществено.

— Знаеш ли къде мога да го намеря?

— Може да е навсякъде. Не, не знам. И не ме интересува къде е. Слушай, красавецо, време е да тръгвам. Какво ще кажеш за останалите десет долара?

— Къде ще отидеш?

Тя сви рамене с ледено изражение на лицето.

— Не знам. „Скин кльб“ ми дойде до гуша. — Втренчи се в мен. — Мислиш ли, че момиче с моята външност и моята пеперудка ще умре от глад?

— Все някъде трябва да отидеш.

— Да, без Съмнение. Може би в Ню Йорк. Някъде, където има живот. Какво стана с десетте долара?

— Сладурче, със стотачка няма да стигнеш далеч. Ню Йорк? Та това е ужасно далеч.

— Десетте долара, красавецо.

— Разкажи ми за Едмундо Раес.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не си полудял? За това влечуго не казвам абсолютно нищо. Хайде, красавецо, казах ти за Джони, май е време да приключваме, а?

— Еди е в бизнеса с опиатите — казах аз. — Няма нужда да ми го казваш. На челото му е написано.

Тя стана, прекоси стаята и застана до вратата.

— Зарежи десетте долара... Махай се.

Погледнах я и изпитах съжаление. Беше красавица, понесена от течението и се бореше, за да оцелее, както толкова много момичета на нейната възраст.

Какво могат да предложат те? Никой не иска от тях нищо друго, освен красивите им тела и желанието им да легнат по гръб в леглото. И никога не им минава през глупавите глави, че с годините постепенно ще изгубят и това. Мъжете търсят млади жени. В момента, със самочувствието, което ѝ даваше прекрасното тяло, Би Би и за миг не можеше да си помисли за времето, когато някое друго хлапе в битката за оцеляване ще я избута надолу по стълбата на похотта и ще я тласне в ръцете на перверзните типове и алкохолиците, които биха грабнали всичко, стига да е с формата на жена.

— Сладурче, помисли малко. Помисли за бъдещето. Напъхваш се в страхотна мръсотия — казах аз. — Стела е била в нея... Не можеш ли да правиш нещо друго... Не това?

Тя ме изгледа продължително с враждебен поглед.

— Върви да дрънкаш проклетите си приказки някъде другаде — каза тя. — Ако на този свят мога да правя нещо добре, това е да се оправям сама в живота. — Посочи ми вратата. — Разкарай се!

Тръгнах си, давайки си сметка, че никакви приказки няма да ѝ повлияят. Никакви приказки не могат да повлияят на днешните хлапета, освен ако сами не искат да слушат.

Тръгнах по мръсния коридор и чух как вратата ѝ се затръшва.

Подкарах надолу по улицата и завих вдясно по първата пряка. След малко видях как една кола потегля и освобождава тясно място за паркиране. Натиснах спирачките и на косъм изпреварих един друг желаещ да го заеме. Заклучих колата и се върнах на улицата на Би Би.

Тълпата по пътя ме блъскаше. Намерих един вход, от който ясно можех да виждам входа на Би Би. Изкачих се по трите стъпала, запалих цигара, подпрях се на вратата и се приготвих да чакам.

Би Би ме заинтригува. Исках да видя накъде ще тръгне.

След десетина минути вратата зад мен се отвори и аз се обърнах. Показа се голям цветнокож самец с оранжева риза и черни копиринени панталони. Миришеше на евтин одеколон. Мина покрай мен, направи две крачки напред и спря. Обърна се и ме изгледа заплашително с кръвясалите си очи.

Аз го погледнах като ченге.

— Искаш ли нещо, бели човече? — попита ме с дрезгав глас.

— Ако искам нещо, черни човече — отговорих му, — няма да го искам от теб.

Той стегна внушителните си мускули и копчетата на ризата му се изопнаха.

— Разкарай се, бели човече — изръмжа той. — Да те няма!

Разкопчах копчето на сакото си и леко открих кобура на пистолета.

Той се втренчи в него, после в мен и се усмихна.

— Че защо не каза че си ченге, а, шефе? — каза той и тръгна с бързи крачки през тълпата като булдозер, който рине пръст.

Закопчах сакото си отново, хвърлих фасата си на уличното платно над главите на минавачите и продължих да чакам.

Изминаха още двадесет минути и търпението ми бе възнаградено.

Появи се Би Би, огледа се вляво и вдясно и тръгна надолу по улицата. Мислех си, че ще тръгне с куфар, но багажът ѝ се състоеше само от една чанта, метната през рамо. Оставих я да вземе малко преднина и тръгнах след нея. Всичко друго, но нямаше вид на човек, който се кани да напусне града.

Беше ми трудно да не я изпусна от поглед, докато си пробивах път през тълпата. След малко Би Би изведнъж зави вдясно и за момент

престанах да я виждам. Втурнах се покрай една група мексиканци, които спореха, както само мексиканци могат да спорят, и успях да я зърна в другия край на улицата. Тъкмо се качваше в един линкълн. Колата ме изненада. Изглеждаше нова, боята ѝ блестеше — светлосиня с подвижен покрив. Заобиколих една дебела жена, натоварена с пазарски чанти и чух колата да потегля. Все пак бях достатъчно близо, за да видя регистрационния номер, преди да завие зад ъгъла.

Записах го в бележника си и тръгнах към апартамента ѝ. Влязох във входа, преминах през мръсния коридор и бутнах вратата ѝ. Очаквах да бъде заключена, но не беше — отвори се с едно докосване.

Търсих в продължение на пет минути, но не открих нищо. Гардеробът беше празен. Чаршафите на леглото бяха мръсни. Банята, в която се забавлявах три тлъсти хлебарки, изглежда не беше използвана от месеци. Стигнах до заключението, че Би Би ме е преметнала. Тази окаяна стая със сигурност не беше жилището ѝ.

Върнах се в агенцията и влязох при Чарлс Едуардс — лешоядът, който зорко следеше разходите на всички детективи. След кратък и остър спор с него аз отново напълних портфейла си и му обещах да му представя подробен отчет за начина, по който съм похарчил парите на агенцията.

Чък Барли го нямаше. Затворих се в кабинета и се обадох на шефа на пътната полиция в града. Вече се бях запознал с него и тъй като агенцията помагаше на полицията, полицията също помагаше на агенцията.

— Лу — казах аз, когато чух гласа му. — Искам да разбера на чие име е регистрирана кола линкълн с номер РС40008.

— Чакай малко.

Докато чаках, започнах да драскам върху един лист хартия и да си мисля за Би Би. Защо ме заведе в онази вмирисана стая? Наистина ли смяташе да напусне „Скин кльб“? Как така караше толкова скъпа кола, а пък ми измъкна сто долара? Може би не беше нейна? Открадната, взета на заем?

— Дърк — обади се Лу след малко. — Колата е регистрирана на името на мисис Филис Стобарт. Адресът е булевард „Бродхърст“ номер четиридесет и осем.

— Благодаря ти, Лу — казах аз и затворих.

Придърпах пишещата машина към себе си и написах подробния отчет за Едуардс. Надявах се да остане доволен.

Вратата се отвори и влезе Чък Барли.

— Пак ли ти! — Той седна зад бюрото си. — Този път имам нещо за теб.

Отвори чекмеджето си и ми подаде лист хартия.

— Няма сведения Мич Джаксън някога да се е женил, но раждането на Джони Джаксън е регистрирано. Майка му е Стела Джаксън. Може и да са били женени, но по-вероятно е да не са. — Чък ми подаде копие от акта за раждане. От него не се разбираше нищо повече от това, което вече ми беше казал. Баща — Митчъл Джаксън, майка — Стела Джаксън. Роден в Маями, „Гроув Лейн“ номер 22.

— Благодаря ти, Чък. Каж ми, попадал ли си някога на капитан Хари Уедърспун, от отдела за борба с наркотиците в армията?

— Още ли се ровиш в наркотиците?

— Отговори ми.

— Виждал съм го веднъж. Проверяваше момчетата. Отделяше овцете от козите. — Чък направи физиономия. — Не ми хареса особено.

— Защо?

Той сви рамене.

— От завист, предполагам. Стори ми се, че разполага с твърде много пари. Един от типове, които имат богати родители. Надуваше се. Даден човек или ти харесва, или не. На мен той не ми хареса.

— Чък, можеш ли да свършиш още една дребна работа за мен? Искам да се върна в Сърл. Трябва ми информация за мисис Филис Стобарт. Живее на булевард „Бродхърст“ номер четиридесет и осем.

Той ме погледна изненадано.

— Тя пък какво общо има с Джони Джаксън?

— Не знам. Може би нищо, но искам да я проуча за всеки случай.

— В момента Тери няма никаква работа. Ще го накарам да поразрови. Колко дълбоко?

— Колкото може повече.

— Добре. Естествено, ще искаш резултатите след десет минути.

— Не. Става и довечера. Ще се обадя от Сърл. В девет часа у вас... става ли?

— Не става. Точно по това време смятам да помагам на един много обещаващ екземпляр да се измъкне от роклята си. — Чък надраска някакъв телефонен номер на лист хартия. — Обади се на Тери. Той е още малък, за да ходи по гаджета.

— Ще му се обадя.

Излязох от кабинета и пътъом оставих отчета за разходите си на бюрото на Едуардс. Той говореше по телефона, така че аз му махнах весело и хукнах навън, преди да успее да ме попита каквото и да било.

Качих се на колата и се отправих към Сърл.

Паркирах пред хотел „Скоклива жаба“ и часовникът на църквата удари осем и половина. Шофирането и мислите бяха изострили усещането ми за глад. Изкачих се по стълбите и влязох във фойето. Очаквах да видя Пеги, но на рецепцията нямаше никой. Прекосих го и влязох в ресторанта. Вътре се хранеха и работеха само петима търговски пътници.

Когато ме видя, старият цветнокож келнер Ейбрахам се усмихна и дръпна назад един стол на моята маса.

— Добър вечер, мистър Уолъс — поздрави ме той, когато седнах. — Тази вечер ви препоръчвам пържола с миди.

— Звучи добре — отговорих аз. — И двоен скок с лед.

Докато записваше поръчката ми на тефтера си, аз го попитах:

— Къде е мис Пеги?

Той ме погледна тъжно и поклати глава.

— Мис Пеги нещо не е добре. Днес си почива. — И той повлече крака към кухнята.

Облегнах се на стола, запалих цигара и наредих на стомаха си да прояви търпение.

След десет минути Ейбрахам излезе от кухнята с поднос. Остави чинията и уискито пред мен.

— Харесва ли ви, мистър Уолъс?

— Изглежда добро.

Видях как изражението на лицето му се променя и в старите му очи се появява страх. Огледах се. На вратата стоеше Хари Уедърспун. Видя ме, а аз му се усмихнах широко и му махнах. Той се поколеба за миг, после дойде при мен.

— Здравейте, мистър Уедърспун — поздравих го аз. — Ще вечеряте ли с мен?

— Благодаря, но вече вечерях — отговори той и изгледа Ейбрахам, който сведе глава в поклон и се отдалечи.

— Е, поне изпийте едно кафе — продължих аз. — Искам да поговоря с вас.

Той отново се поколеба, след това дръпна стола и седна срещу мен.

Ейбрахам се дотътри обратно.

— Кафе и бренди — поръча Уедърспун намръщено.

Аз хапнах малко от пържолата и отбелязах:

— Добре готвят тук.

— Да — съгласи се той. Гледаше ме замислено и неспокойно.

— Чух, че се каните да купите хотела, когато умре старият Уайът.

— Още нищо не е решено.

Ейбрахам донесе кафето и брендито.

— Сложи го в моята сметка Ейб — казах аз.

Той кимна и се отдалечи.

Уедърспун отпи от брендито, а аз хапнах още малко от пържолата. Наблюдаваше ме. Оставих го да чака и видях как го обзема нетърпение.

— Как върви разследването? — понита той неочаквано.

— Бавно. Разговарях с полковник Джеферсън Хейвърфорд. — Вдигнах рязко глава и го изгледах като ченге. Погледът му трепна, но лицето му остана безизразно.

— Как е полковникът?

— Изпързалихте ме, мистър Уедърспун, нали? Казахте ми, че никога не сте се виждали с Мич Джаксън.

Той изведнъж се отпусна и се усмихна.

— Е, върнах си го. Сега вече сме квит.

Припомних си, че разговарям с бивш специалист от Отдела за борба с наркотиците. Ако исках да науча от него нещо със стойност, трябваше да действам много внимателно.

— Така е — отговорих на усмивката му аз. — Полковник Хейвърфорд ми каза, че сте подготвили заповед за арест на Мич Джаксън. Разполагали сте с доказателства, че пласира наркотици.

Уедърспун сложи захар в кафето си и сви рамене.

— Точно така. Но положението беше много деликатно. Тъкмо щях да го арестувам, когато стана онова. С полковник Хейвърфорд обмислихме какво да правим и решихме, че е по-добре да скрием обвинението. Държахме го заровено повече от шест години, а сега дойдохте вие и го изровихте.

— Задачата ми е да открия сина на Мич Джаксън. Ако успея да го направя, без да дрънкам скелета на самия Мич Джаксън, нямам нищо против.

Той се втренчи в мен и кимна.

— Хлапето може да е навсякъде. Не завиждам на работата ви.

— Адвокатът ви ще пусне обява. Може и да се добере до някаква следа.

— Чух, че сте разговаряли.

— Разговарям с много хора, мистър Уедърспун. Едва ли трябва да ви обяснявам, че подобно разследване отнема много време и то преди всичко за разговори.

Той допи кафето си и вдигна чашата с бренди.

— Усилията ми се струват доста големи, заради някакво си хлапе.

— Затова ми плащат. А и вие също сте заинтересован, нали?

— Вече не съм. Мислех си да купя фермата на Фред Джаксън, но се отказах. — Той ме погледна с неспокоен поглед. — Обадох се на Бенболт. Не искам да се занимавам повече и не искам да харча пари за това.

— Значи вече не ви интересува дали ще намерим Джони Джаксън?

Уедърспун допи брендито си.

— Не — отговори той и стана. — Е, вече трябва да тръгвам.

— Един момент, мистър Уедърспун. Мич Джаксън трябва да е направил доста пари от наркотиците. Кой го снабдяваше?

— Не знам. — Лицето му стана каменно.

— А как стигнахте до него? С какви доказателства разполагате, че да можете да го арестувате?

— Не мога да разговарям по военни въпроси с един частен детектив — каза той троснато. — Лека нощ.

Той прекоси ресторанта и се изгуби от погледа ми във фоайето на хотела.

Махнах на Ейбрахам да ми донесе кафе. Останах още известно време, докато го изпия, без да преставам да мисля. След това станах, оставих бакшиш за Ейбрахам и отидох до телефонния автомат във фоайето.

На рецепцията дремеше Боб Уайът. Когато влязох той премигна и се събуди.

— Можете да се обадите от стаята си, мистър Уолъс.

Знаех, че ако го послушам, разговорът ми ще мине през централата на хотела, затова само се усмихнах и се затворих в кабината.

Набрах номера, който ми беше написал Чък Барли. Тери О'Брайън вдигна веднага — сякаш беше чакал обаждането ми край телефона.

О'Брайън беше един от младите технически сътрудници, чиито услуги ползваше полковник Парнъл. Той изпълняваше поръчки, провеждаше проучвания, жужеше като пчеличка, изпълнен с енергия и беше толкова амбициозен, че ми се струваше, че може да се пръсне по шевовете.

— Тери, ти ли си? Обажда се Уолъс — казах аз. — Имаш ли нещо за мен?

— Здравсти, Дърк. — Чух шумолене на хартия. — Интересува те Филис Стобарт, нали така?

— Така — отговорих аз, едва сдържайки нетърпението си. — Слушам те.

— През последните два часа се рових в архива на „Хералд“. Фани ми помогна много, но не открих кой знае какво.

Фани Батли, цветнокожото момиче, което отговаряше за архива на вестник „Парадайз Сити Хералд“ винаги ни помагаше. Ако някой от детективите на Парнъл искаше да научи нещо за някой от жителите на града, винаги прибягваше до нея.

— Какво откри?

— Филис Стобарт е жена на Хърбърт Стобарт. Тя е около четиридесетгодишна, а той — четиридесет и пет. Горедолу. Купил е къща на булевард „Бродхърст“. Тежкарска работа... Струва между четвърт и половин милион. Това е станало преди година. Не се знае

откъде са дошли. Той твърди, че е бил търговец в Индокитай. В Сайгон по точно. Успял да продаде всичко, преди да дойдат вьетнамците и се върнал у дома с добри пари. Двамата се движат сред по-ниските кръгове на богатите. Видях снимки. Неговото лице е като на убиец. Един от тези, които са тръгнали от нищо и сега пръскат пари наляво и надясно. Тя е от по-висока класа. Поне така ми се струва от снимките. Къщата им, отново съдя по снимките, е страхотна. Имат три коли. Ролс ройс и ягуар за него. Тя кара линкълн. Поддържат прислуга от четирима. Сега Хърбърт Стобарт се е оттеглил от бизнеса. Играе голф и покер, а тя — бридж. — Тери замълча и попита с надежда: — Как ти се струва това?

— Дотук добре — отговорих му аз, — но искам да знам много повече за жената. Искам да знам откъде е дошла. Имат ли деца?

Тери подтисна отчаян стон.

— Добре. Утре. Ще се заема с това. В архива не се споменаваше нищо за деца. Всъщност, там имаше сведения само за светския им живот.

— Тогава — казах аз, — вземи най-острата си лопата и, по дяволите, продължавай да копаеш!

Затворих телефона.

Излязох от кабината и видях празния поглед на Боб Уайът. Тръгнах към него.

— Чух, че Пеги не била добре — казах аз, когато стигнах до рецепцията.

Той ме изгледа тъжно.

— В болницата е.

— Съжалявам. Зле ли е?

— Има проблем — сви отчаяно рамене Боб. — Казват, че ще могат да й помогнат.

Бледото му лице се сгърчи от болка, но той успя да се усмихне вяло.

— Мистър Уедърспун ще купи хотела. — Той отново сви отчаяно рамене. — Не иска да даде много, но аз повече не издържам. Поне Пеги няма да умре от глад.

Видът на този слаб, тъжен човек, разкъсан от болка, ме потисна.

— Мистър Уедърспун смята да подобри хотела — продължи Боб. — Всички ще трябва да си отидат, освен готвачката. Е, времената се

менят, какво да се прави.

— Мистър Уедърспун купува доста имоти в Сърл — отбелязах аз. Боб кимна и се протегна, за да вземе ключа ми.

— Ще си лягате ли мистър Уолъс?

Аз взех ключа, усмихнах му се и се качих с асансьора до апартамента си.

Замислих се за събитията през деня, за нещата, които ми беше казал Тери О'Брайън, дадох си сметка, че не съм стигнал до никъде, взех душ и легнах да спя.

Заварих Уоли Уоткинс да подрязва розите покрай пътеката към къщата си.

Когато видя, че колата ми се приближава, той се изправи и дойде до портичката, за да ме посрещне. Беше безупречен с белия си костюм и панамената си шапка — сякаш беше изпаднал от страниците на „Отнесени от вихъра“.

— Чудех се, кога ли ще имам удоволствието да ви видя отново — каза той и се здрависа с мен. — Искате ли малко кафе?

— Благодаря, не. Току-що закусвах. — Беше 10:05. — Как е коляното?

— Ту ме боли, ту не. Когато не ме боли, работя по малко в градината.

Спрях, за да разгледам розите.

— Най-хубавите, които съм виждал — похвалих ги аз.

— Говоря им — засмя се Уоли Уоткинс. — Цветята разбират, когато им говориш. Обичат да им правиш комплименти.

Седнахме на сянка в люлеещите се столове. Уоли запали-лулата си, а аз — цигара.

— Е, млади момко, успяхте ли да откриете Джони? — попита той.

— Няма да е толкова лесно — отговорих аз. — Мистър Уоткинс, позволих си да ви обезпокоя, защото искам да поговорим за сина ви.

През лицето му премина сянка.

— А какво общо има той? — Гласът му стана по-рязък.

— Не знам. Аз съм като рибар. Пускам въдицата си в потока и се надявам да улова нещо. Обаждал ли ви се е?

— Не ми се е обаждал, откакто го мобилизираха в армията. Това беше преди десет години и честно казано не желая да ми се обажда. Създаваше ни само неприятности. Ако не беше той с ужасното си поведение, Кити сега щеше да е жива.

— Разбрах, че с Мич Джаксън са били приятели.

— Двама нехранимайковци. Да, струва ми се, че Сид насърчаваше Мич. Сид беше интелигентен, без никакво съмнение. На раменете си носеше глава, но беше много лош. — Уоли свали лулата от устата си, погледна я и поклати глава. — Нито Кити, нито аз успяхме да разберем къде сгрешихме. Обичахме го с цялата обич, на която бяхме способни, а тя никак не беше малко. Просто си беше лош и това е. Още от четиригодишен започна да краде от магазина ни. Можеше да има всичко, което поиска от него, но му беше по-забавно да краде. По-късно започна да краде и от касата. Хванах го и го напердаших, но това не го спря. После започнаха да ходят до Парадайз Сити с моторетката на Мич. Старият Фред му я беше подарил. И там крадяха. Знам, защото наблюдавах Сид. Пушеше цигари и си купуваше дрехи. Все от някъде трябва да е вземал тези пари. И продължаваше все така. Кити не престана да се тревожи и накрая не можа да го преживее.

— Наистина лошо — казах аз. — Не ви ли е писал, докато беше във Виетнам?

— Написа на Кити една-единствена картичка, за да ѝ съобщи, че е пристигнал... След това нищо.

— Имате ли негова снимка, мистър Уоткинс? — Казах това с много безразличен тон.

— Снимка? Да, разбира се. Сега си спомням, че изпрати на Кити и своя снимка с униформа. Малко преди да тръгнат от тукашния лагер. — Той ме погледна въпросително. — Искате ли да я видите?

— Ако няма да ви затрудни. — Усмихнах му се с широка, искрена усмивка. — Просто ловя риба, разбирате, нали?

Той се замисли малко и стана.

— Елате, ще ви я покажа.

Влязохме в подредената всекидневна. Уоли отиде до едно чекмедже и започна да търси в него, а аз отидох до прозореца и погледнах малката градина в задния двор. Тук имаше безупречно окосена ливада и още розови храсти — това бяха кървавочервените рози, които струват толкова много пари в цветарските магазини.

Огледах стаята. На едно малко бюро имаше портативна пишеща машина.

— Пишете ли на нея, мистър Уоткинс?

— Почеркът ми е ужасен. Поддържам връзки със старите си приятели и щадя зрението им. — Той се изправи и ми подаде един пощенски плик. — Ето я снимката на Сид.

Извадих професионално направена, гланцирана, не много голяма снимка — млад мъж с тропическа военна униформа.

Значи това беше Сид Уоткинс — с тесни рамене, късо подстригана черна коса, близко разположени очи, уста почти без устни, къс, тъп нос и бял белег започващ от дясното око и достигащ до брадичката. Ако си го представиш облечен в джинси и мръсна фланела, се получаваше типичния портрет на жесток уличен главорез.

— Никога не гледам тази снимка — каза Уоли и се отдалечи. — На нея прилича на това, което е. Непрокопсаник.

— А този белег?

— Белега ли? Получи го, когато беше петнадесетгодишен. Изобщо не го попитахме за него. Един ден си дойде окървавен и с Кити го превързахме. Бяхме толкова уплашени и ужасени, че изобщо не ни хрумна да го питаме какво се е случило. — Уоли въздъхна. — Бяхме се научили да-не задаваме въпроси. Беше си чисто губене на време.

Прибрах снимката в плика и го сложих на масата.

— Виждали ли сте Джони Джаксън напоследък? — изстрелях въпроса от упор.

Той се вкамени, след това ме погледна.

— Добре ли чух?

— Попитах дали сте виждали Джони Джаксън след смъртта на стария Фред.

Очите му заиграха неспокойно.

— Защо питате това?

— Някой е сложил на гроба му цветя от градината ви. Някой е написал бележка... „Почивай в мир, дядо. Джони.“ Може да е била написана на вашата машина. Джони ли ви се обади да го направите, или сам дойде тук?

Уоли започна да търси лулата си, запали и очевидно не бързаше да отговори. Аз чаках. След това се насили да се усмихне вяло, без да

ме погледне.

— Умна догадка, мистър Уолъс — каза той накрая. — Само че погрешна. Аз сам сложих цветята на гроба. Реших, че Джони би го одобрил, където и да се намира. Идеята беше моя. Старият Фред и аз бяхме близки приятели. Не ми се искаше да го погребат без нито едно цвете, така че откъснах розите и написах бележката. Ако Джони беше тук, сигурно щеше да направи същото. — Отново се насили да се усмихне. — Надявам се, че старият Фред би оценил това, което направих вместо внука му.

Вгледах се в него. Този благ възрастен човек не умееше да лъже. Направи добър опит, само че не успя да ме заблуди.

— Хубава идея — казах аз. — Значи не сте виждали Джони, откакто изчезна?

Той дръпна дим от лулата си, поколеба се и без да ме погледне, отговори:

— Не, не съм.

Вече бях съвсем сигурен, че ме лъже.

— Е, благодаря, мистър Уоткинс. Може би ще се наложи да ви обезпокоя отново.

Оставих го объркан и тъжен, върнах се при колата и подкарах към Сърл.

Когато стигнах до главния път, свих в една отбивка и угасих двигателя. Запалих цигара и се замислих за доклада, който трябваше да представя на полковник Парнъл при завръщането му от Вашингтон. Нямах много време. Оставаха ми само три дни. Бях сигурен, че след като прочете доклада ми, полковникът ще изостави този случай. Най-напред, защото от него нямаше да спечелим никакви пари и след това, защото щеше да се наложи да свалим смокиновия лист, прикрил обстоятелствата около смъртта на Мич Джаксън. Полковник Парнъл не би се съгласил да компрометираме един национален герой и да разкрием, че е пласирал наркотици, а и кой всъщност се интересуваше какво е станало с Джони Джаксън?

Е, аз се интересувах.

Имаше много неясни неща, които трябваше да застанат по местата си, и нямаше как да не призная, че не бях по-близо от откриването на Джони Джаксън, отколкото в началото на разследването си.

Спомних си съвета на баща си — „Синко, когато изпаднеш в безизходица и не знаеш как да продължиш, върни се назад, към квадрат А и може, ако използваш мозъка си, да откриеш нещо важно, което в началото си пропуснал.“

Наистина не знаех как да продължа и затова се върнах към квадрат А.

Фредерик Джаксън, изкарващ прехраната си с развъждане на жаби, беше поискал от полковник Парнъл да открие внука му Джони. Беше платил сто долара, напомняйки на полковника, че синът му Мич, бащата на Джони, е награден с медал за храброст. Полковникът се бе съгласил и бе натоварил с разследването мен.

Бях открил следното — Фред Джаксън беше убит. За да предпази шерифа алкохолик и за да не допусне намесата на щатската полиция, съдебният лекар, доктор Стийд, беше дал заключение, че става дума за самоубийство. Под леглото на Фред имаше тайник, който намерихме празен, където вероятно е държал спестяванията си. Някой беше опразнил къщата, беше взел парите и медала на Мич. След това от местните клюки бях научил, че Мич е бил хулиган и непрокопсаник, и че се е движел с друг себеподобен — Сид Уоткинс, с когото заедно са крали и са устройвали побоища. И двамата са били мобилизирани в армията. Малко след заминаването на Мич, в Сърл пристигнало осемгодишно момче. Търсело дядо си, Фред Джаксън. Момчето, Джони Джаксън, дало на пощальона писмо, адресирано до мисис Стела Коста. Момчето останало при дядо си и ходело на училище, докато станало четиринадесетгодишно. Тогава дошла вестта за смъртта на Мич и за награждаването му с медал за храброст.

След това Джони напуснал училище и никой от малкото хора, които ходели до къщата на Фред, не го е виждал в продължение на цели шест години. Но Уоли Уоткинс е сигурен, че момчето не е заминало. Най-накрая, преди два месеца то наистина е заминало и дядо му се е обърнал към полковник Парнъл с молба да го открие.

През шестте години след смъртта на Мич, Фред Джаксън редовно е получавал писма, изпращани от Маями. Въпреки високото мнение на офицерите за Мич, един сержант, негър на име Ханк Смит, твърди, че той е бил пласъор на наркотици и че е загинал, защото се е опитал да спаси младите хора, от които е получавал доходите си. Смит

беше блъснат от неустановен автомобил. Аз самият бях заплашен от един негр и нападнат от двама главорези.

След това, трябваше да помисля и за Хари Уедърспун — бивш служител на отдела за борба с наркотиците в армията, който тъкмо се канел да арестува Мич Джаксън, когато той умрял като герой. Уедърспун искаше да купи фермата на стария Фред. Беше направил опит да открие Джони с помощта на адвоката си Едуард Бенболт, но след това беше изгубил интерес към сделката. Завещанието на Фред беше формулирано странно — фермата и всичките му пари наследява Мич, а в случай, че умре, трябва да ги получи потомъкът му от мъжки пол, роден в брак или в безбрачие. Така че единствен наследник на фермата и неизвестната сума пари остава на Джони Джаксън. Стела Коста, по всяка вероятност майка на Джони, е работила в нощно заведение със съмнителна репутация, собственост на един мексиканец, Едмундо Раес. Млада стриптизьорка на име Би Би Мансъл, заела мястото на Стела, след като тя напуснала заведението, твърди, че Стела е умряла от свръхдоза хероин и че Джони, синът ѝ, е хомосексуалист, който се движи с черен sameц. Би Би пред очите ми се качи в кола, собственост на Филис Стобарт, която преди една година се омъжила за богат бивш търговец от Сайгон, Хърбърт Стобарт.

Уоли Уоткинс, баща на Сид Уоткинс, виждал Джони редовно, когато той пазарувал от магазина му. Уоли ми каза, че е сложил цветя на гроба на Фред, защото си помислил, че Джони би одобрил това, но не умееше да лъже и бях сигурен, че все още се вижда с младежа.

Всичко това мина през ума ми. Не можех да измисля нищо конструктивно. Все още оставаха доста неща, които трябваше да науча. Тъй като бях доста близо до фермата на Фред Джаксън и до обяд оставаха още два часа, реших да отида и да хвърля още един поглед. Не беше изключено да съм пропуснал нещо важно. Един внимателен оглед, без Бил Андерсън да ме разсейва, би могъл да доведе до някакви резултати.

Запалих двигателя отново и подкарах към къщата на стария Фред. Тръгнах по тесния черен път, стигнах до разширението, оставих колата там и изминах останалото разстояние пеша. След завоя спрях и огледах къщата. Вратата беше открехната. Странната атмосфера, която бях почувствал и първия път отново беше налице — влагата, горещината, квакането на жабите, зловещия вид на постройката.

Почти машинално аз откопчах копчето на сакото си, за да мога да извадя пистолета, ако се наложи. Минах покрай кладенеца и коритото, в което Джони беше прал дрехите на дядо си, след това стигнах до вратата и я бутнах.

Спрях за момент и се вгледах в тъмната всекидневна. Макар и слънцето да беше силно, лъчите му почти не проникваха през мръсните прозорци.

Всекидневната имаше вид на опустошена от вандали. Масата беше останала без крака, прашният килим беше хвърлен настрана. Някой беше къртил стените с брадва и но тях имаше големи дупки. Двете стари кресла бяха изтърбушени и мръсният им пълнеж се търкаляше наоколо като черва на някакво животно.

Прекрачих бъркотията на пода и влязох в спалнята на Фред. Тук също всичко беше обърнато наопаки. Леглото, дюшекът, всичко беше изпочупено и разкъсано — пълнежът на дюшека се валяше като мръсен сняг на пода. Вратите на гардероба бяха отворени. Задната стена също беше кълцана с брадва. Мръсните дрехи на Фред се търкаляха сред другите боклуци на пода. Положението в другата стая беше същото — всичко се търкаляше разкъсано и насечено с брадва.

Избърсах потта от челото си с опакото на ръката и се загледах с празен поглед в опустошението.

Някой беше идвал, за да потърси нещо, решен на всяка цена да го намери. Беше ясно, че е безполезно да се ровя повече.

Излязох навън в жегата. Оглушителното квакане на жабите ми пречеше да мисля.

Реших, че ще трябва да кажа на шериф Мейсън какво съм заварил тук. Опустошението би могло да е дело и на вандали, но се съмнявах. Изглежда някой беше търсил парите на Фред Джаксън. Празната дупка под леглото явно не беше успяла да го убеди, че е закъснял.

Тръгнах по пътя към колата си, но след малко спрях. Изведнъж ме обзе силно желание да Погледна още веднъж жабарника. Понякога ме спохождаха подобни предчувствия, а това беше много силно.

Тръгнах по тясната пътека към блатото и докато го приближавах, все още скрито зад храсталаците, дърветата и бурените, имах чувството, че квакането отеква в самата ми глава.

Чувствах се самотен и смутен. Сложих потната си ръка върху дръжката на пистолета, но от това не ми стана по-добре.

Приблжих водата тихо.

Струваше ми се, че на отсрещния бряг има стотици жаби, цяла армия — зелени, квакащи, с блестящи малки черни очи.

Продължих напред бавно, без да издам нито звук. Жабурнясалото блато поглъщаше огнените слънчеви лъчи на обедното слънце.

Стори ми се, че в средата има нещо като сал, на който седяха десетки жаби.

Приблжих се още повече и дъхът ми секна, защото видях човешка ръка. Не, не беше сал. Беше труп.

Плеснах с ръце и всички жаби мигом изчезнаха във водата. Застанах на самия бряг и се вгледах внимателно в тялото.

На главата му продължаваше да седи голям жабок. Той ме изгледа злобно, после изквака и скочи във водата.

Пред очите ми беше трупа на Хари Уедърспун.

ГЛАВА 6

Позвъних в канцеларията на шерифа от един автомат по пътя.

Обади се Бил Андерсън с делови тон.

— Бил, съобщавам ти, че къщата на Фред Джаксън е обърната наопаки — казах му аз. — Реших, че трябва да знаеш това.

— Обърната наопаки?

— Точно така. Разпердушинена.

Последва пауза, след което Бил попита:

— Извинявай, Дърк, но какво правиш там горе?

— Почувствах се самотен. Падам си по жабите.

Последва още една пауза и той каза:

— Е, добре. Предполагам, че ще е по-добре да дойда да погледна.

— Затова ти се обаждам, Бил. А, и докато си там, кажи на шериф Мейсън и на доктор Стийд също да дойдат. Да вземат линейката и двама мъже с гумени ботуши.

— Какво каза?

— Забравих да ти спомена, че Хари Уедърспун е решил да се изкъпе в блатото с жабите. Изглежда ми умрял и жабите се сърдят. — И затворих.

Върнах се при къщата, седнах на пейката на сянка и зачаках.

Час по-късно по тесния път се зададе колата на шерифа. Караше Бил Андерсън, а Мейсън и Стийд бяха на задната седалка. Отзад видях линейката с двамата негри, които вече бях виждал и още двама мъже с работни комбинезони и високи гумени ботуши.

Всички те слязоха от колите едновременно и аз отидох при тях.

Шериф Мейсън беше малко нестабилен на краката си и дъхът му миришеше на уиски. Доктор Стийд изглеждаше малко по-стар, отколкото беше в действителност, ако това е възможно, и доста разтревожен. Бил Андерсън се пулеше.

— Първо погледнете вътре, господа — казах аз и им магнах към къщата. — Мистър Уедърспун вече не бърза.

Доктор Стийд и шерифът ме изгледаха подозрително и влязоха в къщата.

— Погледни и ти, Бил. Доста добро изпълнение.

Той влезе след двамата. Единият от негрите с линейката ме погледна, изпълнен с надежда.

— Още един клиент ли имаме?

— Точно така — отговорих аз. — И е мокър, така че ако имате гумено покривало ще е добре да го вземете.

Тримата излязоха от къщата.

— Тц-ц-ц! — зацъка доктор Стийд още от вратата. — Какви вандали! Днешните хлапета нямат никакво уважение към собствеността на хората!

— Какво ще кажеш, шерифе? — попитах аз.

Мейсън мигна и поклати глава.

— Да... Вандали.

— Не ти ли се струва, че някой е идвал, за да търси нещо?

— Вандали! — повтори той.

— Какво беше това за Уедърспун? — попита доктор Стийд. — Да не искаш да кажеш, че е мъртъв?

— Бих казал това, но вие може да прецените, че е решил да се пошегува. Ще ви трябва кука за хващане — обърнах се към единия от мъжете с гумени ботуши.

Той ми се ухили.

— Имам. — И извади от линейката дълга кука, като тези, които използват лодкарите. Другият извади голямо гумирано платнище. Поне Бил Андерсън беше помислил за тези неща.

Поведох ги.

Шериф Мейсън имаше проблеми при преминаването по тясната пътека към блатото и се наложи двамата мъже с гумени ботуши да му помогнат.

Жабите отново използваха Хари Уедърспун за понтон. Когато се появихме, всички до една изчезнаха във водата.

Мушнах се в сянката на едно дърво и се подпрях на дънера, докато другите се озъртаха наоколо и зяпаха.

Най-накрая доктор Стийд наруши мълчанието:

— Горкият човек! Ужасно! Добре, момчета. Извадете го.

Двамата негри от линейката разстлаха платнището, а двамата с ботушите нагазиха в блатото и с помощта на куката издърпаха тялото на Уедърспун към брега. Сложиха го върху платнището и се отдръпнаха със скръбни лица назад. Погледнах към тялото оттам, където се намирах. Устните и ноздрите на Уедърспун бяха затлачени с зелен жабуняк. В дясната си ръка стискаше нещо русо и космато, което се бе увило около китката му.

— Боже, Лари! — изпъшка шерифът, направи крачка напред и се втренчи в трупа на Уедърспун. — Какво се е случило?

— Остави ме да помисля, Тим — каза доктор Стийд спокойно. Той се наведе, огледа главата на трупа, след това клекна и се озърна наоколо.

— Нещастен случай, Тим — каза той. — Това е ясно, както е ясно, че имаш нос.

Тъй като носът на шерифа напомняше голям презрял домат, реших, че забележката на доктора е най-малкото нетактична. Застанах до него.

— Какво е стиснал в ръката си? — попитах аз, клекнах и внимателно измъкнах жълтото нещо от дланта на трупа, а докторът ме наблюдаваше с увиснала челюст.

— Това е перука! — възкликнах аз и я вдигнах нагоре, така че косата да увисне права надолу.

И наистина беше перука. Евтина — закрепена върху мрежа. Такава можеше да се купи от всеки супермаркет.

— Това няма значение. Горкият човек е мъртъв.

Шерифът се приближи още повече.

— Сигурен ли си, че е нещастен случай, Лари?

— Разбира се. Погледни това. — Доктор Стийд посочи едно дърво, чиито оголени корени се спускаха към блатото. — На тила му има следа от силен удар. Сигурно се е подхлъзнал, ударил е главата си в тези корени и се е удавил. Не, няма съмнение, че е нещастен случай.

Шерифът въздъхна с облекчение.

— Значи няма защо да викаме щатската полиция?

— Не е необходимо — каза доктор Стийд твърдо и се изправи. — О'кей, момчета. Закарайте този нещастник в моргата. Аз ще дойда след малко.

— Не бързайте толкова — намесих се аз. — По-добре вижте какво има в джобовете му.

— Можем да проверим и в моргата.

— По-добре е пред свидетели, докторе. — Погледнах Андерсън. — Виж какво има в джобовете му, Бил.

Андерсън се поколеба, но тъй като шерифът не каза нищо, клекна до трупа и изпразни джобовете му. В тях нямаше кой знае какво — накиснат пакет цигари, сребърна запалка и портфейл с двеста долара в дребни банкноти.

Андерсън описа нещата и ги предаде на доктор Стийд.

— Значи тази рана се е получила, защото се е подхлъзнал и се е ударил в тези корени, така ли?

Доктор Стийд кимна.

— Няма никакво съмнение в това.

— А не е ли защото някой се е приближил тихо зад него и го е ударил с тъпото на брадва?

Последва дълго мълчание, след което шерифът изръмжа:

— Чу какво каза доктор Стийд! И трябва да знаеш, че той се занимава с тези неща още отпреди да се родиш. Не искам да слушам остроумните ти забележки. А и какво изобщо правиш тук?

— Търся Джони Джаксън, шерифе — отговорих аз. — А ти зададе ли си въпроса, какво е правил тук Уедърспун?

— Смяташе да купува фермата — каза шерифът и се огледа с неспокойни очи. — Предполагам, че е дошъл тук, за да огледа мястото още веднъж. Логично, нали?

— Аха. Дошъл е тук с брадва и е огледал мястото.

Шерифът изсумтя.

— Махай се. И без това нямаш право да си тук. Само създаваш проблеми, дявол да го вземе.

— Задай си въпроса как Уедърспун е дошъл дотук. Пред къщата няма кола. Мислиш, че е дошъл пеша ли?

Обърнах се и тръгнах към къщата. Шерифът и доктор Стийд останаха да гледат след мен объркани.

Предположих, че известно време ще се забавят, докато приберат трупа, така че след като се скрих от погледите им хукнах напред. Стигнах до къщата и влязох. Трябваше да потърся брадвата още първия път — такова опустошение можеше да се постигне само с

брадва. Намерих я след по-малко от две минути, скрита под пълнежа на креслата. Беше с къса дръжка и блестящо острие. Взех я с носната си кърпа и внимателно огледах тъпата ѝ страна, но не забелязах нищо. След това на дръжката забелязах малка пластинка, на която пишеше: „Собственост на Морган & Уедърспун“. Оставих брадвата така, че Андерсън да я види, излязох от къщата и я заобиколих. Под навеса зад нея имаше подпрян мотоциклет марка хонда. Предположих, че е на Уедърспун и че с него е дошъл дотук. Струваше ми се несъмнено, че именно той е опустошил вътрешността на къщата с тази брадва-. Но какво е търсил? Очевидно беше намерил само част от руса перука.

Самата перука не ме озадачаваше. Спомних си, че Ейб Леви беше видял тук някакво момиче с дълга руса коса. Казаха ми, че Джони бил хомосексуалист. Знаех, че някои обратни изпитват желание да се обличат като жени. Джони би могъл да купи тази перука в Сърл и да я слага на главата си, когато старият Фред не е бил наблизо. Може би Леви го е видял с нея.

Това обясняваше тайнственото момиче. Уоли Уоткинс беше прав, когато каза, че момичето, което е видял Леви, може да бъде само Джони. Освен това перуката потвърждаваше думите на Би Би Мансъл, че той е обратен.

Когато тръгнах по тесния път надолу към колата си, изведнъж ми хрумна нещо. Може би Уедърспун не беше намерил само перуката. Може би някой е видял какво е намерил и затова го е убил. Може би това бе същият човек, който беше убил и стария Фред Джаксън.

Качих се на колата и запалих двигателя. Знаех, че трябва да подкарам направо към Маями и да уведомя за всичко това щатската полиция. Но ако направех това, разследването ми щеше да приключи. Полицаяте щяха да поемат всичко в свои ръце. Поколебах се и реших да продължа, докато не си дойде полковник Парнъл. Щях да му дам подробностите и да го оставя той да вземе решението.

Върнах се в Сърл и влязох в снек бара. Беше препълнен. Когато си запробивах път към тезгяха, всички погледи се устремиха към мен и разговорите замряха. Десетината души, които дъвчеха, изведнъж престанаха и Ме погледнаха с надежда.

Поръчах си пилешки сандвичи за вкъщи. Човекът зад бара започна да ги слага в една торбичка.

— Колко жалко за мистър Уедърспун — каза той.

Всички наостриха уши, за да чуят.

— Един ден всички ще умрем — отговорих аз. Не бях изненадан, че новината вече е стигнала до Сърл. Платих за сандвичите.

— Извинете, мистър Уолъс — заговори ме с пълна уста един дребен човек. — Чух, че сте намерили мистър Уедърспун.

— Ако не е бил той, значи някой му е обул панталоните — отговорих аз и излязох.

Отидох до фабриката „Морган & Уедърспун“, оставих колата пред високата порта и през двора стигнах до бараката за обработка на жаби. Вътре заварих Ейб Леви, който пак ядеше боб от консервена кутия. Вонята накара стомаха ми да се обърне. Петте цветнокожи момичета край изпоплесканата маса усилено режиха жаби. Всички те насочиха към мен черните си очи. Ейб ми махна.

Седнах до него.

— Харесва ли ти този боб? Ако искаш вземи от моите сандвичи — предложих му аз и отворих торбичката.

— Хляб? Не, не е за мен — отговори той. — Обичам боб. От двадесет години ям само боб на обяд и я ме виж.

Погледнах го, реших, че бобът не му е помогнал кой знае колко и започнах да ям пилешки сандвич.

— Значи шефът е отишъл до жабарника на стария Фред и се е удавил, а? — попита Ейб и продължи да рови с лъжицата си в консервената кутия.

— Да. Сега какво ще стане с фабриката?

— Това изобщо не ме интересува. И без това смятах да се пенсионирам. Достатъчно бърчи с жаби съм вдигнал през живота си. Имам си хубава жена, хубав малък дом, заделил съм и нещо настрана... Защо ми е да се тревожа за фабриката?

— Уедърспун женен ли беше?

В близко разположените му очи проблесна хитро пламъче.

— Май искате да получите информация, мистър Уолъс.

Потвърдих.

— Е, двадесетачка може да купи колкото за едното ухо.

Нямах време, така че бръкнах в портфейла си и извадих пет долара.

— Да видим какво разбираш под „колкото за едното ухо“.

— Та какъв беше въпросът? Дали шефът е бил женен, така ли?

— Хайде Ейб, не се прави на интересен. Ще получиш двадесетачката си, ако ми кажеш нещо, което си струва. Женен ли беше Уедърспун?

— Не, но не беше и монах. Забавлявах се с Пеги Уайът. Тя си мислеше, че ще се ожени за нея, но той не е от тези, които се женят. Тя затова започна да пие.

— Кой ще наследи фабриката?

— Предполагам, че никой. Уедърспун беше самотник. — Ейб хапна още малко боб. — Тази фабрика струва доста пари. Когато шефът пое всичко от стария Морган, започна да произвежда консервирани бутчета. Това, заедно с поръчките на ресторантите, му носеше доста пари.

— Консервирани бутчета? Не знаех, че консервирате бутчета — казах аз и наострих уши. — Мислех, че само ги замразявате.

— Мистър Уолъс, жените в наше време са дяволски мързеливи. Хранят мъжете си с консерви. Не че имам нещо против консервите. Аз самият се храня с консервиран боб.

— Значи произвеждате жабешки консерви...

— Моята работа беше да докарвам жабате. Ей там ги консервират. Една оправна млада негърка се занимава с това още откакто шефът пое фабриката. Има и две помощнички. — Той ме изгледа и попита: — Искате ли още, мистър Уолъс?

— Ако искаш да получиш и другите петнадесет долара, ще трябва да ми кажеш още — потвърдих аз.

— Той довърши боба, вгледа се в празната кутия, оригна се и каза:

— Шефът беше истински кучи син. И сълза няма да пророня за него. Само парите го интересуваха. Имаше някаква шашма. — Той ме погледна и продължи: — Иначе защо му беше всеки четвъртък да ходи някъде с тази хонда и да се връща с кожена чанта на багажника? Често го виждах да тръгва и когато разтоварвах, да се връща. А и един мексиканец идваше от време на време. Двамата се спотайваха в кабинета на шефа. Имаше някаква шашма.

— Какъв беше този мексиканец?

Ейб сви рамене.

— Намръщен тип с малки мустачки. Идваше всеки месец. Идваше и един с ягуар. Него го видях само веднъж. Камионът нещо се беше повредил и останах, за да го поправя. Само го зърнах, но ми стана чудно кой ли е. Крещеше нещо на шефа.

Дадох му още десет долара.

— Какво му крещеше?

— Не помня точно, мистър Уолъс. Нещо за пари. Крещеше за плащане. След това утихна. Не ми беше интересно. Искях да свърша с камиона колкото се може по-бързо.

— Как се казва негърката, която се занимава с консервите? — попитах аз.

— Клой Смит. Смятате ли да говорите с нея, мистър Уолъс?

— А защо не?

— Не ѝ предлагайте пари. За негърка е много горда.

— Добре, Ейб. — Аз се разделих с още пет долара. — Ако нещо ми дойде наум ще ти се обадя пак.

Оставих го и отидох в другата барака в далечния край на двора.

Бутнах вратата и влязох в дълго тясно помещение. Край прозореца имаше маса, върху която бяха наредени празни консервени кутии. В другия край имаше електрическа готварска печка, два големи казана и фритюрник.

В ъгъла видях машина за затваряне и купчина капаци.

От съседната стая дойде висока негърка и ме огледа. Беше наистина красива — с черна като абанос кожа, стройна, с гърди като ананаси. Беше с блуза на червени и бели цветя и памучни панталони. На главата си носеше кърпа в същите цветове. Прецених, че е някъде към тридесетте.

— Мис Смит? — попитах аз и ѝ се усмихнах приветливо.

Тя излезе от сянката и застана в слънчевата светлина, влизаща през прозорците.

— Затворено е — отговори негърката с гърлен, мелодичен глас.

— Искам да ви задам един-два въпроса — казах аз. Казвам се Дърк Уолъс.

Тя кимна.

— Предполагам, че няма нужда да ви казвам лошата новина, мис Смит. В Сърл всякакви новини се разчу-ват бързо.

Тя кимна отново.

— Познавахте ли Джони Джаксън?

— Не.

— Знаете ли, че се опитвам да го открия?

— Знам.

— Мис Смит, може би ще можете да ми помогнете. Мистър Уедърспун искаше да купи фермата на стария Джаксън. Знаех, че продава замразени жабешки бутчета на ресторантите, но не знаех, че произвежда и консерви.

Тя ме погледна замислено.

— Какво общо има това с Джони Джаксън?

Усмихнах ѝ се окуражително.

— Не знам. В моята професия човек трябва да ходи насам-натам и да събира информация. Понякога, макар и не много често, това помага. Много консерви ли продаваше мистър Уедърспун?

— Не много. Продаваме около петстотин на месец, но той казваше, че това е само началото. Миналия месец продаде петстотин и дванадесет. Предполагам, че е знаел какво прави.

— Ще ми кажете ли как приготвяте консервите?

Тя сви рамене и прибра една черна къдрица под кърпата на главата си.

— Вземаме бутчетата от другата барака. След това ги пържим в олио и ги консервираме. После само трябва да се претоплят и са готови за ядене.

— И това е всичко?

— Не съвсем. Мистър Уедърспун измисли някакъв специален сос, който върви с бутчетата. Слага се в специално пликче вътре в кутията. Съставките са негов патент. Приготвя се бързо. Праха се изсипва в тиган, добавя се малко вода, мляко и бяло вино и се готви три минути.

— Звучи добре — отбелязах аз. — Винаги съм търсел храна, която се приготвя лесно. Можете ли да ми продадете една такава консерва, за да я опитам?

Тя поклати глава.

— Не. Нямам. Мистър Уедърспун беше много стриктен за консервите. Винаги слагаше пликчетата със соса сам и стоеше край мен, когато запечатвах кутиите. Имаше списък на клиенти, които ги получаваха всеки месец по поръчка. Тези кутии заминаваха в специален камион.

— А не мога ли да си купя от някой магазин?

— Не. Получаваха ги само клиенти със специални заявки. Мистър Уедърспун казваше, че нямаме достатъчно голям капацитет, за да снабдяваме търговците на дребно. Скоро сме щели да разширим производството.

Започвах да виждам светлина в края на тунела.

— Благодаря, мис Смит. А какво ще стане сега с фабриката?

Тя сви рамене.

— Не знам. Предполагам, че ще трябва да си намеря друга работа.

— За умно и хубаво момиче като вас това няма да е проблем. Може би мистър Уедърспун е имал някой помощник, който да продължи бизнеса му?

— Имаше един мексиканец, който идваше често, но не знам дали са работили заедно. Може да е бил само клиент.

— Струва ми се, че го познавам. С тънки мустачки, нисък, с широки рамене?

Тя кимна и ме погледна замислено.

— Има ли още нещо? Искам да си вървя у дома.

— Съжалявам че ви задържах, мис Смит. Само още нещо. Къде живееше мистър Уедърспун?

— Над офиса има апартамент.

— Не беше ли женен?

— Не.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, мис Смит. — Усмихнах ѝ се широко, приятелски и излязох. Когато пресичах двора, погледнах към постройката, в която беше офисът. На горния етаж имаше четири прозореца.

Върнах се в хотела. На рецепцията заварих Боб Уайът. Имаше вид на човек, който скоро ще умре.

— Тъжни новини — казах аз и заставах пред него.

Той се насили да се усмихне.

— Човек предполага, Господ разполага.

— Все ще намериш купувач за хотела. Не е свършил света.

— Не се притеснявам за себе си. Непрекъснато мисля за Пеги.

— Как е тя?

— Казват, че ще се оправи. Дават ѝ някакви лекарства. — Той ме погледна тъжно. — Чувства се самотна. Не мога да оставя хотела и да ѝ отида на свиждане.

— Мислиш ли, че би се зарадвала, ако някой я посети? Днес следобед нямам какво да правя. Мога да ѝ занеса цветя и да побърбам с нея.

Лицето му просветна.

— Наистина ли? Би било чудесно, мистър Уолъс. Не мога да помоля никого другого, а и тя изглежда ви хареса. Тукашните жени не я одобряват.

— Остави на мен. Ще отида веднага. Къде е болницата?

Той ми обясни как да стигна дотам. Беше на около половин миля от Сърл.

Въоръжих се с букет доста увехнали цветя и последния бестселър на Джудит Кранц, и отидох. Заварих Пеги седнала на една тераса, сама, вперила поглед в боровата гора насреща.

Тя се втренчи в мен и лицето ѝ просветна.

— Боже, Дърк, каква изненада!

— Как е момичето? — попитах аз и сложих книгата и цветята на масата до нея.

— Ще се оправя. Вече прескочих най-лошото. Доктор Ванс каза, че утре ще ме изпише.

— Така ли? Бързо си се оправила.

Тя се засмя.

— Аз не съм алкохоличка, макар и да се държах като такава. Страдам от любов.

Седнах до нея.

— Това е добра новина. Как е любовното страдание?

— Преди два часа сестрата ми каза, че е умрял. — Пеги ме погледна в очите. — Дори не можах да се разплача. Трябва да съм била побъркана.

— На твоите години и аз едва не загубих главата си по едно момиче — излъгах аз. — Доста време мина, докато се съвзема, но

накрая се съвзех.

— Как е татко?

— Когато се върнеш, ще е по-добре. Сега преживява тежки моменти без теб. Целият хотел лежи на неговия гръб.

— Предполагам. Горкият татко! Толкова е смел! Утре ще се прибера. Ще му кажеш ли?

— Разбира се.

— Значи няма да продадем хотела?

— Все ще се намери друг кандидат.

Тя кимна.

— Искам да се махна от Сърл. Тук хората не ме обичат.

— Говори с Уилис Полак. Той може да намери купувач.

— Да. Но при всички случаи ще изчакам да си отиде, татко. —

Тя извърна лице. — Не му остава много време.

— Пеги, може би ще успееш да ми помогнеш. Колкото повече търся Джони Джаксън, толкова по-заплетено става всичко. Искаш ли да ми разкажеш за себе си и Уедърспун?

— Какво общо има Хари с Джони? — тя ме изгледа озадачено.

— Не знам — отговорих както обикновено. — Аз съм като рибар. Пускам въдицата си и чакам някоя риба да се закачи. Кога го срещна за първи път?

— Преди около две години. Дойде в хотела и искаше да склони татко да му го продаде. Нещо у него ме привлече. — Тя вдигна отчаяно ръце. — Дърк, момичетата понякога са ужасни глупачки.

— Мъжете също.

— Може би. Както и да е. Паднах си по Хари. В началото той не ме забелязваше. След това започна да проявява интерес. Една вечер татко не се чувстваше добре и си легна. Хари дойде и поиска да му покажа най-добрата стая. — Пеги се усмихна с горчивина. — Е, идеята ми допадна. Можеш да си представиш какво се случи, нали? — Тя се замисли, усмихна се и продължи: — Наистина ме възбуждаше. Бях спала с много мъже, но Хари знаеше как да го прави по-добре от всеки друг. Толкова си загубих ума, че не можех да мисля за нищо друго, освен за следващия път, когато ще бъдем заедно. Беше опасно, ако татко е наблизо, така че ми предложи да ходя у тях. На пет минути пеша е. Апартаментът му над офиса е приятен. Срецахме се три пъти седмично. Не можех да му се наситя. След това почувствах, че

охладнява. Идваше в ресторанта, усмихваше ми се и казваше, че имал работа, така че да не ходя при него. — Пеги затвори очи, след това сви рамене. — Толкова го исках, че изпивах и една голяма чаша джин, лягах си и плачех, докато полудея. Боже! Каква глупачка съм била!

— Случва се — казах аз. — Случва се непрекъснато.

— Сигурно е така. — Тя сви рамене. — Слава Богу преодолях го. Сега се радвам, че стана така... Напоследък го виждах по веднъж в месеца и продължавах да пия.

— А защо се радваш, Пеги?

— Имаше нещо при Хари... трудно ми е да обясня. Мисля, че се беше забъркал в някаква нечестна игра. Случвало се е да сме в леглото и телефонът да иззвъни. Той ставаше и слизаше долу в офиса. След като фабриката вече е затворена. Няколко пъти се случи да се разкрещи, сякаш е много ядосан. После изглеждаше побеснял... направо жесток. Тогава ми казваше да си вървя. Твърдеше, че имал работа, а веднъж, когато се възпротивих, стана направо ужасен! Уплаших се.

— Сега можеш да го забравиш — казах аз. — Той излезе от живота ти.

— Затова се радвам.

— Каза, че се е забъркал в някаква нечестна игра. Защо реши така?

— Не съм пълен идиот. Защо ще вдига телефона в два часа посред нощ и защо след това ще ме изхвърля навън под предлог, че има работа? Освен това и онзи камион, който дойде в три часа сутринта...

— Какъв камион, Пеги? — попитах с колкото се може безразличен тон.

Тя се поколеба и сви рамене.

— Е... Хари е мъртъв. Какво значение има вече? — Всичко това се случи, когато бях побъркана по него. Предполагам, че съм прекалявала с пиенето. Той дойде в ресторанта в деня, в който обикновено се виждахме и каза, че вечерта е зает. Дърк, аз копнеех за тази среща, мечтаех си за нея! Исках да ме прегърне и да ме мачка, докато се разпищя. Изгарях за него! — Пеги ме погледна. — Защо ли ти приказвам всичко това?

— Казват, че изповедта е полезна за душата — отговорих аз и ѝ се усмихнах.

— Боже! Ти си в състояние да накараш да се разприказва и някой пън.

Изречението на лицето ѝ изведнъж се промени и се уплаших да не би да изгубя доверието ѝ.

— Пеги, това е много важно за мен. Разкажи ми за онзи камион.

Тя погледна увехналите цветя на масата и ги докосна. Бяха прецъфтели рози и магнолии.

— Никой досега не ми е подарявал цветя.

Овладях нетърпението си.

— Ще ти подаряват тепърва. Още си много млада.

Тя дръпна ръката си от цветята и започна да опипва книгата.

— Пеги! — казах аз нетърпеливо. — Разкажи ми за камиона!

— Добре. Когато онази нощ Хари ме заряза, аз се напих. След това, както си лежах в леглото, си помислих, че може би е намерил някоя друга. Реших да разбера. Облякох се и отидох във фабриката. Вече минаваше полунощ. Портата беше отключена. Прозорците на апартамента му светеха. Предполагам, че няма да разбереш... Желаях го ужасно много... И джина... Бях-загубила ума си. — Тя ме погледна замислено.

— Разбирам те напълно.

Пеги сви рамене.

— Не зная. Лесно е да се каже. Както и да е... — Усмихна ми се. — Понякога се чудя дали изобщо е възможно един човек да разбере друг човек.

— Поне може да се опита. — Само това ми дойде наум да кажа.

— Няма значение. Бях сигурна, че горе при него има друга жена. Искях да видя коя е. Колкото и да бях пияна, нямах смелост да нахълтам в стаята му. Вече се страхувах от него, макар и да копнеех за любовта му. Скрих се зад едни бъчви, които воняха на жаби, и зачаках. Чаках три часа и започнах да изтрезнявам. Изведнъж се погледнах отстрани — клекнала зад някакви вонящи бъчви и разкъсвана от ревност... Колкото повече изтрезнявах, толкова повече си давах сметка каква глупачка съм и колко Хари не заслужава да се измъчвам заради него. Тъкмо щях да си тръгна, когато дойде този камион. Свирна с клаксона, един човек излезе и отвори портала. Камионът влезе и

човекът затвори. Беше тъмно. Виждах само силуета му. След това вратата на офиса се отвори и излезе Хари. На светлината от лампата видях и другия, който излезе от кабината. — Пеги потрепери. — Тези двамата наистина ми изкараха акъла! Единият беше окичен с мъниста, а другият имаше голяма черна шапка. Бяха негри. Единият носеше някакъв елек, стори ми се, че беше от козя кожа. Изглеждаха странно. Влязоха след Хари в офиса и в продължение на двадесет минути товариха на камиона някакви малки кутии. Работеха много бързо, но кутиите бяха стотици. Когато натовариха всичките, двамата негри отново влязоха в офиса. Оттам, където се бях скрила, можех да виждам какво става вътре. Хари им даде пари. След това двамата се качиха на камиона и потеглиха. Хари затвори портала, заключи и се качи в апартамента си. След малко угаси лампата. — Пеги взе цветята и помириса магнолиите. — Чувствах се като пълна глупачка. Нямах никаква жена и се оказах заключена във фабриката. Обиколих покрай оградата и видях една малка врага отзад. Ключалката беше много ръждясала. Успях да отворя и да се прибера у дома.

— Каква нощ, а? — казах аз.

— Ето затова си мисля, че се беше забъркал в нещо — тя ме погледна в очите. — Тази история говори ли ти нещо, Дърк?

— Е, той е мъртъв — отговорих. — Забрави го, Пеги. Разкажи ми за себе си.

През следващия половин час слушах за неизбежните съмнения и надежди на едно младо момиче. Бях се научил да бъда добър слушател. Знаех, че има нужда да говори за себе си и казвах каквото трябва, когато трябва.

Най-накрая тя изпусна парата и ми се усмихна.

— Досега с никого не съм разговаряла така, както с теб. Извинявай, ако съм те отегчила.

Ухилих ѝ се.

— Всичко ще се оправи, Пеги — окуражих я аз. — Ще имаш и други неприятности, но ще се справиш с всичко. Говори със стария Уилис Полак. Ще намери купувач за хотела, но преди това се върни и помагай на баща си.

— За първи път срещам мъж, който да ме разбира така, както ти, Дърк! — каза тя в отговор.

След това си тръгнах и умът ми трескаво смилаше чутото от нея.

Върнах се в хотела и казах на Боб Уайът, че дъщеря му е добре и че ще се върне на следващия ден. Тази новина го подмлади поне с пет години.

На вечеря изядох чудесна порция задушени миди. След това се качих в стаята си, пуснах телевизора и изгледах повторението на някакъв уестърн с много динамика. Когато филмът свърши някъде към 22:45, взех силното си джобно фенерче, проверих пълнителя на пистолета и слязох във фойето.

На рецепцията дълбоко спеше старият Ейбрахам. Двама търговци обсъждаха сделките си. Когато излязох на опустялата улица, те дори не ме удостоиха с поглед. Сърл си легаше рано.

Канцеларията на шерифа бе потънала в тъмнина. Светеха само няколко слаби улични лампи. Нататък беше тъмно.

С бърза крачка, като се движех в сенките, стигнах до фабриката на Уедърспун. Тръгнах по тясната пътека покрай стената, докато намерих вратата, за която ми каза Пеги. Спрях и се ослушах. Чувах ръмженето на колите по шосето в далечината. Всичко останало беше замряло в тишина. Вонята на жаби беше надвиснала в топлия, влажен въздух.

Натиснах вратата и тя се отвори. Влязох в двора. Всички постройки, включително и офисът на Уедърспун бяха тъмни.

Голямата луна осветяваше двора и хвърляше причудливи сенки.

Пресякох двора, заставах пред вратата на офиса и натиснах дръжката. Не очаквах да се отвори, така че не бях разочарован. Светнах с фенерчето и видях, че има три ключалки — горе, по средата и долу. Тази врата не можеше да се отвори със сила. Заобиколих отзад и видях още една врата. Тя също беше заключена солидно.

Отстъпих назад и огледах постройката. Имаше малка, наклонена стряха, балкон, към който водеха прозорците на жилището, и след това беше покривът. Върнах се в двора. Огледах се наоколо и след малко намерих къса стълба, захвърлена в тревата край една от бараките. Взех я и я занесох зад постройката с офиса. Опрях я на стената и се изкачих на стряхата. Оттам прекрачих парапета на балкона. Единият от прозорците беше полуотворен. Бутнах го, за да се отвори широко и се ослушах. Прекрачих го и с помощта на фенерчето огледах голямата

добре мебелирана спалня. В леглото преспокойно можеха да спят трима души. Представих си как Пеги е лежала на него и е предлагала хубавото си тяло на Уедърспун. Прекосих стаята, отворих вратата и се озовах в тъмен коридор. Отворих още една врата и влязох във всекидневната — също добре мебелирана, подредена и чиста.

Не ме интересуваше жилището на Уедърспун. Исках да сляза в офиса му. Намерих стълбите, слязох долу и осветих солидната врата, зад която знаех, че е той. Беше заключена и отново не беше от онези, които могат да се отворят със сила.

Отчаян се върнах горе в апартамента. Влязох в спалнята и отворих големия гардероб срещу леглото. Дрехите на Уедърспун висяха в стройни редици. Отне ми известно време, докато проверя джобовете на няколко костюма, но не открих нищо. Проверих и чекмеджетата — бяха пълни с ризи, бельо, чорапи. Нямах нищо интересно за мен.

Най-накрая, след половин час търпеливо търсене, се сетих да отворя малкото чекмедже на нощното шкафче. Вътре имаше няколко презерватива и ключ. Изпълнен с надежда, слязох долу при заключената врата и опитах да я отключа. Успях и влязох в Офиса. Отидох до голямото бюро, зад което седеше Уедърспун, когато го видях за първи път. Всички чекмеджета бяха заключени. Седнах на стола и огледах внимателно ключалките. Само професионалист можеше да се справи с тях.

Отдалечих се от бюрото, видях една врата и през нея влязох в малка стаичка. В нея имаше висока чак до тавана стоманена врата. Беше заключена със стоманен лост и катинар. Освен това имаше още две ключалки. При липса на ключовете можеше да я отвори само динамит.

„Е — казах си, — поне опита.“ Бях се надявал Уедърспун да не е взел първокласни мерки за сигурност.

Нямаше смисъл да оставам повече. Трябваше да подходя по друг начин. Какъв точно трябваше да бъде той, в момента нямах никаква представа.

Изгасих фенерчето и се приближих до единия голям прозорец. В този момент чух гласове. След това порталът се отвори и в двора влезе камион. Последва го кола, която спря до него.

Луната светеше силно и можех да видя камиона и колата съвсем ясно.

От колата слезе нисък, набит човек. Познах го — беше Едмундо Раес. От камиона излязоха още двама познати — Сомбрерото и Козето елече.

Бързо излязох от офиса и заключих вратата към апартамента, след което безшумно се качих горе. Излязох през отворения прозорец, бутнах го, както го бях намерил, и се спуснах по стълбата на земята, след което я скрих в едни храсти.

Извадих пистолета и тръгнах предпазливо покрай постройката. Когато приближих предния двор, спрях. Надникнах иззад ъгъла много внимателно.

Лампите в офиса светеха. Чувах гласове. Външната врата беше отворена и през нея струеше светлина. След като се уверих, че и тримата са вътре, аз се промъкнах напред и се скрих зад някакви бъчви. Изглежда зад тях се беше крила и Пеги, защото виждах всичко, което ставаше вътре.

Сомбрерото стоеше до бюрото. Раес и другият негър бяха влезли в малката стаичка. След доста време Козето елече дойде в офиса, каза нещо на Сомбрерото и двамата се върнаха в стаичката.

Излезе Раес и се приближи до бюрото. В ръката си държеше връзка ключове. Седна на стола и започна да отключва чекмеджетата.

След това се появи Козето елече с няколко малки картонени кутии. Излезе навън, качи ги на камиона и пак се върна вътре. След това се появи и другият, също натоварен с кутии, които качи на камиона.

Наблюдавах Раес. Той преглеждаше някакви документи, които беше извадил от бюрото. Очевидно бързаше. Някои от документите отделяше настрана.

Другите двама продължаваха да товарят камиона. Работеха бързо, организирано.

Раес отвори още едно чекмедже. От него извади папка, погледна я и я сложи при другите отделени документи. След това бързо огледа останалите чекмеджета и ги заключи. Предположих, че е открил това, което му трябваше.

Изправи се.

Чух го да вика:

— Хайде по-бързо! Не сте ли свършили още?

Козето елече измърмори нещо и пак изчезна в стаичката.

Когато Сомбрерото го последва, реших, че това е единственият ми шанс. С пистолета в ръка, аз излязох от скривалището си, стигнах до отворения капак на камиона с шест бързи скока, грабнах една от кутиите и отново се скрих за бъчвите. Всичко стана само за три секунди. Едва успях да се скрия и двамата негри отново се появиха, натоварени с кутии.

Раес провери дали е заключил всички чекмеджета, след което с носната си кърпа внимателно избърса дръжките им и плота на бюрото.

В това време Козето елече вече затваряше брезентовия гюрук на каросерията. Сомбрерото чакаше зад волана.

Раес взе папката и документите и угаси лампата в офиса. Излезе, заключи вратата и се качи на колата.

— Хайде — каза той. — Да тръгваме.

Даде на заден ход, обърна и излезе през портала. Камионът също излезе, но пред вратите спря, Козето елече излезе, затвори и заключи.

Останах зад вонящите бъчви, стиснал кутията в ръка, и зачаках. Излязох, едва когато шумът от моторите на колата и камиона утихна напълно.

Минах през малката врата и се върнах в хотела. Във фойето светеше само една лампа. Нямаше никой. Двамата търговци бяха отишли да спят. Старият Ейбрахам спеше спокойно със скръстени в скута си ръце. Разтърсих го внимателно, за да го събудя. Той вдигна натежалите си за сън клепачи и премигна. След това изведнъж се съвзе и на черното му лице се появи усмивка.

— Трябва да съм задремал, мистър Уолъс. Искате ли нещо?

— Отварачка за консерви — отговорих аз.

Той премигна пак.

— Добре ли чух, сър?

— Трябва ми отварачка за консерви. Имаш ли под ръка?

— Отварачка за консерви?

— Аха. Точно това. — Говорех му със спокоен глас. Трябва да беше минал осемдесетте и се беше събудил от дълбок сън. Може би беше сънувал миналото си и внуците си.

— Отварачка за консерви.

Ейбрахам разтри челото си, затвори очи, после пак ги отвори и кимна.

— Ще ви донеса, мистър Уолъс. Ако сте гладен, мога да ви приготвя нещо.

— Не, благодаря ти. Само ми донеси отварачката.

Той се изправи вдървено на краката си, олюля се и се затътри към ресторанта. Зачаках. Върна се след повече от пет минути.

— Готвачката няма да ме похвали за това нещо, мистър Уолъс — каза той и ми подаде ръждясала отварачка. — Моля ви да ми я донесете на закуска.

— Разбира се — уверих го аз. Бях приготвил двадесет долара. — Благодаря ти, Ейбрахам. Няма ли да си легнеш в леглото?

— Мистър Уайът иска да е отворено цяла нощ. Не се знае дали няма да пристигне някой, който има нужда от легло. Нали за това са хотелите.

Пуснах банкнотата пред него и той се вдърви от изумление.

— Защо, мистър Уолъс... Не е необходимо...

— Лека нощ — казах аз и се качих с асансьора в стаята си.

Запалих лампата, заключих вратата и сложих кутията на масата. Беше от здрав картон, около петнадесет сантиметра широка и десет — дълбока. На етикета отгоре пишеше:

Произведено от „Морган & Уедърспун“ Сърл,
Флорида.

Мисис Лусила Бенбъри
Уест Драйв 1445
Лос Анджелис.

С джобното си ножче скъсах внимателно лентата, която държеше капака затворен и го вдигнах. Кутията беше разделена с преграда и в двете отделения блестяха консервени кутии. Взех едната и на стилния етикет прочетох:

ЖАБЕШКИ БУТЧЕТА

Първокласно ястие. Следвайте приложената инструкция, за да пригответе бързо вечеря за двама.

Инструкцията беше същата като тази, която ми бе описала Клой Смит.

Отворих кутията с отварачката за консерви и огледах златистите жабешки бутчета. Наистина изглеждаха апетитно. С джобното си ножче разрових съдържанието и открих малко найлоново пликче, не по-голямо от два на два сантиметра. В него имаше бял прах. Извадих го, отидох в банята и го измих от мазнината.

Досещах се какво има вътре, но трябваше да съм абсолютно сигурен. Прибрах пликчето в портфейла си, взех кутията от масата и доста неохотно изпразних съдържанието ѝ в тоалетната чиния. Скъсах етикета, хвърлих го върху плуващите жабешки бутчета и пуснах водата.

Отидох до прозореца, отворих го, уверих се, че на улицата няма никой и запратих кутията колкото се може по-далече.

Затворих картонената кутия, в която сега имаше само една консерва, и я прибрах в гардероба.

Помислих си, че макар и да не съм успял да открия Джони Джаксън, денят ми не е минал напразно.

Взех душ и си легнах.

ГЛАВА 7

Хари Медоуз — висок и строен, прехвърлил седемдесетте човек, някога беше ръководил лабораторията на полицията в Парадайз Сити. Когато му дошло времето да се пенсионира, полковник Парнъл му предложил да поеме малката, но добре оборудвана лаборатория на агенцията. Медоуз приел с радост. Считаха го за най-добрия патоанатом във Флорида и въпреки възрастта му, наследникът му от предишната служба нерядко се консултираше с него.

Заварих Медоуз да гледа нещо под микроскоп, седнал на висок въртящ се стол.

От Сърл пристигнах колкото може по-бързо и носех със себе си кутията с консервирани жабешки бутчета.

— Здравсти, Хари! — поздравих аз, след като нахълтах в лабораторията. — Нося нещо за теб.

Той ми махна раздражено с ръка да изчезвам, без да отдели поглед от окуляра на микроскопа.

— Хари! Това е важно и спешно!

Той въздъхна, завъртя се със стола към мен и ми се усмихна.

— Вие, младите, непрекъснато бързате. Какво има?

Извадих пликчето от портфейла си и го сложих на масата пред него.

— Анализирай го, Хари. Би трябвало да е бърз за приготвяне сос, който върви с консервирани жабешки бутчета.

— Така ли? Добра идея, ако сосът е хубав. Жабешките бутчета никак не са ми безразлични. А къде го намери?

— Може и да не е сос, Хари. — Отидох до вратата. — Много е спешно. Ще чакам в кабинета си. Нали ще ми се обадиш?

Хари Медоуз кимна и взе пликчето.

Чък Барли го нямаше в кабинета. През целия път от Сърл бях систематизирал известните ми факти и бях мислил за доклада, който трябваше да подготвя за полковника. Седнах и започнах да пиша на машината. Бях преполовил доклада си, когато Хари се обади.

— Ела при мен, Дърк — каза той рязко.

Изоставих писането и тръгнах по дългия коридор към лабораторията.

— Каква е тази история — попита Хари със строго изражение на лицето, когато влязох при него. — Откъде взе това пликче?

Затворих вратата и се приближих до него.

— Какво има вътре?

— Петдесет процента чист хероин, петдесет процента глюкоза.

— Както си и мислех. Каква е пазарната му цена?

— Това пликче струва около триста долара.

Започнах да смятам на ум. Едно пликче в консервена кутия, две консервени кутии в една картонена кутия, някъде около петстотин картонени кутии. Товарът на камиона струваше около триста хиляди долара. При доставка веднъж месечно — в това не можех да съм сигурен, но ако беше така, оборотът на Уедърспун трябва да е бил три милиона и шестстотин хиляди годишно.

— Сигурен ли си за цената, Хари?

Той кимна.

— Това е чист хероин. Цифрите получавам от отдела за борба с наркотиците всеки месец. Това количество струва триста долара.

— Благодаря ти, Хари. Пиша доклад за полковника. Не мога да ти кажа повече от това. Задръж пликчето и го пази. Това е вещественно доказателство — казах аз и излязох, забързан към кабинета си.

Завърших доклада след още половин час, след това го мушнах в един плик и заедно с картонената кутия с консервирани жабешки бутчета го занесох при Гленда Кери.

Гленда беше секретарка на полковника. Висока, чернокоса и красива тридесетгодишна жена с безупречна прическа и строго облекло, Гленда беше олицетворение на професионализма и педантичността.

Когато влязох в кабинета ѝ, тя преглеждаше някаква папка.

— Здравсти, Гленда! — поздравих аз и сложих кутията върху бюрото ѝ. — Би ли прибрала това в сейфа? Струва много пари. Добави и този плик.

— Какво е това? Още ли се занимаваш с Джаксън?

— Разбира се. Полковникът ми каза да се занимавам и аз се занимавам.

— Харчиш много пари. — Гленда винаги съдеше за резултатите по направените разходи. — Докъде стигна?

— Написал съм го в доклада, но той е само за очите на полковника. Напипах нещо голямо, Гленда. Само че те моля да не го четеш.

Тя сви рамене.

— Къде ще ходиш сега?

— Всичко това ще ти стане ясно утре, когато се върне полковникът. Нали се връща утре?

— Така каза. Но не се е обаждал, откакто замина.

— Добре. Само дръж тази кутия и доклада много добре заключени.

Излязох и когато тръгнах по коридора, видях Тери О'Брайън да излиза от асансьора.

— Имам нещо за теб, Дърк — каза той.

Отидохме заедно до кабинета ми.

Тери О'Брайън беше ирландец и напълно приличаше на такъв — едър, малко под среден на ръст, с лице, чийто нос сякаш някой се бе опитал да изравни и почти беше успял, с весела усмивка и пронизателни сини очи.

— Какво е то, Тери?

— За мисис Филис Стобарт. Моминското ѝ име е Филис Лауъри, четиридесет и двегодишна. — Аз извадих бележника си и започнах да записвам. — Обадох се на Тайсън. Той ми каза и други неща, които могат да ти се сторят интересни.

Ричи Тайсън имаше малко преуспяващо детективно бюро в Джеймстаун и понякога използвах услугите му.

Направих гримаса.

— Колко ти взе?

— Накарах го да смъкне до сто долара. — Тери О'Брайън ме погледна въпросително. — Добре ли е?

— Зависи какво ти е казал.

— Каза ми, че преди близо четиридесет години мистър и мисис Лауъри, бездетно семейство, осиновили дете чрез местното дружество за подпомагане на сираци. Мистър Лауъри бил много почтен човек. Имал проспериращо туристическо бюро. Взели момиченцето при себе си, когато било на четири годинки. За родителите му не знаели нищо.

Било изоставено пред вратата на дружеството. Но изглежда нещо не било както трябва. Детето пораснало и станало непоносимо — не се стараело в училище, вечно тичало след момчетата, след това започнало да краде от супермаркетите, имало проблеми с полицията и така нататък. Според Тайсън, двамата Лауъри положили всички възможни усилия, за да прекратят това, но без успех. Момичето било регистрирано като малолетен престъпник. Прекарало известно време в изправително заведение, избягало, върнали го обратно и накрая го освободили, когато станало на седемнадесет години. След това останало при осиновителите си по-малко от седмица и изчезнало. Те съобщили в полицията, че дъщеря им е изчезнала и били доволни, че се отърват. Полицаяте направили каквото се прави в подобни случаи, но не успели да я открият. И една нощ, преди около десет години, тя се върнала при тях. После казали на Тайсън, който им бил приятел и току-що започвал бизнеса си, че осиновената им дъщеря се е променила до неузнаваемост. Била станала груба, зла и старците се страхували от нея. Поискала им петстотин долара. Останали с впечатлението, че бяга и се крие от някого. Дали й парите и тя заминала веднага. След това не се знае какво е станало с нея. Старите Лауъри са мъртви. За първи път след това се появява на хоризонта преди година, когато се е омъжила за Стобарт.

— Значи не знаем какво е правила близо десет години?

— Така излиза.

— Ето това се казва да изчезнеш от хоризонта! — Замислих се върху чутото. — Тери, искам да отидеш в Сикоум и да провериш всички агенции, които осигуряват стриптизьорки за нощните заведения. Искам да ми намериш снимка и колкото се може повече сведения за Стела Коста, която е работила в „Скин кльб“. Адресът ѝ е бил „Мейси стрийт“ номер 9. Ще казваш, че е наследила малко пари. Обикновено това върши работа. — И нещо важно. Стой настрана от „Скин кльб“. Разбра ли ме?

— Няма проблем. Ще стане.

Останах още малко, докато напиша това, което ми беше казал Тери и го занесох на Гленда.

— Още нещо за полковника — казах аз. — Сложи го при другото.

Тя се облегна назад.

— Току-що научих, че полковник Парнъл ще се забави във Вашингтон. Ще се върне най-рано в понеделник. — Тя взе доклада ми. Аз ѝ се ухилих.

— Страхотна новина! Значи имам още цели пет дни! След това излязох от кабинета ѝ и отидох бързо при колата.

Подкарах към кантората „Хауърд & Бенболт“. По пътя спрях, за да изям един хамбургер и да изпия една бира. Пристигнах при Бенболт малко след 14:30.

Дебелата възрастна дама ме изгледа с подозрение.

— Идвам при Мистър Бенболт — казах аз.

— Имате ли уговорена среща? Вие бяхте мистър Уолъс, ако не се лъжа?

— За името да. За срещата не. Но ще ме приеме.

— Мистър Бенболт току-що се върна от обяд.

— И аз обядвах току-що — усмигнах ѝ се аз в отговор. — Ставаме двама. Ще му кажете ли, че съм тук?

Тя ме стрелна с гневен поглед и натисна копчето на интеркома.

— Мистър Бенболт, тук е мистър Уолъс от агенция „Парнъл“.

— Нека влезе — избумтя отривистия глас на адвокатата.

Секретарката ме погледна.

— Знаете пътя, струва ми се.

— Разбира се. Третата врата вдясно, нататък по коридора.

Тя не благоволи да каже нищо повече и се загледа в някакъв документ. Стана ми мъчно за нея. Беше стара, дебела и сигурно никоя не я обичаше. Малката власт, с която разполагаше — да брани шефа си, постепенно се изплъзваше между пръстите ѝ. Скоро щеше да остане в някой едностаен апартамент без асансьор и единствената ѝ компания щеше да е котката.

Заварих Едуард Бенболт седнал зад бюрото си. Изглеждаше зачервен и преял. Усмигна ми се с професионалната си усмивка, стана, за да стисне ръката ми и ми посочи един стол.

— Е, мистър Уолъс — каза той, след като се настанихме. — Имате ли някакви новини?

— Новини за какво? — попитах аз.

— Последния път, когато се срещнахме, не бяхте ли в процес на издирване на внука на Фредерик Джаксън? — Долових, че аперитивът леко е замъглил мозъка му. — Така беше, нали?

— Мистър Бенболт, последния път, когато се срещнахме, вие също бяхте в процес на издирване на Джони Джаксън. Получихте ли отговор на обявите си?

Туй бутна към мен една кутия пури.

— А, не. По нареждане на мистър Уедърспун, прекратихме издирването. Но все пак съм любопитен, открихте ли момчето? — Той отвори капака на кутията. — Една пура?

— Все още не съм го открил, но продължавам да търся. — Поклатих отрицателно глава към предложената ми кутия. — Не, благодаря.

Той си избра пура, помириса я, отрязва края ѝ и я запали.

— Трудна задача.

Оставих му малко време, за да може да ми се изфука със скъпата пура и да напълни стаята с гъст, ароматен дим. След това попитах:

— Чухте ли за мистър Уедърспун?

Лицето му стана такова, че всеки погребален агент би му завидял.

— Да, колко жалко наистина. Чух тази сутрин. Ужасно! Мъж в разцвета на силите си!

— Никой не е вечен — отбелязах аз и извадих пакета си с цигари. — Едни умират, други се раждат. Доколкото разбрах, вие ще се занимавате с наследството му.

— Да.

Почаках, но той изглежда се интересуваше повече от пурата си, отколкото от Уедърспун.

— Оставя фабриката и бакалницата, но трябва да е спестил и пари. Така ли е?

Бенболт ме изглежда.

— Бях останал с впечатлението, че са ви наели, за да откриете внука на Фредерик Джаксън. Сега очевидно се мъчите да измъкнете сведения, касаещи наследството на мистър Уедърспун, което няма нищо общо с вашата работа. — Той погледна часовника си. — Боя се, че не мога да ви отделя повече време.

— Някога били ли сте в Сърл, мистър Бенболт?

— В Сърл? Не, разбира се.

— Бъдете търпелив с мен. — Усмихнах му се открито, приятелски. — Отидох в Сърл и започнах да се ровя около изчезването

на Джони Джаксън, но междувременно попаднах на доказателства, които биха вкарали Хари Уедърспун в дранголника поне за петнадесет години.

Челюстта му увисна.

— Какви доказателства?

— Докато не приключа с този случай, докато не предам доклада си на полковник Парнъл, който след това ще го предаде на щатската полиция, не мога да ви кажа нищо повече, но уверявам ви, мистър Бенболт, не се шегувам. Мога и сам да установя колко голямо е наследството на Уедърспун, но за това ще ми трябва време, а времето, с което разполагам е ужасно малко, така че се надявам да бъдете малко по-сговорчив.

— Да не би да искате да кажете, че Хари Уедърспун е бил престъпник?

— Бил е център на мрежа за пласиране на наркотици. Повече от това не мога да ви кажа.

— Боже мили! — Пепелта от пурата му падна върху огромната жилетка на костюма му. — Наркотици?

— Това засега е поверително. Колко голямо е наследството на Уедърспун?

— Около половин милион, струва ми се. Зависи за колко ще се продадат фабриката и магазинът. Влагал е парите си разумно, чрез моите посредници. Честно казано, изненадан съм от това, колко много пари успя да спечели от тази фабрика. — Бенболт остави пурата си. — Наркотици! Но това е ужасно! Предполагам, че знаете какво говорите?

— Имам достатъчно доказателства и ако беше жив щяха да го приберат на топло, но са замесени и други хора, а и още не съм завършил разследването си. Кой ще наследи имотите му?

— Не разбирам как е възможно една фабрика за жабешки бутчета да е свързана с търговията с наркотици.

— Тя е интелигентно поставен смокинов лист.

Той ме изгледа учудено.

— Какво означава това?

— Фабриката е била само прикритие за истинската дейност на Уедърспун. Кой ще наследи имотите му?

Бенболт остана загледан в пурата си дълго време, поколеба се и накрая сви рамене.

— Мистър Уолъс, като взема предвид това, което току-що ми разкрихте, и факта, че моят клиент вече не е между живите, а и за да подпомогна доколкото мога разследването ви, мисля, че няма да наруша професионалните си задължения, ако разкрия пред вас какво се случи преди седмица.

Чаках. Тези адвокати! Да им има човек приказките!

— Мистър Уедърспун дойде при мен — продължи Бенболт. — Не беше на себе си. Имаше вид на болен, на недоспал човек. Това е необичайно за него, той винаги излъчваше самоувереност и спокойствие. Каза ми, че е уморен и че смята да се пенсионира. Това ме изненада, защото не беше на повече от четиридесет и осем години, ако е имал и толкова. Искаше да продаде всичките си акции. Подчертах, че индексът Дау Джоунс в момента е много, много нисък, но той заяви, че се нуждае незабавно от пари в брой. Също така ми нареди да продам бакалницата в Сърл за колкото успея. Имах усещането, че нещо го измъчва, аз долавям такива неща много добре. Попитах го какво смята да прави с фабриката за жабешки бутчета. Той отговори много троснато, че сам ще се погрижи за нея. — Бенболт замълча, за да дръпне от пурата. — След това повдигнах един въпрос, който ме безпокоеше, още откакто мистър Уедърспун стана мой клиент. Напомних му, че все още не се е погрижил за завещанието си. Отговори ми, че няма никакви роднини и че пет пари не дава за завещанието си. Аз подчертах, че ако мой клиент, притежател на половин милион долара, умре без да е направил завещание, това може да повлече след себе си множество проблеми от правно естество. Седеше, където сега седите вие, гледаше ме и се усмихваше странно. Може би ще е по-точно, ако кажа, че усмивката му беше по-скоро цинична гримаса. — Бенболт забеляза пурата си и внимателно изтърси пепелта в големия пепелник от оникс. — Каза, че не бил помислил за това. След това заяви, че желае всичките пари и бакалницата му да получи мис Пеги Уайът от Сърл.

Лицето ми остана безизразно.

— Обясни ли защо иска това?

— Попитах го коя е мис Пеги Уайът. Отговори, че била негова любовница и че се отнесъл зле с нея. Нямамо на кого друго да завещае парите си, така че защо не? След това цинично заяви, че и без това тя нямамо да ги получи, тъй като не възнамерявал да умира скоро.

Ако все пак, това станело, желяел всичко да отиде у нея. Написах завещанието и сътрудниците ми станаха свидетели на подписа му веднага след това. Така че мис Пеги Уайът наследява близо половин милион долара.

— Тя знае ли?

— Мистър Уедърспун умря едва вчера. Преди да влезе в сила, автентичността на завещанието трябва да бъде потвърдена официално. Предполагам, че другата седмица ще отида до Сърл и ще я уведомя.

— А фабриката? Ако се продаде, парите от нея също трябва да получи мис Уайът, нали?

— Би трябвало. — Бенболт ме погледна неуверено. — Мистър Уедърспун взе от мен всички документи, свързани с фабриката. Ако бъде продадена, без съмнение ще предявя претенции в нейна полза.

— Значи, ако Уедърспун вече е продал фабриката, вие няма как да знаете това?

— Така е, но веднага щом се уредят формалностите около завещанието, смятам да я посетя и да проверя на място какво се е случило.

— Фабриката няма да остане непродана дълго време. Следете какво става там, мистър Бенболт. Казахте ми, че Уедърспун е взел всички документи, отнасящи се до нея. Къде са те сега?

— Не зная. Бих могъл да попитам в банката.

— Няма да е зле. Ще ми съобщите ли резултата?

— Предполагам, че да. — Той извади още една пура от кутията, втрени се в нея и я върна обратно. — Наистина ли мистър Уедърспун се е занимавал с търговия на наркотици?

— Да. И фабриката е била центърът, около който се е въртяло всичко. Сигурен съм, че и следващият собственик няма да се откаже от такъв печеливш бизнес.

Бенболт поглади двойната си брадичка.

— Не е ли редно да уведомите полицията, мистър Уолъс?

— Ако го направя, веднага ще дойдат и ще започнат да душат наоколо. Подгответе всичко за проверка, а аз в това време ще приключа с моето разследване. — Станах. — Отделът за борба с наркотиците никак не си поплюва.

— Мога да им кажа само това, което казах и на вас — измърмори той смутено.

— Сега представлявате интересите на мис Пеги Уайът. Не след дълго някой ще купи фабриката. За вас ще е по-лесно да разберете кой е той, отколкото за мен. Купувачът също ще е замесен в наркобизнеса. Разберете кой е той и ще станете симпатичен на отдела за борба с наркотиците. Поразпитайте и разберете кой се кани да купи фабриката, това е. След това ме уведомете. Става ли?

— Все пак мисля, че трябва да се обадим в полицията.

— Не още. Преди това искам да доведа нещата докрай. Полковник Парнъл ще се запознае с подробния ми доклад по случая, когато се върне от Вашингтон след пет дни. Дотогава е по-добре да играем заедно. Просто разберете кой ще купи фабриката и ми се обадете, мистър Бенболт.

Той се замисли и след малко кимна.

— Добре. Завещанието и без това още не е потвърдено. Ще се поинтересувам. Къде мога да ви намеря?

Дадох му визитната си картичка.

— Предайте каквото трябва на този телефон, аз ще ви се обадя веднага. Попаднал съм на нещо едро, мистър Бенболт. Не бива да го изпратим по дяволите. Трябват ми още доказателства. Ако повикате ченгетата, ще стъпчат всичко, което съм направил досега и вероятно ще останат с пръст в устата. Разбирате ли?

— Ще видя какво мога да направя.

Стиснахме ръцете си и излязох.

Върнах се в агенцията, седнах в кабинета си и се замислих върху нещата, които бях научил досега.

Струваше ми се, че Уедърспун изведнъж се е уплашил. Бил е готов да побегне заедно със собствеността си, превърната в нари. Отишъл е в къщата на стария Джаксън и я е претърсил с помощта на брадвата. Искал е да открие спестяванията му. Може и да е успял. Докато е търсел е дошъл някой друг, промъкнал се е зад гърба му и го е ударил по главата. След това е завлякъл трупа му в жабарника. Обикновено така се отърват от пласъорите на наркотици, които искат да се измъкнат от играта.

Придърпах пишещата машина към себе си и добавих последните събития към доклада си за полковника. Щеше да получи доста солиден документ. Тъкмо прибирах листа в плик, за да го предам на Гленда, когато влезе Тери О'Брайън.

— Ама какъв късмет имах! — възкликна той и се стовари върху един стол. — Отидох най-напред при Бърни Айзъкс, който има агенция за стриптизърки. — Страхотен късмет! Той е посредничил на стриптизърка, която се е наричала Стела Коста.

— Добра и бърза работа си свършил, Тери. — Качих краката си върху бюрото. — Е, и?

О'Брайън ми подхвърли един плик.

— Ето я.

Извадих гланцовата снимка от плика. На нея Стела Коста беше само по силно изрязани бикини. Наистина беше секс бомба. Беше застанала в предизвикателна поза — леко разкрачила, с вдигнати нагоре ръце, лицето ѝ излъчваше чувственост и желание. Мина известно време докато разгледам снимката, след това я хвърлих настрана и погледнах към О'Брайън.

— И какво още, Тери?

— Това струваше пари, Дърк. Мошеникът поиска стотачка, но се споразумяхме за петдесет.

Замислих се за Гленда. Когато видеше разходите ми, щеше да се хване за главата.

— Какво ти разказа той?

— За петдесет долара ми даде снимката. Само че след това кучият му син млъкна като гроб и трябваше да му дам още петдесет, за да проговори.

Простенах.

— Знаеш как стоят нещата, Дърк. В този занаят от време на време трябва да се плаща.

— Какво ти каза той?

— Отишла при него, когато била още дете. Според него била на осемнадесет. Нямала никакъв опит, но му допаднала. Предполагам, че се е заел да я лансира. В началото ѝ намирал дребни ангажименти в различни долнопробни барове. Така научила занаята. По трудния начин. Работила за него през следващите десет години и накрая станала истинска професионалистка. Най-добрият клиент на Бърни и досега е Едмундо Раес, който държи „Скин кльб“. Бърни успял да я уреди там и тя останала при мексиканеца осем или девет години. Преди една година отишла при Бърни и му казала, че напуска. Той не

възразил. Тя вече приближавала четири-десетака и била започнала да пълнее. Отишла си и той не я бил виждал оттогава.

— Бърни спомена ли, че е имала дете?

— Да, разбира се. Каза, че детето ѝ пречело. Не можела да работи следобедите, защото трябвало да се грижи за сина си. Бърни нямал нищо против. Самият той има десет деца. Каза, че ако не било детето, щяла да спечели много повече пари.

Бутнах снимката към него.

— Огледай добре тази жена. Не обръщай внимание на циците ѝ. Съсредоточи се върху лицето.

Тери се вгледа в снимката и се ухили.

— Трудно е да не гледаш тези цици, а?

— Ако можеш, опитай се да си припомниш онези сватбени снимки на мистър и мисис Стобарт, които ти е показала Фани от „Хералд“. Има ли някаква прилика между Стела Коста и мисис Стобарт?

Той ме изгледа учудено, после пак се втренчи в снимката.

— Може би. Да, по дяволите, напълно възможно е. Искаш да кажеш, че тази стриптизьорка е мисис Стобарт?

— Не знам. Ти ще кажеш.

— Не мога да се закълна, но приликата е забележителна... След като ме накара да се замисля...

Погледнах си часовника. Беше 18:08.

— Тери, имам още една работа за теб. Хапни нещо и тръгни да обикаляш заведенията в Сикоум, където се събират обратните. Първо ще отидеш в дупката на Аткинс Пудрата. Той е в занаята от години. Ако не откриеш нищо, ще опиташ и другаде. Искам да разпиташ дали някой познава, или пък е виждал напоследък едно русо момче със странно облекло, с гердани и гривни, което ходи с едър негър. Името на момчето е Джони Джаксън. Баща му е награден с медал за храброст и може да се е похвалило тук и там с това. Разбра ли?

О'Брайън направи гримаса.

— Щом искаш... Честно казано можех да мина и без тази работа.

— Това е положението. И не харчи повече пари. Пусни слух, че Джони Джаксън е получил наследство и че искаш да го намериш.

— Казваш да започна от Аткинс Пудрата?

— Там е най-вероятно да научиш нещо, Тери. И не се отказвай. Ако трябва, обикаляй цяла нощ. Веднага щом научиш нещо съществено, ми се обади.

— А ти, както разбирам, в това време щастливо ще спиш в креватчето си.

— Може би. Обади се у дома.

— Добре — каза Тери и излезе.

Помислих известно време и реших, че е крайно време да огледам както трябва мисис Филис Стобарт.

Върнах се в апартамента си, взех душ, облякох един от похубавите си костюми и отидох в един рибен ресторант, където се подкрепих с огромна порция скариди със сос. Нахраних се спокойно. Когато стрелките на часовника ми показаха, че е станало 19:30, се качих на колата си и подкарах към булевард „Бродхърст“.

Къщата на Стобарт се намиреше на един ъгъл в горния край на булеварда. Всички околни къщи бяха луксозни и издаваха богатството на собствениците си. Тази на Стобарт не беше изключение. Беше почти скрита зад висок жив плет и през високата порта от ковано желязо се виждаше алея, която минаваше покрай цветни лехи, безупречни английски ливади, голям плувен басейн и всичките останали дивотии, без които богатите не могат да живеят.

Паркирах под клоните на едни дървета, слязох от колата и се приближих до портата. Оттам къщата се виждаше добре — двуетажна, вероятно с шест спални, всекидневна с големи прозорци, заемащи цялата фасада на първия етаж, и три гаража. В такава къща човек би могъл да покани на гости и сто души, без да го смачкат.

Входната врата — дъбова, с меден обков, беше осветена от два фенера. Прозорците на всекидневната светеха. В две от стаите на горния етаж също светеше. На асфалтовата алея беше паркиран светлокафяв ролс-ройс. Докато наблюдавах, на един от горните прозорци се появи силует — жена.

Зад себе си чух грубия глас на ченге:

— Какво мислиш, че правиш тук, а?

Ако някой ме беше опарил с нажежена ютия, може би нямаше да подскоча толкова високо. Обърнах се предпазливо назад. На бялата

лунна светлина видях един едър набит човек с униформена шапка и блестящи на луната сребристи копчета. В ръката си държеше пистолет и стоеше само на един разкрач зад мен.

С облекчение познах униформата и човека. Беше Джей Уилбър от дежурния отдел за охрана, с който работехме доста често. Тяхна беше неблагоприятната задача да патрулират по улиците, на които живееха богатите.

— Боже, Джей! — възкликнах аз. — За малко да ме накараш да снеса яйце!

Той се вгледа в мен, прибра пистолета и се ухили.

— Ти ли си? Какво става?

— Тъкмо щях да се изпикая пред къщата на Стобарт. Хубава е, а?

— Може да се каже. А защо се навърташ насам?

— Интересува ме мисис Стобарт. Искам да поговоря с нея.

— А защо?

Изгледах го продължително и с нетрепващ поглед.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Тъй като всяка Коледа получаваше от полковника печена пуйка, а в Деня на благодарността — бутилка уиски, той се ухили още повече и каза:

— Всъщност не.

— Познаваш ли въпросната дама?

— Често я виждам. Много е надута и предпочитам да стоя настрана.

— Искам да говоря с нея, но без съпруга ѝ да разбере. Дай идея как да стане.

— Всяка вечер като по часовник двамата излизат оттук заедно... Би трябвало да тръгнат след около половин час. Тя отива в Кънтри клуба, а мистър Стобарт отива да играе покер на друго място. По-голямата част от вечерта той печели или губи пари. След това отива да я вземе някъде около един и се прибират.

— Като че ли не се разбират много, а?

— Изглежда не си го виждал. Никой не може да се разбере с човек като Хърби Стобарт. По-голям кучи син от него едва ли може да има под слънцето.

— Още кой живее тук, Джей?

— Персоналът им е доста многоброен. Има един негър, който вози Хърби Стобарт... Нещо като боди-гард... Често идва и едно момиче, което взема колата на мисис Стобарт...

— Кое е това момиче?

— Не знам. Изглежда добро парче — черна коса, хубави цици. Предполагам, че са приятелки с мисис Стобарт.

— О'кей, Джей, благодаря ти.

Тъй като го познавах, аз извадих двадесет долара от портфейла, те смениха собственика си, стиснахме си ръцете и си отидох.

Всички детективи от агенция „Парнъл“ са членове на Кънтри клуба, на Яхт клуба и на всички други лъскави нощни клубове в града. Всички имаха право да ползват кредитната карта на полковник Парнъл, която им осигуряваше безплатна вечеря, напитки и какво ли още не в тези заведения. Сигурно му е струвало цяло състояние, но пък това не бяха напразно хвърлени пари. Освен това съществуваше и Чарлс Едуардс, който проверяваше всеки по-голям разход и човек наистина трябваше да има непохватимо обяснение в края на месеца, когато се теглеше чертата.

Когато видях светлокафявия ролс ройс да се задава по алеята към Кънтри клуба, аз вече седях на голямата тераса и пиех уиски със сода. От него слезе една жена, махна с ръка за довиждане и се изкачи по стълбите. Надявах се да успея да видя Хърбърт Стобарт, но ролс ройсът изчезна още преди да се изправя на крака.

Жената беше с много елегантна рокля в черно и бяло, с дълбоко деколте. Около шията и китките ѝ блестяха диаманти. Русата ѝ коса беше прибрана на тила.

Движеше се отпуснато и бавно, сякаш нямаше никакви грижи на този свят. Огледа се и махна с ръка на един дебел мъж и една още по-дебела жена, които ближеха някакви коктейли. Те ѝ махнаха уморено в отговор. След това влезе във фоайето. Аз допих уискито си набързо и я последвах вътре.

Видях, че говори нещо на Джонсън, портиера на заведението — възрастен негър със снежнобяла коса, който я слушаше почтително. След малко му кимна едва забележимо и се насочи към задната тераса, където се сервираше вечеря. Тя се огледа, сякаш се надяваше да види някой познат, но голямата тълпа беше прекалено заета с ядене и разговори, за да ѝ обърне внимание. Тя сви рамене и слезе на долната

тераса, където намери свободна маса и седна. След това махна нетърпеливо с ръка на един келнер, каза му нещо, после отвори чантата си, извади масивна златна табакера, взе цигара и запуши. Движенията ѝ бяха бавни, сякаш се готвеше да прекара дълга и тягостна вечер. След като запали цигарата, тя се облегна назад и впери поглед в блестящото море, шумолящите палми и фаровете на преминаващите коли. Изглеждаше отегчена.

Приближих се. Разгледах я по-внимателно. Личеше си, че някога е била невероятно красива. Тялото ѝ беше пропорционално, но лицето ѝ беше малко подпухнало от многото коктейли преди обяд и уискита след вечеря. Вече изобщо не се съмнявах, че жената пред очите ми е Стела Коста — бивша стриптизьорка и проститутка.

Завъртях се наоколо, докато келнерът ѝ сервира сухото мартини, видях, че никой не проявява интерес към нея и реших да изпробвам късмета си.

— Мисис Стобарт? — казах аз, когато стигнах до масата ѝ.

Тя вдигна поглед към мен рязко и се усмихна. Усмивката веднага промени студеното ѝ лице.

— Аз съм мисис Стобарт. А кой сте вие? — Имаше плътен, малко пресипнал глас, от който лъхаше секс.

— Дърк Уолъс — отговорих аз. — Хубавите жени не бива никога да остават сами. Ще разваля ли вечерта ви, ако остана при вас? Или да се изпарявам?

Тя ме погледна още веднъж и усмивката ѝ се разшири.

— Не правете това. Тази вечер изглежда всички си имат компания... Идвам тук редовно, но не помня да сме се виждали. Аз дръпнах стола и седнах, като дадох знак на келнера.

— Аз идвам рядко. Имам много работа.

Келнерът дойде и му поръчах скоч с лед.

— Имате работа? Дори вечер? — Гледаше ме с любопитство.

— Да, за жалост. — Пуснах в действие широката си, приятелска усмивка. — Доста хора са се събрали тази вечер.

Тя сви рамене.

— Винаги е така. — Погледна ме замислено. — А каква е работата ви, мистър Уолъс?

— Разследвам.

Усмивката ѝ изчезна.

— Колко интересно! Разследвате? А какво разследвате?

— О, най-различни неща. Най-често деликатни. Келнерът донесе питието ми и аз се подписах на сметката.

По бавно променящото се изражение на лицето ѝ разбрах, че вече съжалява, задето ме е поканила. Огледа се наоколо с надеждата да види някой познат, който да ѝ даде повод да стане и да си отиде, но явно тази вечер нямаше никакъв късмет.

— Работа в детективска агенция „Парнъл“ — продължих аз, без да я изпускам от поглед.

Беше добра актриса, но не чак дотам. Сепна се, макар че когато взе чашата си, отпи и я върна на масата, ръката ѝ не трепереше.

— Искате да кажете, че сте едно от онези гнусни насекоми, които, непрекъснато пъхат носовете си в личния живот на хората? Кука? — Гласът ѝ стана рязък. Сега приличаше на това, което беше в действителност — проститутка, на която ѝ е провървяло.

— Това определение е добро, както и всяко друго. — Усмихнах ѝ се смирено.

— Да не искаш да кажеш, че ръководството на този клуб е допуснало човек като теб да стане негов член?

— Така изглежда. Знаете ли, мисис Стобарт, наистина е изненадващо какви хора допуска тук ръководството на клуба. След като виждам дори бивши проститутки... — Пак се усмихнах смирено.

Улучих я. Извърна лице.

— Вървете си — просъска тя. — Не искам да имам нищо общо с хора като вас!

— Едно време майка ми ме предупреждаваше да не се занимавам с проститутки, мисис Стобарт, но работата си е работа и няма как да избегна това, нали?

— Ако не ме оставите намира незабавно, ще уведомя ръководството! — озъби се тя и ме изгледа злобно.

— Остави това, Стела — смених тона аз. — Аз също мога да уведомя ръководството. Хайде да се държим като приятелчета. Не ме интересуваш ти. Търся сина ти, Джони Джаксън.

Тя се вгледа продължително в свитите си юмруци. След това те отново се превърнаха в длани. Пое си дълбоко и бавно дъх, и се насили да се отпусне.

— Между другото — казах, защото не исках да възвърне равновесието си, — Бърни Айзъкс ти изпраща много поздрави.

Тя се насили да се усмихне.

— Значи си ровил надълбоко, така ли?

— Това е част от професията. — Отпих от уискито си и попитах:
— Къде е синът ти, Стела?

— Защо искаш да знаеш?

Е, това все пак беше крачка напред. Поне не отричаше, че има син.

— С една дума, дядо му, Фредерик Джаксън, ангажира агенцията ни, за да го открие. Сега Фред е мъртъв и внукът му, Джони Джаксън, твоят син, е наследил фермата и парите му. За да се уреди наследството, трябва да го намерим.

— Фермата не струва нищо. Старият Фред нямаше никакви пари, така че защо е всичко това?

— Това не е точно така. Фермата струва поне двадесет хиляди. Старият Джаксън е печелил около двеста долара седмично през последните четиридесет години. Едва ли е харчел по повече от петдесет долара на седмица, дори не и толкова, ако съдим по начина му на живот, така че грубо пресметнато, би трябвало да е спестил някъде около триста хиляди долара. Джони Джаксън ще наследи близо четвърт милион след като му удържат данъците и разходите за погребението.

— Ти си полудял! Този ужасен старец никога не е имал толкова пари! Дори и да е имал, къде са? В някоя банка? Вложени са в акции? Глупости! Не вярвам.

— Държал ги е в една дупка под леглото си. Някой ги е намерил и ги е взел, но това още не значи, че Джони Джаксън няма право на тях.

Тя се замисли, загледана в осветеното от луната море.

— Някой ги е взел? — каза тя след дълга пауза. — Зарежи ги тогава. Мога да ти кажа кой ги е взел. Джони ги е взел. Само той е знаел, че старият Джаксън държи парите си под леглото. Когато се е застрелял, той е отишъл и ги е взел. Това са негови пари, нали? Дядо му ги е завещал на него, нали?

— Нещата не стоят толкова просто. Старият Джаксън не се е застрелял. Бил е убит и според мен именно убиецът е взел парите.

На това тя реагира, сякаш я ударих по лицето. Дръпна се назад и дъхът ѝ секна.

— Убит! Ти си луд! Какви ги дрънкаш? Заключениеето беше, че се е самоубил!

— Джони Джаксън не би могъл да вземе парите на дядо си, без да го убие.

— Това старо копеле се е застреляло!

— Както и да е. Къде да намеря Джони Джаксън?

— Не знам! Писна ми всичко това! Остави ме на мира! — Гласът ѝ стана пронизителен. За щастие терасата вече беше полупразна, но видях, че келнерът ни гледа.

— Успокой се! — казах рязко. — Искам да намеря Джони. Казваш, че не знаеш къде е. Не можеш ли да ме насочиш по някакъв начин? Вярно ли е, че е хомосексуалист и ходи с някакъв черен?

Тя се поколеба и извърна лице. То отново беше станало студено.

— Да, обратен е — изрече най-накрая. — Веднъж дойде при мен с онзи негър и се опита да измъкне пари. Оттогава не съм го виждала. Може и да е умрял. Не знам... аз... пет пари не давам! Той е част от мизерното ми минало.

— А защо мислиш, че може да е умрял?

— Не знам! До гуша ми дойде от него! Надявам се да е умрял!

— И нямаш представа, къде мога да го намеря?

— О, Боже! — Тя стисна юмруци. — Забрави този педераст! На кого е притрябвал!?

— Това не е отговор на въпроса ми, Стела. Не е ли някъде наоколо?

— Наистина не знам. Единствено се надявам повече да не ме безпокои. — Тя ме изгледа ядосано. — Не разбираш ли? Преминах през ада! Сега имам богат съпруг. Животът ми се промени и не е какъвто беше. Сега съм почтена жена! — Тя се наведе напред с блестящи очи. — Успях да го постигна! Не можеш ли да разбереш какво означава това за мен? Успях, но това ужасно малко педи е като камък на шията ми!

— Разбирам. Мич Джаксън ли му е баща?

— Никога ли не преставаш да си пъхаш носа в чуждите работи? Добре, щом толкова трябва да знаеш, Мич Джаксън му е баща. Сега доволен ли си?

— Бяхте ли женени с него?

— Това копеле не искаше да се жени. Ще ти кажа, нахален нещастнико! Както и проклетия си баща, Мич Джаксън искаше единствено да има син! И получи син — педерастка помия! Мислех си, че Мич ще се ожени за мен, когато научи, че съм родила син, но не го направи. Убиха го и му дадоха медал. Не те ли напушва смях?

— Джони е избягал от теб, когато е бил осемгодишен. Защо го направи?

— Искаш ли да знаеш? Е, опитай се да се досетиш. Нарече ме проститутка. Използвай плиткия си ум малко повече. — Тя стана. — Ако се набъркаш в живота ми, мистър частно ченге, ще съжаляваш жестоко! — Наведе се напред и ме погледна свирепо. — Казах ти, каквото знам. Ако решиш, че трябва да продължиш да търсиш този педераст, твоя си работа, но стой настрана от мен. Разбра ли ме добре?

— Благодаря за съдействието, мисис Стобарт. — Аз също се изправих. — Надявам се, че не съм развалил вечерта ви.

— Помия като теб не може да развали вечерта ми — озъби се тя и си отиде.

Проследих я с поглед, докато се изкачи на горната тераса. След това махна на някого и изчезна от погледа ми.

Запалих цигара, отидох до парапета и се загледах в блестящото море и брега. Видях веселието на младите и чух далечните им викове — Парадайз Сити се забавляваше.

Замислих се над нещата, които ми беше казала Стела Коста.

Все още не се бях приближил и със сантиметър до неуловимия Джони Джаксън.

Върнах се в апартамента си, пузнах телевизора и се загледах в някаква русокоса певица, която пицеше в микрофона: „Обичам те! Обичам те! Обичам те!“ Оркестърът от четирима млади негри правеше всичко възможно, за да заглуши скимтящия ѝ глас, но без особен успех. Опитах и другите канали, но и там положението не беше различно, така че изключих телевизора. Спомних си за Тери О'Брайън и се зачудих докъде ли е стигнал.

Събуди ме острият звън на телефона. Погледнах часовника си и видях, че минава три. Грабнах слушалката.

— Надявам се, че те събудих, Дърк — чух гласа на Тери О'Брайън.

— Мен? Не, седях и чаках да ми се обадиш. Какво научи?

— Слушай, Дърк, възможно ли е да ме будалкаш?

— За какво?

— За Джони Джаксън.

— Какви ги дрънкаш?

— Обиколих поне десет дупки, говорих и с Аткинс Пудрата. Никой, повтарям, никой, никъде не е и чувал за Джони Джаксън, а мога да те уверя, че Пудрата познава всички обратни наоколо. Има им телефоните. Знае кой кой е и какво умее да прави. Няма никакъв Джони Джаксън.

— Значи не се е мяркало русо момче с много гривни и мъниста заедно с едър негър?

— Чу ме какво казах. Джони Джаксън не съществува. Ако не ми вярваш, иди да питаш сам. Сега мога ли да поспя малко?

— Разбира се. Благодаря ти, Тери. Може би не е ходил по свърталищата.

— Колко пъти трябва да ти казвам? — О'Брайън повиши глас раздразнено. — Аткинс Пудрата каза, че няма никакъв Джони Джаксън! Всичките тези проклети педерастии бяха готови да си счупят краката да помогнат, когато им казах, че Джони е наследил пари, само че не са и чували за него. Това не ти ли е достатъчно?

— Трябва да ми е достатъчно, нали? — отговорих аз и затворих.

ГЛАВА 8

Когато на следващата сутрин влязох в кабинета си, заварих две съобщения.

Първото гласеше: „Мистър Андерсън, помощник шериф от Сърл, моли да му се обадиш. Спешно.“

Второто гласеше: „Мистър Бенболт от адвокатска кантора «Хауърд & Бенболт», Маями, моли да му се обадиш.“

Бях прекарал неспокойна нощ и успях да заспя едва призори. Закусих набързо и отидох в службата с потиснато настроение. Потискаше ме това, което ми каза Тери. Бях озадачен. Не можеше да няма Джони Джаксън. Докато шофирах към агенцията мислех за това. Чудех се дали Филис Стобарт и Би Би Мансъл не са ме излъгали. Защо им беше да ме лъжат? И двете ми казаха едно и също — че Джони Джаксън е хомосексуалист и че ходи с някакъв негър. Но Аткинс Пудрата твърдеше, че не познава такава двойка, а от досегашния си опит знаех, че на него може да се разчита напълно. Защо Филис Стобарт и Би Би Мансъл биха ме излъгали? Всичко, което бях научил, подкрепяше твърдението, че Джони Джаксън е хомосексуалист. В Сърл хората ми бяха казали, че е бил „мекушав“ и че не се е разбирал с момичетата. Едва ли можеше да бъде по-ясно от това.

Чък Барли го нямаше и в кабинета бях сам. Първо се обадих на Бил Андерсън.

— Дърк, имам нещо за теб — каза той, когато вдигна слушалката. Гласът му звучеше възбудено и делово.

— Какво?

— Открих на кого е била беретата, с която беше убит стария Джаксън.

— Как успя?

— Е, както обикновено нямах какво да правя и понеже се чудех за пистолета, реших да се обадя във всички полицейски участъци по крайбрежието. В Джаксънвил имах късмет. Казаха ми, че са издали разрешително за този пистолет преди шест години.

— На кого?

— Е, това вече е изненадата. На Хари Уедърспун.

— Добра работа си свършил, Бил.

— Казаха ми, че преди две години Уедърспун им се обадил и ги уведомил, че са му откраднали пистолета. Искал да анулират разрешителното му.

— Как са му го откраднали?

— Според Уедърспун, във фабриката имало обир. Били откраднати пари и пистолета. Казал на ченгетата в Джаксънвил, че местният шериф Мейсън ще се заеме с кражбата, но настоял да анулират разрешителното му.

— Имало ли е обир, Бил?

— Не. Ако имаше, щях да знам. Не е имало нищо такова.

— А защо Уедърспун е регистрирал пистолета чак в Джаксънвил?

— Попитах и това. Казаха ми, че бил наел апартамент там, докато се ориентира в положението. Обяснил, че му трябва, за да се защити при нужда, защото като бивш агент от силите за борба с наркотиците имал много врагове. Приели обяснението му.

— Бил, свършил си чудесна работа! Това ще е от голяма полза, когато разговаряш с полковника.

— Радвам се. Смяташ ли, че Уедърспун е убил стария Джаксън?

— Така ми се струва.

— Но защо, дявол да го вземе?

— Това се мъча да разбера. Кога ще е готово официалното заключение за Уедърспун?

— Днес. Погребението е вдругиден.

— Доктор Стийд продължава ли да твърди, че е нещастен случай?

— Да, разбира се. — Чувах тежкото му дишане в слушалката. — А не е ли?

Пропуснах това покрай ушите си.

— Бил, пистолетът още ли е у доктор Стийд?

— Предполагам. Не знам.

— Проверихте ли го за отпечатъци от пръсти?

— Поисках да го направя, но доктор Стийд каза, че не било необходимо.

— Сигурен ли си поне, че именно с този пистолет е бил застрелян старият Джаксън?

— Балистична експертиза не е правена, ако това имаш предвид.

— Боже! Ето това се казва смокинов лист. Добре, Бил, скоро ще се видим. — И затворих.

След това се обадох в кантората на Бенболт. Телефона вдигна застаряващата дебела секретарка, която щом чу името ми, веднага си вирна носа.

— Мистър Бенболт излезе. — Гласът ѝ звънтеше от щастие.

— Поискал е да му се обадя — казах аз търпеливо, като си припомних, че трябва да сме любезни с възрастните хора.

— Записала съм си. Иска да ви види днес следобед в три часа.

— Ще дойда — отговорих аз и затворих.

Извадох втория екземпляр от доклада за полковника, който бях предал на Гленда и го прегледах. След това описах телефонния си разговор с Бил Андерсън. След това се замислих. Все повече и повече парченца от мозайката заставаха по местата си. Изглежда Уедърспун беше решил да се оттегли от наркобизнеса. Знаел е, че старият Джаксън е имал събрани пари, отишъл е в къщата му и го е убил, само че някой друг вече се е бил погрижил за тях. Помислих още малко. Бях разговарял с всички хора, свързани пряко или косвено с Джони Джаксън, освен с един — Хърбърт Стобарт. Той можеше въобще да не е чувал за Джони, но нещо много силно ме караше да се занимая и с него. До срещата си с Бенболт нямах какво да правя, така че отидох при Гленда, предадох ѝ доклада за разговора с Бил Андерсън и я помолих да го сложи в сейфа при останалото.

— Роман ли ще пишеш? — попита тя иронично.

— Това е добре идея — ухилих ѝ се аз. — Не ми беше хрумнало досега, но е добра идея.

Качих се на колата и отидох до Кънтри клуба. Изкачих стъпалата и влязох във фойето. Беше 11:10. Богатите и лентяите вече бяха на терасата — жените бърбореха помежду си, а мъжете ближеха първите си за деня питиета и разговаряха за коли, спорт, индекса Дау Джоунс и капиталите си.

Заварих Сами Джонсън, портиера, да сортира писма. Усмихна ми се любезно. Полковник Парнъл се сещаше и за него по Коледа и Деня

на благодарността. Този човек научаваше светкавично всички новини и си струваше да имаш благоразположението му.

— Здравсти, Сами — поздравих го аз. — С всеки ден ставаш все по-млад.

— Ами да, мистър Уолъс — отговори той усмихнато, — така е. Сигурно защото с всеки следващ ден се чувствам по-млад.

— Тук ли е мистър Стобарт?

— Играе голф, мистър Уолъс.

Джонсън сложи на местата им още няколко писма и добави:

— Трябва вече да е достигнал седемнадесета дупка.

— Никога не съм го виждал — казах аз. — Как да го позная?

След голфа винаги сяда на долната тераса, мистър Уолъс. Дребен човек с бейзболна шапка на червено и бяло. Не можете да го объркате с друг.

— Благодаря ти, Сами.

— Мистър Уолъс, ако искате да говорите с него по работа, сега моментът не е подходящ. Води преговори с този, с когото играе, а мистър Стобарт е доста опърничав човек.

— Благодаря ти още веднъж, Сами.

Слязох на долната тераса, намерих една усамотена маса, завъртях един стол, така че да бъда полускрит от едни палми джуджета и седнах да чакам.

Двадесет минути по-късно видях един мъж с шапка за бейзбол на червено и бяло, с тъмносини памучни панталони и бяла фланелка да се изкачва по стълбите към терасата. Разговаряше с нисък, набит човек, когото веднага разпознах като Едмундо Раес. Бързо дръпнах стола още назад, за да се прикрия по-добре. Насочиха се към мен и седнаха през три маси от моята.

Стобарт седна с гръб към мен, а Раес — странично. Никой от двамата не погледна към мен.

Стобарт изщрака с пръсти на един келнер и извика:

— Бира!

След това се наведе напред и заговори с Раес.

Докато наблюдавах между листата на палмите, мексиканецът поклащаше глава, сякаш получаваше инструкции. Ядосвах се, че не мога да видя лицето на Стобарт, но чаках търпеливо.

Келнерът донесе бирите, Стобарт подписа сметката, даде бакшиш и го отпрати.

След това извади нещо от страничния си джоб. Изглежда беше писалка, защото се наведе и започна да пише. След малко вдигна един чек, развя го във въздуха, за да изсъхне мастилото и го подаде на Раес, който го прибра в портфейла си.

Стобарт повиши глас и го чух да казва:

— О'кей, Ед. Върви да го осребриш и уреди сделката.

— Да мистър Стобарт — отговори Раес и бързо глътна бирата си.
— Ще се обадя веднага, щом имам новини.

— Внимавай да не объркаш конците, Ед. — Ръмженето в гласа на Стобарт накара Раес да се стресне.

— Ще се справя, мистър Стобарт — каза той и тръгна забързано нагоре по стълбите, докато изчезна от погледа ми.

Аз зачаках.

Стобарт не бързаше да изпие бирата си. Стоеше неподвижно и барабанеше с късите си дебели пръсти по масата. Струваше ми се, че мозъкът му работи. След това изведнъж стана и тръгна с големи крачки към стълбата. Аз тръгнах след него, като му оставих добра преднина. Виждах само гърба му.

Във фоайето той отиде до щанда за вестници и си купи Парадайз Сити Хералд. Аз застанах до въртящата се врата, през която се излизаше на предната тераса.

Отпред се виждаше светлокафявия ролс ройс. Един едър негър с кафява униформа и кафява униформена шапка чакаше зад кормилото. Познах го. Това беше маймуната, която ме заплаши, когато излизах от къщата на Ханк Смит. Стреснат, аз направих крачка назад и се блъснах в Стобарт, който се бе насочил към изхода.

— Пиян ли си? — озъби ми се той.

Застанахме очи в очи и усетих как замръзвам.

Видях лицето на човека пред мен — близко разположените очи, устата почти без устни, късия нос и дългия бял белег, спускащ се от дясното око чак до брадичката.

Той ме избута настрани и слезе по стълбите. Маймуната излезе, отвори вратата на колата и изчака Стобарт да се качи. След това ролс ройсът потегли.

Проследих колата с поглед докато изчезна зад завоя. Вече знаех, че човекът, който нарича себе си Хърбърт Стобарт, е приятелчето на Мич Джаксън от детинство. Човекът, който в миналото е стоял извън ринга, докато Мич Джаксън е водел битките, и за когото хората от Сърл казваха, че бил умът, а Мич осигурявал мускулите — Сид Уоткинс.

Заварих Едуард Бенболт седнал зад бюрото си, както обикновено зачервен и преял.

Стиснахме си ръцете и ми посочи стола.

— Току-що се връщам от Сърл — каза той. — Реших, че е време да поговоря с мис Пеги Уайът относно офертата за фабриката. — Усмихна се цинично. — Хубаво малко момиченце... При това с късмет.

— Каква оферта?

— А, мистър Уолъс, след последната ни среща се случиха някои неща. Със завещанието на мистър Уедърспун няма да имаме никакви проблеми. Формалностите ще се уредят много бързо. При мен дойде мистър Зиглер от адвокатска кантора „Зиглер & Зиглер“ и представи много добра оферта за фабриката. Трябваше да я разгледам и да я предложа на вниманието на мис Уайът като представител на интересите ѝ. Тя се съгласи да продаде фабриката.

— Каква е офертата?

Бенболт потри двойната си брадичка.

— Солидна.

— Слушай, не ми пробутвай тези професионални номера — казах аз като ченге. — Обясних ти, че купувачът ще е пласъор на наркотици. Каква е офертата?

— Това го чух — отговори Бенболт и малките му очички станаха студени, — но нямам никакви доказателства.

— Тогава ченгетата от отдела за борба с наркотиците ще дойдат дадушат. Каква е офертата?

— Ако се наложи, мистър Уолъс, ще разговарям с тях, а не с вас.

— Кой е купувачът?

— Мистър Уолъс, вашата работа е да откриете Джони Джаксън, нали? Да не отиваме по-нататък от това.

Аз го изгледах втренчено.

— Това означава ли, че повече няма да ми оказвате помощ?

— Нямам причина да оказвам помощ на агент от частна детективска агенция. — Той ме изгледа враждебно. — Инсинуациите ви, че тази фабрика се занимава с пласиране на наркотици, сега считам за безотговорни и абсурдни. Бях там и огледах всичко с очите си. Това е едно процъфтяващо доходоносно предприятие, което снабдява скъпите ресторанти с жабешки бутчета. Ако продажбата се забави, много от клиентите й ще се почувстват излъгани и ще потърсят други снабдители. Също така, на улицата ще бъдат изхвърлени квалифицирани работници. И всичко това, единствено защото твърдите, без да разполагате с каквито и да било доказателства, че фабриката е свързана с наркобизнеса. — Бенболт погледна часовника си. — Това е. Моля ви повече да не ме безпокоите. Не желая да губя времето си с вас.

Исправих се.

— Колко ти платиха, Бенболт?

Лицето му се сгърчи в грозна гримаса на овладян гняв.

— Незабавно напуснете кантората ми!

— Боже! Изглежда с пари може да се постигне всичко — казах аз. — Ще се видим в съда. — И излязох.

Докато слизах с асансьора, реших, че трябва да се срещна с Пеги Уайът, колкото се може по-бързо. Във фоайето на сградата имаше няколко телефонни автомата. Намерих номера на хотела в Сърл и го набрах.

Обади се старият Ейбрахам.

— Там, ли е мис Пеги, Ейбрахам? — попитах го аз. — Обажда се Дърк Уолъс.

— Не, мистър Уолъс, няма я.

— Къде е?

— Сигурно във фабриката. Чухте ли новината? Сега фабриката е нейна.

— Да, чух това. Благодаря ти. — И затворих.

След това намерих номера на фабрика „Морган & Уедърспун“ и набрах, но нямаше никакъв сигнал. Явно телефонът не беше в ред. Оставих слушалката и изведнъж ме обзе безпокойство.

От там, където бях, до Сърл можех да стигна за не по-малко от два часа. За два часа можеха да се случат много неща. Все пак не беше

изключено и тревогите ми да са напразни. Беше съвсем нормално Пеги да отиде, за да огледа фабриката, след като е научила, че я наследява, но все пак безпокойството ми беше налице и ме подтикваше към действие. Набрах номера на шерифа в Сърл.

Обади се Бил Андерсън.

— Бил, искам да направиш нещо — казах му аз. — Искам веднага да отидеш във фабриката на Уедърспун, да провериш дали Пеги е там и да видиш дали нещо не е станало с нея.

— Нещо да е станало? — Бил беше озадачен. — Какво искаш да кажеш? Чу ли новината? Тя е наследница! Уедърспун...

— Знам всичко това. Иди във фабриката и виж какво прави Пеги. Обаждам се от телефонна кабина. Запиши си номера и ми се обади веднага. — Прочетох му го от табелката. — Разбра ли?

— Да, но за какво е всичко това?

— Отиди при нея! Поговорете, поздрави я. Виж дали всичко е наред и ми се обади. Ще чакам.

— Добре. Наистина ще трябва да почакаш.

— Знам — отговорих. — Тръгвай веднага.

Предполагах, че ще мине поне половин час, но опитните детективи са свикнали да чакат. Седнах недалеч от телефонните кабинки, запалих цигара и се замислих за Бенболт.

Бях сигурен, че са ходили при него. Бях сигурен, че Зиглер от кантора „Зиглер & Зиглер“ му е обещал процент от сделката с фабриката. Трябваше да проявя повече ум и да не се доверявам на дебел адвокат като Бенболт. Не трябваше да забравям нито за миг, че Хари Уедърспун беше негов клиент. Дали Бенболт е знаел какво се е вършило във фабриката? Струваше ми се малко вероятно, но не невъзможно. Бях сигурен, че дебелият адвокат не би отказал пари, ако му предложат, а сумата, дадена му, за да убеди Пеги, вероятно никак не бе малка. При три милиона годишен приход от предприятието, да се намерят средства, за да се купи Бенболт не би представлявало никакъв проблем.

Така че чаках.

Най-накрая, след четиридесет минути и шест изпушени цигари, телефонът в кабината иззвъня.

Грабнах слушалката.

— Дърк?

— Да. Какво става?

— За какво беше тази паника? — попита Андерсън раздражено.
— Отидох във фабриката и намерих Пеги, пощуряла от радост. Започнах да ѝ разправам колко се радвам, че е извадила такъв късмет, но тя ме срязва. Ще ти кажа точно думите ѝ: „Не сега, Бил. Друг път. Сега сключвам една сделка“. И затвори вратата под носа ми.

— И това е всичко?

— Това е всичко. Изглеждаше радостна и щастлива. Защо реши, че нещо може да не е наред?

— Сделка? Имаше ли някой при нея?

— Имаше. Видях го, когато се качвах по стълбите. Един дребен, мургав тип. Приличаше на мексиканец.

— По дяволите! — изругах аз и затворих телефона.

Хукнах към колата си.

Когато наближих, видях, че едно десетинагодишно момче гледа предницата ѝ. То вдигна поглед към мен и ми се ухили.

— Спукана ви е гумата, мистър — каза то. — Видях кой го направи. Проби я с нож.

Погледнах предното колело от другата страна. Наистина, спукана гумата не можеше да бъде.

— Как изглеждаше? — попитах аз хлапето.

— Брикет. С голяма черна шапка и мъниста. Вонеше на боклукчийска кофа.

Сомбрерото!

Извадих резервната гума от багажника и се заех с тежката задача да сменя спуканата. Не бях правил това от години и след като ме погледа как се мъча в продължение на няколко минути, хлапето каза:

— Не се прави така, мистър. Дайте на мен. Свърши за десет минути. Аз щях да се мъча понеполовин час.

— Как се казваш, синко? — попитах аз и прибрах спуканата гума в багажника.

— Уес Бридли.

— Ако някога искаш да станеш частен детектив, обади ми се в агенцията на Парнъл и ще се погрижа да те назначат. — Дадох му пет долара.

— Частен детектив? Че кой иска да става това? Аз ще стана банкер.

Качих се на колата, магнах му и подкарах към Сърл. Тръгнах по крайбрежното шосе и поддържах разрешената скорост, докато не стигнах до Форт Пиърс, след което тръгнах по шосе номер 8. Шофирането до Форт Пиърс беше мъчително, защото имаше голямо движение. Бях сигурен, че Раес е казал на Сомбрерото да ме забави и не исках да губя още време в разпавии с пътната полиция. След като свих по шосе номер 8 движението намаля и се осмелих да повиша скоростта.

Мислех за Пеги. Спомних си как Стобарт даде чека на Раес и му каза да го осребри. Вероятно досега мексиканецът беше успял да придума Пеги да продаде фабриката, като ѝ е взел акъла с купчина пари.

На около пет мили от Лейк Плесид видях, че на десетина метра от задната ми броня се движи голям камион, натоварен с портокали в сандъци. След това си спомних, че от известно време този камион ме следваше неотклонно. По това шосе непрекъснато минаваха камиони с плодове и зеленчуци, така че не ми беше направил впечатление. Само че този караше плътно зад мен, при това с над шестдесет мили в час. Това ме обезпокои.

Шосето напред беше право и край него имаше гора. Ядосвах се, че този камион кара така близо зад мен и че е превишил с толкова много позволената за камионите скорост. Реших да се отскубна и натиснах педала на газта докрай. Колата ми полетя със седемдесет и пет мили в час. Погледнах в огледалото и видях, че камионът изостава. Набрах известна преднина, но след малко се наложи да намаля скоростта. Пред мен едва пълзеше двадесеттонен камион, също натоварен със зеленчуци, който не можех да задмина, защото насреща идваха коли. Трябваше да натисна спирачката и да изчакам удобен момент, за да го изпреваря. Само че колите в отсрещното платно станаха още повече. В огледалото видях, че камионът с портокалите отново е на десетина метра зад мен.

Беше очукан, с регистрационен номер от Маями. Отпред имаше затъмнено стъкло, така че не виждах шофьора. След малко получих възможност да изпреваря и настъпих педала докрай. Сърцето ми трепна, когато се приближах отново вдясно, защото иззад завоя напред беше излетяла кола, която не бях видял. Едва не се блъснахме. Чух възмутения вой на клаксона ѝ и тя отмина по пътя си.

Опитах се да се успокоя, но в главата ми зазвъняха предупредителни камбани. Те ставаха все по-пронизителни и по-пронизителни. Погледнах в огледалото и видях, че камионът лети след мен с повече от седемдесет мили в час. Вече беше на пет метра. След това видях на страничния прозорец да се опира черна ръка.

Негър!

Вдясно на пътя имаше дълбока канавка, след това гори. Канавката служеше за отводняване, когато завалят тропическите дъждове. Погледнах в огледалото отново. Камионът беше изчезнал! По челото ми изби студена пот. Погледнах вляво. Проклетият камион беше до мен. Беше много висок, за да мога да видя шофьора, но знаех какво иска да направи. Искаше да ме подбере отстрани и да ме изпрати в канавката.

Инстинктивно понечих да натисна газта, но този камион беше мощен и спокойно можеше да развие същата скорост, така че натиснах рязко спирачката и стиснах кормилото, в случай, че задните колела поднесат.

Спирачките ми бяха добри. Чух свиренето на гумите и видях как камиона профучава напред. Задният му калник одраска предницата ми. Не беше лесно да овладея колата, която поднесе към канавката, но все пак успях.

Камионът не. Изглежда шофьорът е бил насочил цялото си внимание към мен и не е гледал пътя. Десните му колела хлътнаха в мекия тревист банкет и камионът се наклони. Портокалите се хлъзнаха в каросерията, дясната страна на камиона пропадна в канавката и той се обърна. Сандъците се разковаха и изпопадаха, портокалите заляха храсталаците наоколо като оранжева река. Стърженето на разкъсан метал изпълни въздуха.

Спрях колата и излязох. Пълзящият двадесеттонен камион пристигна и спря. Няколко коли, идващи по отсрещното платно също спряха. Наизлязоха шофьори на камиони и хора в костюми. Приблжихме се до обърнатия камион и погледнахме в кабината.

Главите на Сомбрерото и Козето елече се показваха през счупеното предно стъкло. Не бяха приятна гледка. Освен разкъсаните им, окървавени лица, от тях беше останала и вонята на мръсотия.

Когато спрях пред хотел „Скоклива жаба“, стрелките на часовника на арматурното табло показваха 18:30. Беше се наложило да изчакам пътната полиция, за да кажа как шофьорът на големия камион е изпуснал управлението и е връхлетял в канавката. Полицаяте искаха да възстановят движението колкото се може по-бързо и да разчистят пътя.

— Тези черни карат прекалено бързо — каза с отвращение старшият полицай. — А тези двамата са имали защо да бързат. Камионът е краден.

Бях предположил това. Казах му, че бързам. Той ме предупреди, че може да ме извикат като свидетел, макар и да се съмнявал.

Докато приближавах Сърл се замислих над станалото. Нямах съмнение, че се бяха опитали да ме убият. От сега нататък трябваше да внимавам доста повече. Чудех се дали Бенболт е уведомил Раес, че знам за търговията им с наркотици. Това не беше изключено — предполагам, че са му платили достатъчно, за да уреди сделката с фабриката.

Спомних си със задоволство доклада и кутията консервирани жабешки бутчета, които очакваха полковника. Каквото и да се случеше с мен тази шайка щеше да бъде разгромена. Все пак няха намерение да ми се случва каквото и да било.

На рецепцията заварих стария Ейбрахам. Той ми се усмихна щастливо.

— Къде е мис Пеги? — попитах го аз.

— Тук в офиса е, мистър Уолъс. С мистър Уилис Полак, адвоката. Чухте ли новината? Мис Пеги сега е богата!

— Къде е баща ѝ?

Усмивката на Ейбрахам изчезна.

— На легло е. Горкият човек! Не му остава много, струва ми се.

Заобиколих рецепцията и влязох в малкия офис, след като почуках на вратата.

Уилис Полак, който сега приличаше на Буфало Бил повече от всякога, седеше на едно кресло. Пеги беше зад бюрото. Дватама се справяха с бутилка шампанско.

— Здравсти Дърк! — възкликна Пеги и ми се усмихна за добре дошъл. — Къде се губиш? — Тя извади чаша и за мен. — Празнуваме! Присъедини се към нас!

Аз влязох и затворих вратата.

— Не обичам шампанско, но все пак благодаря — отговорих аз.
— Какво празнувате?

— Продадох фабриката! Хари е завещал всичко на мен! Сега съм богата!

Аз дръпнах един стол и седнах странично.

— Доста бързо си се справила. Уедърспун дори не е погребан още.

— Кажете му, мистър Полак. Искам да знае — каза Пеги, наля шампанско в чашата и я бутна през бюрото към мен. — Хайде, Дърк, искам да празнуваш с нас!

Аз взех чашата, вдигнах я и отпих малко.

— Е, мистър Уолъс — каза Полак, — заключихме чудесна сделка. Пеги постъпи много добре, че се посъветва с мен.

— Веднага щом онзи адвокат от Маями, мистър Бенболт, ми се обади — намеси се Пеги, изтичах при мистър Полак и когато пристигна този човек... мистър Раес, го посрещнахме двамата.

Полак ми се усмихна със старомодната си усмивка.

— Честно казано, мистър Уолъс, този мексиканец не ми хареса особено, но се държеше съвсем делово. Каза, че ако се забавим, ще трябва да се освободи персоналът и ресторантите ще потърсят друг снабдител. Това ми се стори логично обяснение. Предложи двеста и петдесет хиляди долара. Според мен това е добра цена. Обърнах му внимание на факта, че завещанието на мистър Уедърспун още не е влязло в сила, а той отговори, че адвокатите му не се съмнявали, че собственик на фабриката е Пеги и че формалностите ще се уредят съвсем скоро. След това го предупредих, че собствеността върху фабриката не може да се прехвърли официално на негово име, докато не се уреди този въпрос, така че би било по-добре да изчакаме. Той възрази, че ако изчакаме толкова много време, стойността на фабриката ще намалее заради загубата на клиенти и аз се съгласих. Предложи веднага да плати петдесет хиляди долара в брой. Ако Пеги приемела капарото, той щял да изпрати човек, който да поеме работата още утре, и така нямало да уволнява работници и щял да продължи бизнеса без прекъсване. Това предложение ми се стори приемливо, така че посъветвах Пеги да подпише. От утре собственик на фабриката е мистър Раес, освен ако завещанието на мистър Уедърспун не се

окаже невалидно, което ми се струва малко вероятно. — Той поглади късата си брада и се усмихна. — Както и да е, успях да накарам мистър Раес да подпише, че се отказва от петдесетте хиляди долара, в случай, че сделката се провали. Наложих се да поспорим малко. — Полак се усмихна отново. — Хората с опит могат да разберат кога някой е прекалено заинтересован дадена сделка да се осъществи и знаят кога да дръпнат юздата. — Той се наведе напред и потупа Пеги по ръката. — Така че каквото и да се случи, това младо момиче ще притежава петдесет хиляди долара, които вече са на сигурно място в банката.

Изкусих се да им кажа, че сделката със сигурност ще пропадне и че след няколко дни хората от отдела за борба с наркотиците ще плъзнат из фабриката, че Раес и Стобарт ще влязат в затвора, но реших да не помрачавам радостта им.

Вдигнах чаша, кимнах на Пеги и отпих.

— Чудесно.

— Наистина! Сега имам достатъчно пари, за да помогна на татко — каза тя с блеснали очи. — Винаги съм искала да му помогна. Ще го изпратя в една частна клиника в Маями. Надявам се и се моля на Бога да успеят да му помогнат.

Погледнах Полак, който поклати тъжно глава.

— Обясних на Пеги, че вече няма никаква надежда за горкия Боб.

— Не ме интересува! — възкликна тя. — При всички случаи ще отиде в тази клиника. За какво са парите, ако не за да помогнеш на близките си?

— А какво смяташ да правиш с хотела? — попитах аз. — Смяташ ли да продадеш и него?

Тя поклати глава.

— Вече не. Промених решението си. Татко също иска да го запазя. С парите от фабриката и бакалницата ще го модернизiram. Мистър Полак също смята, че е по-добре да постъпя така.

— Какво е заключението за смъртта на Уедърспун? — попитах аз.

— Както се очакваше. Нещастен случай.

Свих рамене. Доктор Стийд несъмнено беше лоялен към стария си приятел алкохолик.

— Е, Пеги, поздравявам те още веднъж. Желая ти всичко най-хубаво — казах аз, оставих ги и се качих в стаята си. Все още потресен от опита да ме убият, легнах на леглото и се замислих.

Много скоро щях да разгромя една шайка, пласираща наркотици, но главната ми задача беше да открия Джони Джаксън. Така че реших да последвам съвета на баща си: *„Синко, когато изпаднеш в безизходица и не знаеш как да продължиш, върни се назад, към квадрат А и може, ако използваш мозъка си, да откриеш нещо важно, което в началото си пропуснал.“* Така че се върнах в началото и се замислих сериозно.

Абстрахирах се от наркотиците — от Раес, Стела и Стобарт. Те само отклоняваха вниманието ми. Замислих се за Уоли Уоткинс — приятният възрастен човек, който отглеждаше рози. Съвсем ясно си спомних как се смути, когато го попитах дали напоследък е виждал Джони Джаксън — това беше реакция на добър, честен човек, който се кани да изрече лъжа.

Свалих краката си от леглото и се изправих. Вече беше станало 19:30. Бях гладен и слязох долу в ресторанта. Кимнах на няколкото търговски пътници, които се хранеха и работеха едновременно, и си поръчах специалитета за тази вечер — телешко филе.

След като се нахраних, излязох от хотела, качих се на колата и подкарах към малката къща на Уоли Уоткинс.

Слънцето вече залязваше и сенките бяха удължени. Отклоних се от главния път, спрях колата на неколкостотин метра от дома на Уоткинс и изминах останалото разстояние пеша. Не след дълго видях и самата къща. Лампите във всекидневната светеха. Пердетата бяха спуснати. Усещах дъха на розите.

Заобиколих къщата съвсем тихо и се приближих откъм задната ѝ страна. Спалните бяха тъмни, но бях взел фенерчето си. Спрях и се послушах. Чувахе се само далечното ръмжене на камионите по шосето.

Отворих малката портичка и влязох в задния двор. Минах покрай дългостеблените рози — същите, които бяха поставени на гроба на Фредерик Джаксън, и се приближих до къщата. Чух, че телевизорът работи. Прозорците на спалните бяха срещу мен. Единият беше широко отворен. Осветих вътрешността на стаята — очевидно беше на Уоли Уоткинс, защото личеше, че в нея живее мъж. Беше с двойно легло, шкафове, без никакви украшения. Отидох до прозореца на

другата стая и също я осветих, този път през стъклото. Тя беше по-малка, с единично легло и беше ясно, че я ползва жена. Имаше малка тоалетна масичка с парфюми и други женски дреболии. Това, което ме впечатли най-много обаче беше русата перука, поставена върху поставка с формата на глава. Кичурите ѝ бяха добре сресани и стигаха почти до пода.

Бутнах прозореца, но беше затворен, така че се върнах при другия и влязох в стаята на Уоли Уоткинс. Прекосих я, отворих тихо вратата и се озовах в тъмния коридор.

Уоли слушаше новините по телевизията. Чух, че говорителят съобщаваше за някакво земетресение. Отидох до другата врата, отворих я и влязох в женската стая. Затворих след себе си и се огледах с помощта на фенерчето. Стаята очевидно беше на младо момиче. На едни рафтове в далечния ѝ край бяха подредени кукли. На другата стена беше залепен плакат с някаква рок група. На един стол имаше голямо, старо, кафяво плюшено мече. Осветих стените наоколо и замръзнах — над леглото видях дървена рамка със стъкло.

Приблжих се. В рамката имаше медал. Медал за храброст. Беше на Мич Джаксън — медалът, за който бях сигурен, че е висял над леглото на Фред Джаксън. Сега висеше над леглото на... на кого? На Джони Джаксън? Толкова извратен ли беше той, че да носи тази дълга руса перука и да се занимава с кукли и плюшени мечета? Не беше изключено, но изпитвах съмнения.

Отидох до гардероба и го отворих. Вътре висяха няколко рокли — до една като за младо момиче. Бяха евтини и можеха да се купят във всеки магазин за конфекция. Освен тях имаше кожено яке и няколко чифта джинси. На един рафт видях два сутиена и три чифта бели бикини.

Погледнах още веднъж медала за храброст, след това се върнах в стаята на Уоли Уоткинс, излязох през прозореца и отидох пред къщата. Бутнах портата и влязох в двора. Позвъних. Телевизорът изведнъж млъкна и настъпи тишина. Изчаках още малко и отново позвъних. Мина още известно време, след което вратата се отвори и Уоли Уоткинс се втренчи в мен от прага.

— Здравейте, мистър Уоткинс — поздравих аз. — Аз съм Дърк Уолъс.

— Да — отговори той без да се отмести. — Мистър Уолъс, боя се, че сте дошли в неподходящ момент. Елате утре.

— Извинете, но няма да стане утре. Трябва да поговорим за сина ви.

Видях как замръзва. Светлината в коридора беше зад него и лицето му беше в сянка.

— Мистър Уолъс — продължи той с колебание в гласа. — Струва ми се вече ви казах, че синът ми повече не ме интересува. Каквото и да имате да ми кажете за него, ще трябва да изчака до утре. Ще ви помоля да ме извините. — Той понечи да затвори вратата.

Направих крачка напред.

— Съжалявам, мистър Уоткинс, но за тези неща ще бъде уведомена полицията. Не е изключено да сте замесен и вие. По-добре е да поговорим.

— Полицията? — Той отстъпи назад в коридора и отвори пътната врата широко.

— Точно така — отговорих аз. — Съжалявам, че ви безпокоя, но ще трябва да поговорим.

Той се поколеба, след което сви рамене примирено и ме въведе във всекидневната.

— По-добре влезте, мистър Уолъс.

Последвах го в уютната и подредена всекидневна. На масата имаше прибори за вечеря — за двама.

— Надявам се, че няма да ни отнеме много време, мистър Уолъс — каза Уоли Уоткинс. — Тъкмо се канех да вечерям. — Той се поколеба, след което старомодната му учтивост го застави да ми предложи нещо за пиене.

— Не, благодаря — отговорих аз и седнах на едно кресло. — Съжалявам, че трябва да ви го кажа, мистър Уоткинс, но синът ви ще си има големи неприятности. След няколко дни ще бъде арестуван. Търгувал е с наркотици тук в Сърл.

— Синът ми? Тук? В Сърл? — Уоткинс отиде до другото кресло и се отпусна тежко в него. — Не разбирам. Сид тук?

— Не, самият той не е тук. Живее в Парадайз Сити под името Хърбърт Стобарт. Притежава къща, която струва поне половин милион долара, а също и ролс ройс. Заедно с Хари Уедърспун са успели да

организиранта много доходна мрежа за търговия с наркотици. Годишната им печалба е над три милиона.

— Уедърспун? — възрастният човек изглеждаше стъписан.

— Позволете ми да ви обясня, мистър Уоткинс. Повечето от нещата, които ще ви кажа, се основават на предположения, но има факти, които косвено потвърждават тези предположения. Всичко е започнало във Виетнам. Уедърспун е бил агент във военния отдел за борба с наркотиците. Наркоманията е била голям проблем за армията. Уедърспун открил кой продава опиати на войниците в полка си и от кого ги взема. Вземал ги е от сина ви, мистър Уоткинс. Пласьорът, Мич Джак-сън, е загинал по време на военна операция, малко преди да бъде арестуван. Уедърспун изглежда е разбрал, че в този бизнес играят много пари и подтикван от алчността си, се е свързал със сина ви и двамата са се споразумели. След като са били освободени от армията, им е хрумнала идеята да продават хероин на богатите дегенерати, като използват консервени кутии с жабешки бутчета. Наркотикът е бил поставян в найлонови пликчета в кутиите, уж като специален сос, който се приготвя лесно. Идеята е добра и безопасна. Синът ви е създал широка мрежа от купувачи, които са получавали тези консерви като специални пратки веднъж месечно. Уедърспун се е занимавал с опаковането, а синът ви е осигурявал хероина и е намирал клиентите. След това нещо се е случило. Не зная точно какво, но Уедърспун изведнъж е решил да се оттегли от играта. Може би е решил, че е спечелил достатъчно, може да се е скарал със сина ви. Не знам. Не е толкова важно. Както повечето пласьори, които решат да се оттеглят, той умря преждевременно. Фабриката току-що-беше купена от един мексиканец на име Едмундо Раес с пари на сина ви. Двамата си мислят, че ще могат да продължат доходния си бизнес, но имам достатъчно доказателства, за да им попреча и за да ги приберат на топло поне за петнадесет години.

Уоткинс остана неподвижен известно време, след това вдигна поглед към мен.

— Казах ви, мистър Уолъс, че не искам да имам нищо общо със сина си. Това, което ми разказахте, е ужасно и се надявам Сид да получи това, което заслужава. Може би трябва да ви благодаря, че ми казахте тези неща, но не виждам какво общо имам аз. Разбира се, боли ме, но Сид винаги е причинявал болка на майка си и на мен.

Споменахте, че може би съм замесен и аз. — Той ме погледна в очите. — Замесен ли съм?

Направих се, че не чувам, защото исках да го извадя от равновесие.

— Странни неща се случват, мистър Уоткинс — продължих аз. — Преди десетина дни агенцията получи писмо от Фредерик Джаксън, с което молеше да открием внука му. Той изпрати само сто долара, но полковник Парнъл прие да му послужи, тъй като синът му Мич е награден с орден за храброст във Виетнам и е служил в полка му. С издирването бях натоварен аз. Докато се занимавах с него, попаднах на мрежа за пласиране на наркотици. За мен тя не е главният проблем, но не е и маловажен. Все още не съм открил Джони Джаксън. Онзи ден ви попитах дали сте се виждали с него напоследък и вие отговорихте, че не сте. Тогава останах с впечатлението, а сега съм още по-сигурен в това, че не ми казахте истината. Така че, питам ви отново: Виждали ли сте Джони Джаксън напоследък?

Той се загледа в ръцете си и не каза нищо.

— Виждали ли сте Джони Джаксън напоследък? — повторих въпроса си.

По болката, изписана на лицето му, разбрах, че събира сили, за да изрече още една лъжа, но в този момент вратата се отвори и влезе Би Би Мансъл.

— Стига толкова, влечуго! — изсъска тя. — Ставай и си обирай крушите!

Аз я погледнах. Беше със стегната памучна фланелка, която очертаваше гърдите ѝ, и тесни джинси. Дългата ѝ черна коса беше като коприна и стигаше почти до кръста. Лицето ѝ беше като каменно.

— Естествено — казах аз и станах. Уоли Уоткинс все още гледаше ръцете си. — Мистър Уоткинс, не отговорихте на въпроса ми.

Би Би Мансъл се спусна към мен, сграбчи ръката ми и ме завъртя към себе си.

— Махай се оттук! — изпищя в лицето ми.

Погледнах я и изведнъж всичко ми стана ясно — втората спалня, русата перука, дрехите в гардероба, медала за храброст на стената.

— Добре — отговорих. — Тръгвам си.

Тя отиде до вратата и я отвори широко.

— Махай се оттук!

Когато минах покрай нея, улових копринените черни кичури и дръпнах перуката от главата ѝ. Тя изпищя, след това замахна с ръка, но успях да хвана китката ѝ.

Вгледах се в русата ѝ, по момчешки подстригана коса.

Усмихнах се.

— Здравсти, Джони Джаксън! Най-накрая те открих, нали?

В малката, уютна всекидневна се чуваше единствено далечният рев на камионите по шосето.

Уоли Уоткинс седеше като вкаменен. Момичето също не помръдваше. Гледаше ту мен, ту него.

Аз не наруших тишината. След малко Уоли Уоткинс каза тихо:

— Мисля, че трябва да дадем на мистър Уолъс някакво обяснение.

— О, не се притеснявай! — възкликна тя и грабна перуката от ръката ми. — Разкажи му всичко! — И излезе от стаята, затръшвайки вратата след себе си.

Уоткинс ме погледна.

— Може би ще изпиеете с мен малко уиски, мистър Уолъс? Ще бъдете ли така добър да налееете? Коляното ми се обажда отново.

— Разбира се — отговорих аз. — Но какво ще стане с вечерята ви? — Отидох до барчето и напълних две чаши. — Съжалявам за това, мистър Уоткинс.

— Вечерята може да почака. Не е нищо специално. — Той пое чашата, вгледа се в уискито и кимна одобрително.

Аз отидох до креслото и седнах.

— Не е нужно да ми казвате каквото и да било, мистър Уоткинс. Открих Джони Джаксън и с това работата ми е свършена.

— И на мен ми се ще да беше толкова просто — отговори той и отпи. — Но искам да чуете историята на Джони Джаксън. След това може би ще проявите повече разбиране.

Аз запалих цигара и се отпуснах върху облегалката.

— Добре, разкажете ми.

— Ще бъда колкото се може по-кратък, мистър Уолъс. Кити и аз участваме още от самото начало. Бяхме разочаровани от сина си, няма нужда да повтарям всичко това още веднъж. Обичахме децата. Когато

Джони дойде за първи път в Сърл и влезе в магазина ни, бяхме много заинтригувани. И двамата с Кити смятахме, че е момче. Знаехме как живее стария Фред и предложихме на Джони ако иска да идва при нас и да ползва банята ни. Старият Фред никога не се къпеше. В къщата му изобщо нямаше баня. Джони се зарадва на предложението. Започнахме да се виждаме редовно и се привързахме към него... нея. Мистър Уолъс, за мен тя е като моя собствена дъщеря. Едва когато стана на четиринадесет, Кити се усъмни и реши, че може би не е момче. Джони също ни обичаше, но не така, както онзи мръсен, груб старец. Една вечер, когато беше тук, за да използва банята, ни се довери. — Уоткинс замълча, за да отпие от чашата си и продължи: — Майка ѝ, Стела Коста, се запознала с баща ѝ Мич Джаксън, преди да го вземат в армията. У Мич имаше нещо, което привличаше жените. Стела забременяла. Помолила Мич да се ожени за нея, но той ѝ отговорил, че ще го направи, когато се върне от Виетнам, но само ако детето е момче. Стела много искала да се омъжи за Мич. Не мога да твърдя, че мога да я разбера. След това се родило детето. Момиче. Стела разбрала, че Мич няма да се ожени за нея и в отчаянието си записала детето като Джони Джаксън. Изпратила на Мич копие от акта за раждане и му напомнила обещанието му. Двата Джаксън изглеждат са били много особени. Искали са на всяка цена да имат момче. Не са искали и да чуят за момиче. Мич ѝ писал в отговор, че като се върне ще изпълни обещанието си. Стела отглеждала детето като момче. Не ѝ е било лесно, защото Мич не ѝ изпращал никакви пари. Джони, вече на осем години, се превърнал в пречка за нея и решила да го изпрати при дядо му. Разкрила пред него... нея жестоката истина и настояла в никакъв случай да не казва на дядо си, че е момиче. На тази възраст Джони с удоволствие се правела на момче. Старият Джаксън много се радвал, че има внук. По своя си груб начин се отнасял към детето добре и то започнало да се привързва към стареца. Вечер той разказвал случки от живота си, за крокодилите, за Мич. Така минавали годините. След това, разбира се, започнало да личи, че Джони не е момче. Старият Джаксън често говорел за момчетата грубо и презрително. Било ясно, че ако разбере измамата, Джони ще го изгуби. — Уоткинс ме погледна. — Тъжно, нали? По онова време Джони наистина обожавала дядо си, но също така си давала сметка, че съвсем скоро той ще открие истината. Тогава Кити почина. Джони продължаваше да

идва, за да използва банята, и разговаряхме. Пристягаше гърдите си, за да не се забелязват, но нервното напрежение ставаше твърде голямо за нея. Предложих ѝ да напусне дядо си и да дойде да живее при мен. За да избегне гнева му, когато разбере истината, тя предпочете да го направи. Не сме очаквали, че старият Фред ще пише на полковник Парнъл. След това дойдохте вие и открихте тъжната истина. Вече знаете всичко, мистър Уолъс. Ние нямаме от какво да се срамуваме. Вече няма значение, защото Джони ще замине. Намерих ѝ работа в Лос Анджелис. Един мой племенник има магазин за дрехи и с радост ще я вземе при себе си. Заминава утре и се надявам, че ще е доволна. — Уоткинс се усмихна тъжно. — Ще ми липсва.

— Разбирам, мистър Уоткинс — казах аз и го погледнах замислено. — Но има още неизяснени неща. Какво е станало с парите, например?

Той ме изгледа изненадано.

— Парите? Какви пари?

— Парите на стария Джаксън.

— Нима е имал пари? Не знам нищо за тях.

Реших, че казва истината.

— Тя е напуснала дядо си преди около два месеца и е дошла да живее при вас — казах аз. — С какво се занимаваше през това време?

— Каза ми, че си е намерила работа в някакъв клуб в Маями. Не беше моя работа. Идваше тук само през почивните дни. Човек не бива да се интересува прекалено много от живота на младите, мистър Уолъс.

— Предполагам, че е така. Трябва да поговоря с Джони, мистър Уоткинс. Трябва да изясня още някои неща. Надявам се да е искрена с мен, но може би няма да е, ако вие присъствате. Ще възразите ли?

Той се замисли и поклати глава.

— Просто ви моля да не я измъчвате. Животът ѝ, мистър Уолъс, е бил много тежък. Обичам това дете.

Станах.

— Ще ви наля още едно питие. Ще се старая да не се бавя, след това ще ви оставя да вечеряте.

— Благодаря.

Напълних чашата му и излязох.

— Не я измъчвайте — повтори Уоли.

Минах по коридора, почуках на вратата на втората спалня и влязох. Очакваше ме. Беше се излегнала на леглото и държеше плюшеното мече в ръце. На главата ѝ беше русата перука, а лицето ѝ беше намръщено.

— Хайде да поговорим — казах аз и седнах на един стол. — Какво стана с парите на дядо ти?

Тя стисна мечето.

— Аз ги взех.

— Ще ми разкажеш ли?

Тя се поколеба и сви рамене.

— Той искаше да ги получи Мич, а ако умре, да ги получи синът му. Само че Мич нямаше син, така че парите трябваше да отидат при някаква организация на ветераните.

— Знам това. Като негова внучка, не си имала право да претендиращ за наследството.

— Точно така. Взех ги, защото онова копеле Уедърспун искаше да ги открадне.

— Нека караме под ред — казах аз. — Ти знаеше ли за търговията с наркотици и фабриката му?

— Знаех. Чух го от майка си.

— Знаеше ли, че баща ти, Уедърспун и Стобарт са работели заедно?

— Когато тези две отрепки се сдушиха, баща ми беше мъртъв. Да, така е — баща ми е бил пласьор на наркотици, но какво от това? Той е умрял, спасявайки живота на седемнадесет нещастници и затова е получил медал за храброст.

Не ѝ казах, че Мич е влязъл в джунглата, за да спаси приходите си.

— Какво направи с парите, Джони?

Тя ме изгледа със святкащи очи.

— Какво мислиш, че направих с тях? Слушай, ченге, аз обичах дядо си! Единствено той се отнасяше с мен като с човек! Не броя Уоли и Кити, които направиха толкова много за мен, но дядо ми беше различен. Обичах да седя и да го слушам, когато ми разказваше разни неща. Какъв човек беше той! Карах го да ми разказва непрекъснато за алигатора, заради който е останал без крака. Да, наистина беше малко побъркан. Мразеше жените. Никога не ми каза защо. Обичаше да

повтаря: „Джони, ние мъжете трябва да се поддържаме. На този свят жените причиняват повече беди от крокодилите.“ Беше луд на тема пари. Но не ги използваше за нищо. Трупаше ги в една дупка под леглото си. Казваше ми: „Когато умра, Джони, ще ги вземеш ти. На мен не ми трябва. На теб ще ти трябва. Ти си мой внук и ще ги вземеш, когато умра.“ Знаех, че няма да ми ги даде, ако научи, че съм жена. Можеше дори да ме изхвърли на улицата. Тогава, след смъртта на баща ми, при дядо дойде Стобарт. Бях в задната стаичка и чух какво му каза. — Тя погали мечето, без да ме погледне. — Каза, че е приятел на Мич и че са работили заедно. Мич му казал, че ако нещо се случи с него, неговият дял трябва да получи баща му, Фред. Ако и той умре, тогава Джони трябвало да получи парите. Дядо каза, че не желае нищо, но Стобарт настоя. „Мич и аз бяхме приятели. Сделката си е сделка. Може би ти не искаш пари, но детето ще има нужда от тях.“ Така че всеки месец получавахме по едно писмо в продължение на шест години. Дядо не знаеше, че съм подслушвала. Той дори не отваряше пликовете. Слагаше ги направо в дупката под леглото.

— Колко пари имаше там, Джони?

— Бяха твърде много, за да ги преброя. Отказах се, когато стигнах до петстотин хиляди.

— И сега всичките тези пари са у теб?

Тя ме изгледа.

— Не. Те не бяха мои. Сложих ги в една кутия и ги изпратих на ветераните в Ню Йорк като анонимно дарение. Така искаше дядо и аз го направих.

Погледнах я с възхищение.

— Но ти можеше да ги запазиш за себе си!

Очите ѝ проблеснаха.

— За каква ме вземаш? За долнопробна крадла?

— Извинявай, мисля, че си чудесно момиче.

— Не ми пробутвай тези боклуци. Дядо беше всичко за мен. Той искаше парите да получи внука му, а ако няма внук, да отидат във фонда на ветераните. Аз не бях негов внук, а внучка. Ти не би ли постъпил като мен?

Бих ли, наистина?

— Надявам се, че бих го направил, Джони. Искрено се надявам.

— Свърши ли вече? Сега искам да сервирам вечерята на Уоли.

— Още малко. Разкажи ми за Уедърспун.

Погледът ѝ стана мътен и тя отново погали мечето.

— Какво те интересува?

— Той ли уби дядо ти?

— Да.

— Разкажи ми.

Тя се поколеба и след малко каза:

— Махнах се оттук и започнах работа в „Скин кльб“. Майка ми ми уреди тази работа. Идвах при Уоли всяка събота и неделя с колата на майка ми. През цялото време мислех за дядо. Често се промъквах горе и го гледах, докато работеше на жабарника. Копнеех да поговоря с него, но знаех, че ще се откаже от мен. Отидох там и в деня на смъртта му. Първо отидох при жабарника, но го нямаше там, така че се промъкнах към къщата. Онова копеле Уедърспун беше при него и разговаряха. Той крещеше нещо за пари, след това чух изстрел. — Тя затвори очи и притисна мечето към гърдите си. — След това Уедърспун излезе с пистолет в ръка. Огледа се уплашено, после чу колата ти да приближава нагоре по пътя. Скри се в храстите. Знаех, че се е случило нещо ужасно и бях примряла от страх. Дойде ти и влезе в къщата. С Уедърспун те наблюдавахме от скривалищата си. След като ти си отиде, Уедърспун влезе вътре и се върна без пистолета. Качи се на мотоциклета си, който беше оставил зад къщата и замина. — Тя потрепери. — Дядо беше мъртъв. Взех парите от дупката, взех медала на баща ми и отидох при Уоли. Не му казах какво съм видяла. Това е всичко. А сега ще ме оставиш ли на спокойствие?

Изправих се.

— Благодаря. Това изяснява всичко.

Тя стана от леглото и неохотно остави мечето.

— Повече няма да ни безпокоиш, нали?

Аз я погледнах в очите и попитах направо:

— С какво го удари, Джони?

Тя замръзна на мястото си и пребледня.

— Не знам... за какво говориш.

— Ти уби Уедърспун, нали? — прошепнах аз. — Когато е отишъл в къщата на дядо ти, за да потърси още веднъж парите, ти също си била там. Видяла си как прави всичко на парчета. Проследила си го до жабарника и си го ударила по тила. Той е паднал във водата и

се е удавил. Успял е да сграбчи перуката ти. Когато го намерих, в ръката му имаше кичур от нея.

Коленете ѝ се подкосиха и тя изведнъж се отпусна върху леглото. Потърси пипнешком мечето и отново го притисна до гърдите си.

— Така беше, нали?

Сякаш мечето ѝ даваше сили. Лицето ѝ възвърна цвета си и погледът ѝ просветна. Наведе се напред.

— Да, аз го убих! И се радвам, че го направих! Той застреля дядо! Как го обичах! Обичах дядо си, чуваш ли? Пет пари не давам какво ще стане с мен! Хайде, върви да кажеш на ченгетата. Когато свалих това копеле на земята, се чувствах по-добре от когато и да било! Хайде! Махай се, върви при ченгетата! — от очите ѝ потекоха сълзи. Тя ги избърса нетърпеливо с ръка. — Хайде, махай се! Остави ни на спокойствие! Ще чакам ченгетата тук. Писна ми да се крия!

— Днес е обявено официалното заключение за смъртта на Уедърспун — казах аз тихо. — Според него става дума за нещастен случай. Все ми е едно. Човек, който продава наркотици, не заслужава да живее. Ти свърши едно добро дело, Джони.

Тя ме погледна и очите ѝ се разшириха. Понечи да каже нещо, но замълча.

— Желая ти щастие, Джони — казах аз и ѝ се усмигнах. — Надявам се да заживееш по-добър живот. — Ти си млада. Всичко е пред теб. Желая ти успех. И стой настрана от Сърл.

Тя се разплака и ми махна да си отивам.

— Върви да дрънкаш глупостите си другаде — простена накрая.

Оставих я да плаче над плюшеното мече. Не се отбих при Уоли Уоткинс, за да му кажа довиждане. Излязох от малката къщичка и се върнах при колата си. Запаших цигара и се замислих.

Утре щях да дам доклада си на полковник Парнъл, но щеше да е малко променен. Той щеше да го предаде в полицията и съвсем скоро отделът за борба с наркотиците щеше да обърне наопаки фабриката и луксозната къща на Сид Уоткинс. Щяха да открият предостатъчно доказателства, за да го приберат за дълго заедно с Раес. Чудех се какво ли ще стане със Стела. Останала сама, животът ѝ нямаше да е лек, но все пак тази жена беше корава и може би щеше да оцелее.

Запалих двигателя.

Щях да кажа на полковника, че макар и да съм разкрил мрежата за пласиране на наркотици, не съм успял да намеря Джони Джаксън. Щях да го попитам дали иска да продължи издирването. Познавах го и бях сигурен, че няма да иска да харчи повече пари. Разкриването на мрежата щеше да му е напълно достатъчно. Щеше да се постарее то да се отрази добре на агенцията.

Подкарах към Сърл. Казах си, че сега е мой ред да използвам смокиновия лист.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.